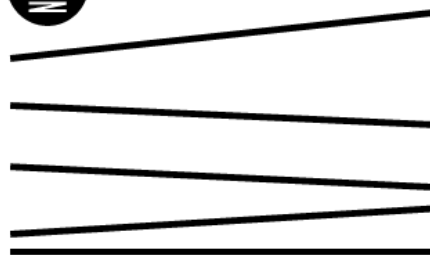

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 29
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

*Lofus Larsen
stud philol.*

Dehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne af **F. L. Viebenberg.**

Del 1

1ste Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: **Rudolph Klein.**

Nedsat Pris.

Dehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **J. P. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Dehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Helge, Groars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Ragnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β ; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Ti og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. H. Schulp.

Oehlenschlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. H. Schulp.

Indhold.

Nordens Guder.

Sangene:	Side.
Thor drager paa Eventyr med Loke	5.
Rogleriet paa Heden	22.
Thor i Helheim	41.
Thor kommer til Utgard	50.
Gjøgleriet i Utgard	60.
Rogleriet opdages	82.
Siemreisen	92.
Thor besøger Jetten Hymir	103.
Thors Fiskeri	116.
Loke fatter Elskov til Sif	121.
Hvad Sif og Loke taltes ved	126.
Loke skaffer Aser Akenodier hos Dvergene	131.
Ydungs Ran	139.
Ydungs Frelse	155.
Om Banerne	165.
Skades Giftermaal	173.
Freiers Elskov	178.
Glæden i Valhal	185.
Einheriarne	192.
Bragis Sang om Gefion	198.

	Side.
Skirnirs Samtale med Freier	204.
Freiers Sang ved Kilden	213.
Skirnirs Reise.....	214.
Gerdas Elskov :... ..	229.
Skirnir fuldender sit Grinde	237.
Om Fenrisulven og Tyr.....	242.
Ugirs Giestebud	249.
Lokes Ewig	270.
Hammeren hentes.....	286.
Bolas Spaadom	295.

Episke Digte.

Heltedigte og Sagaer.

Første Deel.

Nordens Guder.

Et epist Digt.

Indhold.

Aser og Jetter fremstille de to modsatte Naturkræfter: den skabende skionne, den forstyrrende plumpe Magi; Loke svæver mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslæaer Thor at reise til Jotunheim uden Odins Vidende, for at straffe Jetternes Overmod. Thor daares i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage; dog gior han to unge Menneſker lykkelige, og hæver dem til Guder, fordi de forlode Siem og Forældre, og stolte tillidsfuldt paa ham. Han beslutter atter at hevne sig over Jetternes Grækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser anden Gang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes ved Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid leſler Loke for Eif, Thors Hustru, men bortviſes med Foragt. Da hevner han sig, og affærer hendes Haar, mens hun sover. Tvungen, af Skræk for Thor og Freier, henter han igien et Guldhaar til Eif hos Dvergene, ſkaffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinborste, Odin Ringer Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiaſſe fanger ham, og tvinger ham til at bortſtiæle Ydun fra Balhal, gior han det gierne, for at ydmnge Aſerne. Med Ydun bortſvinder Sundhed og Kraſten fra Balhal, Guderne ſvækkes. Da ſpaae Nornerne, at Tapperhed vil tvinge Tiden til Troſkab ved Rikærlighedens Hielp, og det blomſtrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freia laaner ham ſin Falkeham til Toget. Mens Ydun var borte, har Freia miſtet ſin Huſbond Odur, der forlod hende; fordi hun falmede. Ekade har indtrængt ſig i Balhal, og ſaaet Niord til Mand. Freier er orkesløs ſteget op i den ikke længer ſaa stærkt ſtraalende Glidſkialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder ſig ſtraffet ved at ſee en deilig Mø i Bierget, en ſielden Undtagelſe,

i hvilken han heftig forelsker sig. Nu kommer Odun tilbage, og Livet blomstrer paa ny. Guderne beskrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkødder kommer til Valhal, og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, troster sin Herre ved at minde ham om Odins egne Elskovsbedrifter; han reiser til den elskede Mo for sin Husbond, overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og smelter hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skienke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne; den forbovne Tyr trodser den tappre Thor. Thor snyser, hevner sig paa de uskyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Bryllup feires anden Gang, hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilfidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at giøre sin Uforsammenhed god, at skaffe Thor den rette Hammer Mjolner hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freia vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efter at Aserne først have skaffet ham Tilgivelse. Opegget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giøre Fortræd, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til et Bedrag, saa de sende Thor, forklædt som Freia, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard, hevner han sig, saasnart Mjolner lægges i hans Skød, og ihjelslaaer alle Jetter undtagen Oldinger og Børn, der ere blevne tilbage hos Utgarde-Loke i Biergets dybeste Hvalving. Da fremstiger en stor høitidelig Qvindeskikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Død, Lokes Dval, den nærværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Væsen for en Tid skal forgaae, og den fordærvede Natur sønderbrydes. Derpaa troster hun dem med Forjættelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Uskyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Dre,
Mens jeg Guldharpen slaaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med findrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Gunders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist
Og Kiærligheds Jdrætter,
Om Asa-Lokes List,
Om Valhal vil jeg siunge,
Om Thors Bersærfevang.
Nu kommer, Gamle! Unge!
Og lytter til min Sang.

Det melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;

Dens Lofte paa Viller ruge,
 Af Sale er Huset fuld:
 Fem hundred, fyrgetiuge,
 Og vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Bolde
 Er trindt om Gaarden lagt,
 Med kobberøde Skjolde
 Er hele Huset takt.
 Det Kobber kan man skue
 Fra Jordens dybe Dal;
 Høit straaler i sin Lue
 Den lyse Kampesal.

Der boer den Gud for Krige,
 Den stærke Asa-Thor.
 Næst Odin, kan man sige,
 Er han meest høi og stor.
 Han styrker bolde Helte
 Alt med sin Manddomsaand;
 Om Lænd han har et Bælte,
 Staalhandske paa sin Haand.

Misler, hans tunge Hammer,
 Er dog hans bedste Skat;
 Hvorhelst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Bæltet han griber efter,
 Og giorder om sin Lænd,
 Da voxer svart hans Kræfter
 Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
 Fra Dagens Lys forstødt,
 Til Biergets Mørke bundet,
 Hvor Alt er foldt og dødt,
 Utgarde=Lof' i Lænker,
 Den Jettens fule Drot,
 Paa Hevn der evig tænker
 Udi sit Fængselsflot.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han slukte Offrets Brænde,
 Og rev de Altre om.
 Hofgoder der mon stande,
 Dem slog han ned for Gud,
 Og drak af Hovedpande
 Det fromme lunke Blod.

Da Odin brat erfared
 Den fule Jdræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 I Hast han sammenkaldte
 De Aser til et Raad,
 Og lydeligt fortalte
 Utgarde=Lofes Daad.

Da nu de Aser hørte
 Den Kæmpes onde Spil,
 Sig deres Indvold rørte,
 Og deres Blod blev Ild.

Enhver af Hevn mon tørste
 Bed hvad der nys var hændt;
 Til Totunheimas Tyrste
 Han bad at vorde sendt.

De Guder brat mon haste,
 Dog stærkest haged Thor.
 Da bod dem Odin faste
 Guldtavel over Bord;
 Men først om trende Dage
 Bestemte han den Tid,
 At Ingen skulde drage
 Med Harm iilsindet did.

Til Bords da Hver sig satte
 Med Higen i sit Sind.
 Thors Tanke var saa bratte,
 Han stotted Haand mod Kind.
 Man saae ham længe grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Totun straffet saae.

Den asianske Herre
 Med staalbeklædte Bryst
 Tidt spænder for sin Kærre,
 Har til at age Lyst.
 De Bukke frem han falder,
 Ud af den lune Stald.
 Naar Kærren vældigt gjalder,
 Det kaldes Tordenstrald.

Den er vel Lofe nævnet
 Blandt asianske Mænd,
 Som ofte did er stævnet
 For Aftetræet hen.
 Dannis er han tilsyne,
 Men Falskhed er hans Skif;
 Under hans Dienbryne
 Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skienfet;
 De asianske Mænd
 Haver han ofte frænfet,
 Og frydet tidt igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Ord.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Aja=Thor.

De vene Balhals Piger
 Med Kinden rosenrød
 Da rafte hver en Kriger
 En Drik saa saare sød.
 De største Horn udstukke
 De understærke Mænd.
 Thor ledte sine Buffle
 Da brat for Kærren hen.

Med Som han fast mon nagle
 Guldskoe til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han sæst om stærken Bov,

Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Loke fare med.
 Der gnistred Ild og Flamme,
 Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
 Da fiørte Mufa=Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stødte,
 Da Kærren forbi ham gik;
 De syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
 Et svart og bistert Syn;
 Det buldrede med Torden,
 Det glimtede med Lyn.
 Guldkærren som en Svane
 Da skilte Skyen ad.
 Den høie Jotunbane
 Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
 Bestandig arg i Hu:
 „Har du ei Lyst at drage
 Til Jotunheima nu?
 Dig brænder ingen Lue,
 Af Styrke har du nok;
 Lyster dig ei at skue
 Engang Utgarde=Lof’?

Hvo veed, om hiſt du vinder
 Udi det Tærningſpil?
 At ſtaaſe for barske Fiender
 Skal Mod og Styrke til.
 Hvo iblandt Aſer kneiſer,
 Som du, i Kraft og Aand?
 Jeg tænker: bedſt du reiſer
 Da did paa egen Haand."

Da ſvared Thor hiin stærke,
 En Helt ſaa gram i Strid:
 „Paa vore Pandſersærke
 Ei fiendes Sværdebid.
 Min Hielm har ingen Skrammer,
 Den trodſer Jernets Bold,
 Og hvor min Miølnær rammer,
 Der ſtyrter Dverg og Trolld.

Min Fader Alting ſkuer,
 Ham bør ſig ſtorſte Priis,
 Hans Die kraftigt luer,
 Hans Aand er ſaare viis.
 Dog kan vel Thor ſig raade;
 Det er min Stoltheds Gift,
 At takke Odins Naade
 For hver forundt Bedrift."

Riørte den holde Herre,
 Den stærke Aſa=Thor,
 Med Lokke paa ſin Rærre
 Ned ad den grønne Jord.

Smaafugle sang paa Qviste,
Sig boied de smekke Træer,
Ret ligesom de vidste,
At Valhals Gud var nær.

Roser og smaae Violer
Da salmed for hans Blif:
Den spæde Blomst ei taaler
Saa svar en Quedrif.
Sig deres Kalke luffed
Langs ad den stolte Bei;
Det var ret, som de juffed,
Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veg;
Over de Bolger svale
Den gule Maane steg.
Forbi to Kæmpehoie
Da førte den Herre mild;
Der smiilte først hans Die
Med en lemsældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
Saa graaligt, langsomt frem.
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hiem.
Thor fra sin gyldne Kærre
Da fordred Mattely.
Bonden gienjvarte: „Herre!
Det vil jeg strax dig flye.“

Traadte med venligt Die
 De Kæmper ind fra Loft;
 De maatte dybt sig bøie
 For Husets lave Loft.
 Der sad den Bondes Qvinde,
 Hans Dotter gif ud paa Stand
 Under de høie Linde.
 Hun var en Lilevand.

Den Bonde sig monne neie
 Med Qvinden drøvelig;
 Han sagde: „Vi kan ei pleie
 Jer, som det burde sig.
 Modtorstighed os twinger
 At æde Jordens Rod.“
 Da bød dem Niolners Svinger
 At have freidigt Mod.

Den stærke Totunbane
 Gat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Bane
 Han sine Buffle vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løse tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

De er vel værd at høre,
 De underfulde Ord:
 De Buffle rundt kan fiøre
 Kring Jorden Asa=Thor;

Til Madver han dem søder,
 Raster Skind og Been i Braa:
 Naar aarle Solen gløder,
 De atter farske staae.

Da kom fra grønne Skove
 Den Dreng med Qvist og Green.
 Løse de fede Bøve
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Fliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
 Udi sin hele Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skiold.
 De fede Gedebukke
 Da trøsteligt de nød.
 Det Blod, som kom i Kruffe,
 Var bleven liflig Mød.

Da Madveren var til Ende,
 Var Alfa=Thor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes de Been.
 Bondens Smaadrenge behænde
 Da vilde sin egen Tare:
 Han brød et Been i tvende,
 Og aad den stærke Marv.

De Fugle qviddred glade
 I aarle Morgenstund.
 Da klædte de sig i Plade
 Alt efter korten Blund;
 De Baaben de monne hårde,
 Bandt Skinner om Arm og Been,
 Og sleb de blanke Svarde
 Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først, tilfulde
 Man Drengens List fornam:
 Bukken, som trække skulde,
 Var udi Hosten lam.
 Da Thor mon Læben bide,
 At lee ham ikke lysted;
 Knoklerne bleve hvide,
 Saa haardt han Miolner frysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
 Jeg siger det for sand,
 Det Hvid' i Diet udvendte
 Den understærke Mand.
 Sit Bryn han dybt lod synke,
 Ret som den vrede Bjørn.
 Da maatte man vel ynke
 Den Bonde med Liv og Børn.

De Barsler var heel onde,
 Den Rød var saare stor.
 Reied den uøselig Bonde
 Sig dybt for Asa=Thor,

Bød ham Alt, hvad han aatte,
 For Drengens onde Bærk.
 Da smile vel han maatte,
 Den rige Kæmpe stærk.

Han ynktes ved den Qvide,
 Ved Bondens store Nød;
 Hans Miner blev heel blide,
 Han op ham stande bød.
 Han-sagde: „Vil du mig give
 Din Son og Dotter hold,
 Da skal de hos mig blive,
 Og føre Stang og Skiold.“

Da maatte sig vel glæde
 Den Bonde af ganske Hu.
 I Staal og Pandserflæde
 Dem Løse førte nu.
 Thialf' og Roska liden
 Gi deres Glæde fulgte;
 Bestandig trofast siden
 Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
 Drog frem med freidigt Mod;
 Hans Bukke med hans Kærre
 Til des hos Bonden stod.
 Til Jotunheim at vanke
 Lysted den stærke Mand.
 Droge de Kæmper ranke
 Da mod Troldekæmpe-Land.

Det kan jeg fuld vel sige:
 Thialf' blev en Helt saa god,
 Han var en Kæmpes Lige
 I Førlighed og Mod;
 Det voldte stærken Spise.
 Dertil var han heel flog,
 Thor monne høit ham prise;
 Han bar den tunge Brog.

Roska, den vene Søster,
 Vel havde Freias Maal;
 Om hendes trinde Bryster
 Sig hvælved blanken Staal.
 Som ingen Mø i Thule,
 Hun smilte fiæk og huld;
 Over de Lokker gule
 Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
 Gud Thor i Kobber gif,
 Med Miolner paa sin Skulder,
 Med Fasthed i sit Blik.
 Løse var ei betynget,
 Med lette Skridt han gled,
 Hans sorte Lof sig slynged
 Ud hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
 Sig rast afsted begav,
 Da pludselig de stode
 For et vredladent Hav.

De stolte Bolger skummed,
 Og rørte hviden Bund;
 Bredeligt Ugir brummed
 Huult fra sin sorte Grund.

I dybe Klippehaller
 Sidder den Herre svar,
 En Krone af Koraller
 Han om sin Tinding har.
 Han styrer Bolgen dunkel
 Med sin Baadshage=Stang,
 Besat med klar Karfunkel.
 Hans Haar og Skæg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
 Den understærke Gud,
 Da Havet vældigt brager,
 Og seer heel bistert ud.
 Paa Glesen kan I finde
 Hans Muskelthronen staae.
 Han er den Herres Qvinde,
 Hans Datter Bolgen blaa.

Med Niord tidt Forbund fanger
 Den vaade Gud saa tryg;
 Niord paa sin rappe Ganger
 Da rider ad Bølgens Ryg.
 Dens vilde Flugt formindsker
 Bist Havets Rasen ei;
 Forfærdeligt den vrinsker
 Hen ad sin vaade Bei.

Da Thor nu mon fornemme,
 Selv Lofe frygtsom stod,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og bad ham fatte Mod.
 „Du bød mig selv hiddrage,“
 Sagde den stærke Mand;
 „Nu vil vi ei forsage,
 I hvad der møde kan.“

Thi styrted som en Klippe
 I Havet Uja=Thor;
 Han lod ei Haabet glippe.
 De Andre efterfoer.
 Med Hielm og Pandsermærke,
 Opvuntret, uforsagt,
 Strede de Kæmper stærke
 Mod Havets store Magt.

De stemte sig med Bælde
 Igiennem Graad' og Tang;
 Under steile Fjælde
 De hørte Havrusang.
 Da gieldte det tilviſse,
 At bryde vaaden Rum;
 Høit over deres Iſse
 Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel ſige:
 Den understærke Thor
 I Styrke har ei Lige
 I Himmel, som paa Jord.

Han sine Sener spændte,
 Han hialp de Andre hver,
 Net som en Hval han rendte
 Forbi de skarpe Skær.

Run fielden længe dvæler
 Den understærke Mand;
 Snart Midgardsormens Dvæler
 Bandt til det tørre Sand.
 Da stod de vandbetyngt
 Ved Maanens matte Skin
 Udi en Drk, hvor Lynget
 Dem vifled Foden ind.

For falder Maanens Skive
 Fra Himlen ned til Jord,
 For Thor kan modløs blive;
 Han raabte høit de Ord:
 „Nu lader os med hverandre
 Ved dette røde Rius
 Dybt ind i Landet vandre,
 Indtil vi seer et Huus.“

De vandred op i Landet
 Med stor Besværlighed;
 Snart sunke de i Sandet,
 Snart de paa Isen gled.
 Der blæste skarpe Vinde,
 Da segned Roska hen.
 Lofe hialp den hulde Qvinde,
 Han var en Qvindeven.

Natten var sort at skue,
 Det hylede fiern og nær,
 Den mørke Himmelbue
 Var fuld af røde Sværd,
 Af Stjerner med Riis og Haler;
 Da skiald den vene Mø.
 Man hørte store Hvaler
 Høit snuse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
 Han spændte fast sit Bælte:
 „Utgarde=Lofe frister
 De løse Asgards Helte.
 Han skal os ei forlede,
 Jeg vil hans Frækhed dæmpe.“
 Saa talte i sin Brede
 Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte,
 De ginge strax derind.
 Den kunde vel beskytte
 For Kuld og skarpe Bind.
 Dens Rum var saare vide,
 Sligt Huus de saae ei før:
 Dets ene ganske Eide
 Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Brogen,
 De trængte vel til Føde.
 Ung Roska sad i Krogen
 Med Kinder lidet røde.

To sødne Bufflebove
 Da Hungeren fordrev,
 Saa gif de hen at sove,
 Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
 Med Haand alt under Kind,
 Sin Miolner han mon fatte
 Med uforsærdet Sind.
 Han maatte sig vel trøste
 Alt ved sin bedste Skat,
 Saa fast han den mon fryste,
 Og stirred i svarten Nat.

Rogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Dre
 Nu trostlig sad i Mag,
 Da fik han snart at høre
 Et svart og vældigt Brag.
 Havet, som stedse skummed,
 Blev overdøvet brat;
 Det var, som Jorden brummed
 Dybt i den tause Nat.

De sorte Skyer braged,
 Og røde Straaler stod;
 Det var, som Muldet knaged
 Under den Herres Fod.

Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbælte,
Og svang sit Hammerskast.

Han raabte med stor Harm
Hen ad den mørke Bei:
„Hvad tør saaledes larme,
Naar Glorrida ager ei?"
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

Da monne den Stiernefare
Med Haler af røden Blod
En Totun brat opflare
Alt for den Herres Fod.
I Søvnne han sig strakte,
Han var heel stærk og' stor,
Hans Krop sig vidt udrafte
Langs ad den nøgne Jord.

Da mon med Miolner hode
Den Herre fiæk og hold;
Han vilde slaae til Døde
I Hast den arge Trolde.
Det var sig Jetten svare,
Han sprang fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
 Han foer saa gramt afsted.
 Han havde brede Skuldre
 Og stærke Knokkelled.
 Ei mindste Ord han sagde,
 En Stang kun var hans Værn.
 De haarde Sener lagde
 Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde,
 Ham lysted ei at true,
 Grandt ved de Rius saa røde
 Han monne den Totun skue.
 Han sagde: „Siig mig dette,
 Hvad est du for en Mand?“
 Gienstvarte stærken Jette:
 „Jeg er fra Kæmpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
 Med lange Stang i Haand
 Jeg slaaer, at snarlig revner
 Hver Ring, hvert Pandserbaand.
 I Hielm og Bargestofe,
 Vel foret blodt med Maar,
 Jeg tiener Ultgarde-Lofe
 Udi hans Herregaard.

Ikke du mig behøver
 At sige her dit Navn.
 Sen af en Svardesløver!
 Du est ei Jettens Gavn.

Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tykkes mig, være
Valhallas Asa=Thor.

Heel ræd du blev tilvisse
Nys ved min sagte Larm.
Med Hielmen om din Jøse
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand dig sætter,
I alt dit Kobber klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meest og spæd."

Den Totun ydermere
Saaledes tog til Ord:
„Hvor mon min-Handske være?
Har du bortslæbt den, Thor?"
Han kunde sin Spot ei dølge,
Han loe af Valhals Gud.
Da vaagned den Herres Følge,
Dg kom af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
„Hvor er min Handske nu?"
Hans tykke Hielmbusk vaied,
Som Fjeldets Granetop;
Han sig til Jorden neied,
Dg løstet Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
 Bed aarle Morgenstid:
 Hvad de en Hytte troede,
 Var en Staalhandske viid.
 Jetten den monne tage,
 Han traf den paa til Gru.
 Da monne brat forsage
 De Kæmper af ganske Hu.

Thor hørtes da at tale,
 En Helt saa fiæk og huld;
 Han monne dem vel hujvæle,
 Han var saa tillidsfuld.
 „Ei Kraften i at vore
 Bestaaer,” saa var hans Ord;
 „En Ulv tidt vog en Dyr,
 Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
 Ei skal mit Mod forgaae,
 Skiondt denne fule Jette
 Lader til godt at slaae.
 Jeg føler dog tilfulde
 Min hele Guddomskraft;
 Ondt var det, hvis jeg skulde
 Mistroe mit Hammerskæft.”

Det var sig Jetten svare,
 Han stotted sig til Spiud:
 „Hvad driver Thor at fare
 Saa langt fra Usgard ud?

Hvad vil du, kære Herre!
I denne Drk paa Sand?
Hvi stander uden Kærre
Thor i Troldkæmpe-Land?"

Da svared med stor Ære
Den Gud, for Helte kær:
„Mig lyster her at være,
Og derfor er jeg her.
Alt om din Drot hiin sorte
Jeg hørte mangt et Ord;
Snart inden for hans Porte
Staaer Valhals Asa=Thor.

Jeg vil den Helt dog skue,
Ja gæste ham dertil;
Jeg frygter ei hans Lue,
Og ei hans Trolddomsspil.
Før altid Jetter skialse,
Naar frem treen Asa=Thor."
Da smilte Ross' og Thialse
Til deres Herres Ord:

Raabte da Jetten svare,
Saa det i Biergetklang:
„Du sætter dig i Fare,
Lad af med denne Gang!
Giennem de sorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Asa trænger
Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser!
 At nærmes dig min Drot.
 Hvad hjælper det, du raser?
 Det blier din Skam og Spot.
 Du kommer ei som Frænde,
 Du har et fiendtligt Sind.
 Det bliver din Glende,
 Saa fremt du gaaer derind.

Vend om, vend om, tilbage,
 Op til dit lyse Hiem!
 Hvad gavner dig at drage
 Blandt Lyn og Tidsler frem?
 Et Hav, hvor Bølger trille,
 En Drk, hvor Stormen tuder,
 Blev sat, for at adskille
 Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
 I Epil og Baabendands
 De stolte Guder savnes
 Af Solens varme Glands.
 Jer Nornen har beskieret
 Et lystigt Herskerliv;
 Borde tilbedt og æret
 Af Mand, saavel som Biv.

Jetter og sorte Trolde
 Gik et heel andet Mærke.
 Inden Fjeldets Bolde
 De voxte kæmpestarke.

Gi Jordens Børn dem dyrke,
Til Skræk de bryde frem,
Thi Klippens Kraft og Styrke
Saae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
Kun lys af Branden rød;
Som Aser bringe Livet,
Vi bringe Skræk og Død.
Os Mulmet oftest skiuler,
Vi diærvt med Køller slaae;
I vore dybe Huler
Selv Guder gysse maae."

Thor monne svarligt studse,
Elog Hamren mod sit Skjold;
Han sagde: „Onde Thuse!
Du est en arger Trolde.
Min Miolner nu ei langer
Op mellem dine Bryn;
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
At tale saa til Thor?
Bil du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i svarten Jord?
Skiondt du dig hoit kan række
Fra disse Tidsler ud,
Tro ei, du kan forstrække
Valhallas stolte Gud!"

Han sagde ydermere
 Den Herre saa mangelund:
 „Var der af Jetter flere,
 End Sand paa Havsens Bund,
 End Dgler i Nastronds Sale,
 Det var mig lige Skiel;
 Det skulde mig ret husvale,
 At slaae enhver ihjel.

De Guder, Helte dyrke
 Med Ild og Offerblod,
 Gif Kraft og selsom Styrke
 Med Dannished og Mod.
 Troer du, at Mørkets Jetter
 I Magt os overgaaer?
 At Asa-Thors Jdrætter
 Selv under Lokes staaer?

Du spulne Svamp tilviise
 Med lustigskjøre Spær!
 Jeg burde fløve din Jøsse
 Med dette gode Sværd.
 Vel Jordens Born maae bløde
 For eders grumme Tand;
 Men Thor kan eder døde
 Blot med sin Skiolderand.

Den graa Alfader satte
 Jer hen i sorten Hiem;
 Blandt Luer og Biergets Skatte
 I lumsk kun bryde frem.

Kun Natten eder maner,
Da faaer I Dverhaand;
Er Livets lumiske Baner
Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys I stedse puffe,
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Diet udhugge,
Og drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Bjørn,
Kun dirrer eders Læbe,
I blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Bælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel eder fælde,
Saa er af Nornen spaaed.
Vi skal jer brat nedknuse;
Bierget blier eders Grav.
Da eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

Selv eders Slægt i Bierge,
Med Hammer og med Tang,
De listigfloge Dverge
Maac eders Undergang.
De smedde mangt et Stykke
Til Ostens lyse Æt;
Dem skal vi eengang smykke
Med eders røde Tvæt.

Mislner, min tunge Hammer,
 Gav mig en Dverg saa god;
 Under dens dybe Skrammer
 Fremplibler Dødsens Flod.
 Disligest dette Bælte,
 Som gjør mig stærk og stor.
 Thi frygt den Gud for Helte!"
 Saa taled Asa=Thor.

Det var sig Jetten svare,
 Ringled med Pandserbaand.
 Thor stod i Harnisk klare
 Med Mislner høit i Haand.
 Da gøs den arge Jette
 Alt ved den Herres Mod.
 Han sagde: „Vi vil ei trætte,
 Du ædle Kæmpe god!

Jeg vil dig Beien vise
 Til Utgards fierne Hiem.
 Jeg skal dig vel bespise,
 Mens her vi vandre frem."
 Han sagde ydermere:
 „Du est en tapper Mand;
 Kiært vil det Løse være,
 At see dig i sit Land."

Ginge de Kæmper gode
 Langs med den stille Sø.
 Da var ei ræd til Mode
 Selv Rofka, den vene Mø.

Skrømner, stærken Kæmpe,
Gif med en Brog foran;
Da monne Breden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
I røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Brogen synke lod:
„Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god!
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der vil vi hvile trygge
Til aarle Morgengry.“

Løstet han Brogen snarlig
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varlig
Alt med dens møre Baand.
Han sagde: „Du vil finde
En Nadver her at staae,
Saa god, som nogensinde
Du den hos Sig kan faae.“

Den skulderbrede Jette
 Gik bort med disse Ord.
 Han monne ned sig sætte
 Alt paa den grønne Jord.
 Udi de stille Skove,
 Udi det lune Læ
 Den Jotun monne sove
 Under et lovsuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Løse,
 Samt Thialf' og Roska hvid,
 I Hielm og Bargestofe,
 I svalen Aftenstid
 Paa Græsset ned sig satte,
 Saa hungrig ved den Gang.
 De monne Brogen skatte,
 Dertil den Ræmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
 Den understærke Mand:
 „Vi maae det mage, Ræere!
 At Skrymner ei flage kan.
 Han bad mig varlig tage
 Om Brogens møre Baand;
 Derfor, o Roska! fage
 Jeg gier den i din Haand.“

Sank da med venlig Billie
 Alt under grønne Træ
 Roska, den hvide Lilie,
 Paa sine runde Knæ.

Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand.
Det Arbeid lidet nytted;
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
Til Thialf' da raabte saa:
„Du vil vist ei formene,
At vi vor Nadder faae.
Din Søster Intet mægter,
Den sagre Rosenkind;
Løs du de skjøre Hægter,
Som slutte Skatten ind!“

Da Thialf' paa Hug sig satte
Med Brøgen mellem Been,
Dens Baand han vel mon fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asa=Thor:

„Elig Knude ei man bryder
Med en lemfældig Haand;
Klogt gjør du, hvis du byder
At rive sønder de Baand.“
Alt ved den lyse Maane
Da svared Asa=Thor:
„Dem har jeg lovt at skaane,
Og bryder ei mit Ord.

Lofe, du holde Kampen,
 Min snilde Følgesvend!
 Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
 Gaf du til Brogen hen.
 Hvad der for Jordens Slægter
 Er tungt, ja skiult i Løn,
 Det troer jeg vel du mægter,
 Du fagre Lauseis Søn!"

Det vil jeg ei fordølge,
 Da gif den snilde Gud;
 Hans sorte Lof mon følge
 Med ad det hvide Skrud.
 Lofe den Brog i Hænde
 Da tog med megen Lyst —
 Men Intet det monne bevende
 Alt efter lange Frist.

Da smilte Thor hiin faste,
 Han reiste sig fra Steen;
 Han monne svarlig haste,
 Han var ei længe seen.
 Han greb om Baandets Gnder,
 Saa fiær var ham den Brad —
 Men med de stærke Hænder
 Han skilte Intet ad.

Greb da den Gud i Brede
 Sit Sværd i største Hast;
 Han trak det af sin Skede,
 Han hug paa Knuden fast.

Heel kraeftigt da han hugged,
Han brugte vel sin Haand --
Men end bestandig luffed
For Brogen de seige Baand.

Da hæved Thor hiin stærke
Sin Miolner med Hænder begge.
Han sagde: „Jeg kan mærke,
At Trolden mig vil gieffe.
Thi vil jeg nu ham dræbe
Alt for hans onde Værk;
Mit Jern i Blod skal flæbe
Paa brystne Pandersærk.“

Gif for den Trold at døde
Gud Thor da hen i Mag.
Han monne med Miolner hode,
Han slog et vældigt Slag
Ret midt udi hans Pande
Mellem de tykke Bryn.
Det maatte de Kæmper sande,
Det var et svarligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
Han Diet halv oplod;
Han jaae, i Harnisk klare
Thor ved hans Side stod.
Han sagde: „Hvi blev jeg vaagen?
Faldt ned paa mig et Blad?
Hvor staaer det sig med Brogen?
Har du nu skilt den ad?“

I Harm da Thor mon blusse,
 Han bed sig i sin Læbe.
 Han tænkte: „Du onde Thusse!
 Jeg skal dig dog vel dræbe.“
 Jetten ei længe skumled,
 Han sov paa grønne Bold.
 Høit det i Skoven rumled,
 Saa snorked den lede Trolde.

Slog da med Kraft og Harm
 Gud Thor kun lidet blidt.
 Han hæved sine Arme
 Heel mandeligt og tidt.
 Der gnistred Ild og Flamme,
 Den Gud var vred i Sind;
 Thi sank den tunge Hammer
 Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke,
 Traf lidet med sin Mund;
 Han sagde: „Jeg kan mærke,
 Jeg sover i en Lund.
 For tidt jeg bliver vaagen,
 Nu faldt der ned et Bær.
 Hvor staaer det sig med Brogen?
 Nu dog vel løst den er?“

Derpaa sig Trolde vendte,
 Og sov paa bloden Jord.
 Da fast sit Bælte spændte
 Den stærke Asa=Thor.

Høit lød hans Stemme flare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleskare
Forsærd af Skoven flye.

Hans Dine stod i Rue,
Der høstes stærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal.
Strafte sig stærken Jette
Heel modig da og seen.
Han sagde: „Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green.“

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsjet op.
Da Morgensolen kneiste
Alt over Skovens Top.
Han sagde: „Nu det bliver,
O stærke Thor! vel bedst,
At du dig did begiver,
Hvor du din Hu har fæst.“

Gik da heel blid og rolig
Den skulderbrede Trolld
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man i det Fierne saae,
Befæst med Stænger sorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thuse
 Mod Utgard ud sin Haand;
 Han sagde: „Gi du studse
 For disse stærke Baand!“
 Han lagde Thor i Hænde
 Et Spyd med Staal paa Top.
 Han sagde: „Med dets Ende
 Du støder Borten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
 Jeg kan ei længer gaae.
 I Utgard=Lokes Rige
 Fleer Jetter I see vil faae.
 Lad eder ei forfærde,
 Gaaer frem med rolig Fod!
 I har jo stærke Sværde,
 Dertil vel Kraft og Mod.”

Derpaa sin Kaas han satte,
 Mens fast han Brogen bandt,
 Hen mod de Klipper bratte
 I Nordens fjerne Kant.
 Han gik med Skridt heel svare
 Hen mod den Biergerad.
 Da drog den Kæmpeskare
 Mod Utgards skumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
Jeg nu fundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Monne de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gled de to tilbage
Hen paa den glatte Is.

Da monne Veien dale;
Det gif i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat.
Da Thialf' og Roska gyste,
Men frem gif Asa=Thor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De traadte i hans Spor.

Alt mere dybt de stege
Med i det steengraa Fjeld;
Da saae de Skygger blege,
Og hørte Kildevæld.
Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Jdræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte
Heel fro og trøstelig,
Da Mørket snart begyndte
I Lys at tabe sig.
Man skued Fafler blaane
Udi den dybe Grøft;
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippefløst.

Da kom de til en Laage
Udi den Klipperad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren sad.
De vare dødsligblege
Og under Dine blaae;
De op fra Bænken stege,
Og paa det Følge saae.

Den Ene var en Qvinde,
Den Anden var en Mand;
Sligt Folk man ingensinde
Saae i et andet Land.
De monne svarligt fryse
Udi det kolde Siem.
De toge til at gyse,
Da Thor tiltalte dem.

De havde Hielme sorte,
Hver løstet Hamren sin;
Foruden Panderskiorte
De stod i hvide Riin.

De Hamre graalighvide
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Da Ufa=Thor fremtreen.

De sagde: „Ingenfinde
Slig Skare for hidkom.
Hvad søger I derinde?
Vend om, o Flok! vend om.“
De monne svarligt -sukke
Udi den skumle Braa;
De sagde: „Vi mon indlukke
Kun dem, som døe paa Straa.

Hvad vil I Kæmper stærke,
Som gløder i liflig Kraft,
Forinden Sprinkelværke,
Hvor ingen Fryd er havt?
Hvor blaffetbleg en Kvinde
Uddeler Sorg og Qualm
Blandt dem, som boe derinde,
Hendøet paa Bænkehalm?”

Da sagde Thor hiin stærke
Til Høft' og sine Mænd:
„Nu kan jeg fuld vel mærke,
Hvor vi er vandret hen.
For Helheims sorte Grotter
Vi nu tilviſſe ſtaaе.
Loke! din blege Dotter
Vi ſnart at ſee vil ſaaе.“

Da skælved Lofe sage,
 I Kinden steg hans Blod,
 Han vilde gaae tilbage,
 Han blev i Hu saa mod.
 Han sagde: „Jeg vil ei skue
 Min Æt saa drøvelig;
 Til Asgards lyse Lue
 Jeg atter svinger mig.“

Da raabte Thor hiin faste,
 En Gud saa god, som stærk:
 „Du maa dig ei forhaste
 Med overilet Værk.
 Hvad nytter Sorg hiin svare
 Vel over Skiebnens Bud?
 Lad brat sliq Daarskab fare!
 Den sommer sig ei en Gud.

Alt af en Jettevinde
 Du dig bedaare lod.
 Det Gode ingensinde
 Sprang ud af Jetteblod.
 Men vist din Elskovsbrynde
 Stod udi Skuldas Bog;
 Hun monne din Daad fremskynde,
 Den Norne viis og flog.

Man for din Æt maa gyse,
 Men hvo foragter den?
 Den skabtes til at kyse
 Guder, saavel som Mænd.

En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra dig nedstammer,
Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten møder
For at det snart forgaaer.
Saaledes Fenris skrækker
I Valhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv udi Odins Bryst.

Hvad var vort Asgard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Dvide
Og Død adskilte dem?
Den eviglumske Smerte,
Ret som en Enog saa grøn,
Omvinder Jordens Hierte;
Det, Lofe! er din Søn.

Vel var det, Asa fiære!
At Hel du avled stærk;
Hun bør høit agtet være,
Hun straffer Ridingsværk.
Hun er min Hernerinde,
Hun tugter rædde Mænd;
Thi lad din Sorg forsvinde,
Og vend ei om igien!"

Alt ved den fløge Tale
 Forsvandt da Lofes Frygt.
 Han monne sig hufvæle
 Alt ved den Herres Klegt.
 Sit Spyd Gud Thor da hæved,
 Og stødte Døren ind;
 Den let tilbage svæved,
 Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
 Med sine Mænd afsted.
 Høit Hallen monne gientage
 Den Skares tunge Fied.
 Det var sig Roska liden,
 Den fagre Lilievaand,
 Hun vandred Thor ved Siden,
 Og holdt ham ved hans Haand.

Igiennem frumme Gange
 Kun svage Lys de saae;
 De var saa saare trange,
 Der var heel ondt at gaae.
 Da pludselig de skued
 En Hule hen mod Nord,
 Hvor Stenen høit sig bued
 Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Bæggens Side
 De rædde Helheim's Mænd;
 De var saa syglighvide.
 Thor vandred mod dem hen.

De var saa saare bange,
De svædte Angstens Svæd.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig, og bed.

En Stol høit monne stande
Alt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande
Og skjøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true,
Halv var hun hvid mod Fod,
Mod Isjen blaa at skue
Af underløbet Blod.

Et Dødningbeen hiin hvide,
Vel bleget i Maanefkin,
Hun strakte ud til Qvide
Med et hevngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Vaand;
Som Kongespjir hun brugte
Det i sin flamme Haand.

Der var saa tyst derinde,
En Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fafler blaasig lued,
Bed hver en Dødning stod;
Man idel Rædsel skued,
Kun intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
 Han vendte sig omkring,
 Han monne hurtigt ile
 Hen i de Dødes Ring.
 Han raabte høit derinde
 Da disse strenge Ord:
 „Saa gaae det hver en Qvinde,
 Som ei tør følge Thor!

I usjelige Daarer,
 Som frygted Saar og Død!
 Nu Hel jer evig saarer
 Med Qual og bitter Ned.
 I lod ei Hielmen hvælve
 Om Jæsen kæft i Strid;
 I skabtes til at skiælve,
 Saa skiælv til evig Tid!”

Derpaa den strenge Kæmpe
 Treen fast for Hela frem.
 Han monne Stemmen dæmpe
 I hendes mørke Hiem.
 Han sagde: „Gustne Qvinde!
 Retfærdigt straffer du;
 Dog staaer jeg ei herinde
 Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
 Dertil stod fast mit Sind,
 Da monne han det saa mage,
 At her jeg vandred ind.

Thi siig mig, hvis du mægter,
 Hvad Raas jeg tage maa,
 For til de stærke Slægter,
 I Jotunheim at gaae!"

Da skreg til Mislners Svinger
 Hel med sin Stemme styg;
 Det flang, som Sværdet flinger
 Udi en Pandferryg:
 „Forlad min sorte Bue!
 Gaf frem! Snart est du der.
 Det blænder mig, at skue
 Din Sundheds Rosensfiær."

Da vinkte brat behænde
 Gud Thor med dristigt Blik.
 Sig Løse bort mon vende,
 Da Hel forbi han gif;
 Fast han sit Die luffed,
 Saa tung var ham den Gang.
 Hun jaae paa ham, og suffed,
 I hendes Spiir det flang.

Det vil jeg ei fordølge,
 Da gif den stærke Gud
 Alt med sit lidet Folge
 Af Hulen snarligt ud.
 Igiennem Bierget vide
 Han foer paa hurtig Fod;
 Paa Fiældets anden Side
 Den Gud da snarlig stod.

Thor kommer til Utgard.

Da laae ret for hans Die
 Den store Utgardsstad.
 Det mon ham vel fornøie,
 Han blev i Hu saa glad.
 Af store Biergerader
 Var Byen sluttet ind;
 Ved Porten Mænd i Plader
 Sad der med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Bolde
 De smilte til hans Hammer;
 De havde Klippeskiolde,
 Og Spyd af Granestammer.
 Gud Thor gif usofsærdet
 Afsted med sine Mænd.
 De Jetter hæved Sværdet,
 Men sænkte det igien.

Det Jettespyd hiin lange,
 Som Thialfe trolig bar,
 Gud Thor da monne fange
 Alt med sin Kraft saa svar.
 Hardt det mod Porten stævned,
 Saa det i Bierget flang;
 Da brat de Bolte revned,
 Med Gny den Port opsprang.

Da monne Roska skiælve,
 Hun fandt sig i et Huus,
 Hvor Klipper høit mon hvælve,
 Og skiulte Dagens Lius.
 En Bæg af Marmor hvide
 Stod for dem blank og blot;
 Der, finge de at vide,
 Var Utgard=Lofes Slot.

Udi den skumle Bolig
 Ei skinte mindste Sol;
 Der sad den Høvding rolig
 I steenudhugne Stol.
 Omkring den Drot hiin svare,
 Som der saa trøstigt sad,
 Stod udi Harnisk klare
 En treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
 Den stærke Gud, saa trygt;
 Han saae hans Læbe dirre
 Af underkøet Frygt.
 Han rørte ei en Sene,
 Han var som Marmor graa;
 Med røde Edilstene
 Paa Asa=Thor han saae.

Udi den dybe Hule
 Der var stort Mørk' og Qualm.
 Han slog mod Skioldets Bule
 Alt med sin Kiølv af Malm:

Da lyfte Biergets Kløster
Med Sølv og røden Guld,
Ild giennem dybe Grøfter
Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Fakler
Den Drot da talte saa:
„Du seer, at Løftet vakler,
Thi er det bedst, at gaae.“
Sit Blik Gud Thor da hæved,
Da han de Ord fornam;
Han saae, en Klippe bæved,
Og vilde knuse ham.

Han sagde: „Det maa synke,
Som ei kan hæve sig.
Du skal mig ikke ynke,
Hvis Stenen dræber mig.“
Den Klods med megen Bælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde —
Og fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
I Biergets Side stor,
En hvid og døsig Laage
Ud af sit Gjemme soer.
Den monne rundtom fare,
Som i en Bolgedands;
Omkring den Aja-Skare
Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Ræbe,
 Han saae paa Jetten stivt:
 „Dit Fiend mig ei kan dræbe,
 Og heller ei din Gift.
 Valhalla jeg forlader,
 Jeg er sædvanlig tryg,
 As Odin er min Fader,
 Min Moder kaldes Frigg.“

Da svared brat behænde
 Den fule Utgards Drot:
 „Jeg veed vel, til hvad Ende
 Du kommer i mit Slot.
 Jeg veed, fra hvem du stammer
 I lysen Alædebon.
 Dog skrækker ei den Hammer,
 Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
 For stor og dristig Lid.
 Husk: Jetterne er Jetter,
 Og det fra Arilds Tid!
 For Aserne de leved
 Med megen Bælde stor,
 Da ikke tænkt var blevet
 Paa Mjolner og paa Thor.

Bed Verdens første Tide,
 For Nogen Lyset saae,
 Var Gab i Afgrund vide,
 Men endnu intet Straa.

Mod Norden Jis og Laage
 Da laae i Niffelhiem,
 Fra Muspels sydre Laage
 Foer Jld og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Binde
 Med Riimfrost i den Grav;
 De blandte sig derinde,
 Og der blev Draaber af.
 Jld monne Kulden dæmpe,
 Og Kulden atter Jld;
 Deraf fremstod en Kæmpe,
 Den stærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
 Til alle Trolde's Æt,
 Som nu i Biergets Rader
 Med megen Kraft er sæt.
 Var da ei til din Kærre,
 Som nu saa stolt du seer."
 Da svared Thialfes Herre:
 „Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal dig vist giengielde,
 Fortælle Sagnet tro:
 Da ved Alfaudurs Bælde
 Blev til Audumble Ro.
 Hun sliffed Riim af Stene,
 Da sprang vor Stamme god
 Af folden Kraft ei ene,
 Men og af Riød og Blod.

J kolde stille Kræfter
 Sig blandte rørigt Liv.
 Da Bure blev; derefter
 Blev Bør, han tog en Biv
 Af eders Kæmpestamme,
 Heel skion og mild at see.
 Deraf sprang frem i Flamme
 Gud Odin, Vil' og Bee.

Hvad hele Verden aatte
 Udi sit dunkle Hiem,
 Sig sammenhobe maatte,
 For os at bringe frem.
 Først mangen Eggestamme
 Maa vore, hugges smaa,
 Før der med liflig Flamme
 En Alterild kan staae.

Derfor, o sorte Jetter!
 Saae J først Lyset her.
 De første As=Jdrætter
 Var dem, at knuse jer.
 Vi Ymer snart mon dæmpe,
 Han ei vor Kraft modstod;
 Da hver en Jettekæmpe
 Flux drukned i hans Blod.

Vi kasted ned med Torden
 Hans Krop i Svælgets Grav,
 Deraf vi skabte Jorden,
 Af Blodet Jordens Hav,

Ud af hans Been de fierne
 Bierge med megen Gru,
 Skyerne af hans Hierne;
 Der drømmer den endnu.

Hans tykke Dienbryne
 Blev sat i mangel Råd;
 Deraf blev snart tilsyne
 Den store Midgards Stad.
 Hans hvælvet hvide Bælte
 Vi spændte ud derpaa.
 Da Himlen mon opstode;
 Den farved Freia blaa.

Med muspelheimske Gnister
 Vi pryded den i Hast;
 Nu Stjernen aldrig mister
 Sit lyse Straalekast.
 Udi sin Glans hiin klare
 Den høit paa Himlen staaer,
 Mens Aseres stolte Skare
 Paa den med Fodder gaaer.

Vi tvende Træer mon sælde
 Alt ved hiin store Sø;
 Da blev ved Gunders Bælde
 En Evend, dertil en Mø.
 Den Evend frem monne komme
 Af Egens Bul, saa fik;
 Møen, den hulde Blomme,
 Sprang af en Rosenhæk.

Askur og Embla flare
 Blev ikke lidet glad,-
 Da vi dem hen lod fare
 Til Midgards store Stad.
 Vel alle Jordens Hære
 Sprang frem af deres Rod,
 Som nu os Guder ære
 Med Ild og Dfferblod.

Det Sagn er vel i Minde:
 I Jettens Nederlag
 Bergelmer med sin Qvinde
 Kun undfom paa et Brag.
 Fra dem alene stammer
 Du med din Kæmpeæt,
 Som nu blandt Malm og Flamme
 I Biergets Dyb er sæt.

Til disse mørke Sale
 Vi bragte eder hid.
 Hvad har du da at prale
 Om ældre Fødselstid?
 Af Aser overvundet
 Med alt dit Kogleri,
 Gæt du til Fieldet bundet,
 Og kun om Natten fri.

Men ret som Ufrud vilde
 Udbreder sig heel snart,
 Saa gaaer det ogsaa, ilde,
 Med eders Kæmpeart.

Mod Asers Hær hiin faste
 J atter prøve paa
 Jer dristigt at formaste;
 Men det skal ilde gaae.

Ei nok, at J fordærve
 Den holde Asurs Æt,
 Og mangt et Rov erhverve
 Ved skammelig Jdræt;
 Men selv de Altre faste,
 Som staae for Balhals Gud,
 J vover at fuldkaste,
 Og slukke Flammen ud.

Derfor fra Odins Rige
 Jeg kommen er herved,
 For dig, o Trolde! at sige,
 At jeg din Trædsfhed veed;
 At Balhals Herre mægter
 Blot ved et Ord saa brat
 De jotunheimske Slægter
 Vel at fordærve plat."

Thors Blik stod høit i Lue
 Ved disse strenge Ord;
 Han var heel skion at skue,
 Den stærke Asa=Thor.
 De gyldne Plader lyfte
 Ham paa det hvalte Bryst.
 J den hver Jotun gyste,
 Han stod saa rolig, trost.

Taus i de vilde Flammer
 Han skued nær og fiern;
 Han løstet op sin Hammer,
 Saa tung, af drevet Jern.
 Ned giennem Fjeldet dandsed
 En sølvklar Klippebæk,
 Den ved hans Fødder standsed,
 Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten fage,
 Den feige Utgards Drot:
 „Jeg lader dig ei drage
 I Brede fra mit Slot.
 Du skal din Fod her fæste
 Endnu en stakket Tid.
 Jeg vil dig venligt gieste,
 Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Brede,
 Naar Ingen meer er træt,
 En Leg her tilberede,
 Som sommer Heltes Wet;
 Saa kan vi uden Harmen
 See udi Kappelyst,
 Hvo der har stærkest Arme
 Og mandigst Kæmpebryst.“

Sit Ja til denne Tale
 Gav Thor med villig Hu.
 I guldbesprængte Sale
 Dem Drotten førte nu.

Et Bord af Marmor hugget
 Stod der paa gyldne Been.
 Da blev heel spærlig druffet
 Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
 Alt Sølv i Bierget flang,
 Høit Stormen lød i Fjeldet,
 Det var en selsom Sang.
 Gud Thor ved Roskæs Side,
 Samt Thialf' og Loke frøe
 Sad udi Salen vide;
 Heel lysteligt man loe.

Gjøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
 De Kæmper rundt nu sad,
 Tog Loke snildt til Orde,
 Den muntre Asa glad;
 Han mon ei længe tøve,
 Han raabte skiemtsjom Priis:
 „En Leg vi strax vil prøve,
 Hvori jeg vinder Priis.“

Utgarde=Lof' behænde
 Da mellem sine Mænd
 Til Loke sig mon vende,
 Og sagde: „Siig os den!“

Lofe med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand;
Han svared: „J at æde
Gi findes min Overmand.

Af hvad jeg nys har fristet,
Vel Madlyst man kan faae;
Den Kraft, man haver mistet,
Man atter søge maa.
Du haver stærke Giester,
Som ogsaa her kan feide;
Thi lad din Kiegemester
I Stegerjet vel arbeide!“

Da sagde Utgards Herre
De skiemtesfulde Ord:
„Der er fast Intet værre,
End hungrig at gaae fra Bord;
Dog skal du mærke, Kierre!
Skiondt du est Kostens Ven,
At du kan Intet tære
Mod een af mine Mænd.“

Us-Lofe brat mon studse,
Han hurtig reiste sig,
Han sagde: „Onde Thusse!
Troer du at skræffe mig?“
Kaldte da Drotten svare,
Heel listigt han mon lee.
Da monne sig aabenbare
En Totun, sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
 Sin Husbond brat han lod.
 Heel underlige Flammer
 Sig i hans Harnisk brød:
 De fleste vare gule,
 Nogle var rød' og blaae.
 Den Trolde ei monne skule,
 Riækt han paa Guden saae.

Hans hvassse, stærke Tænder
 Sad i en dobbelt Rad;
 Selv paa hans Fingerender
 I Neglers Sted de sad.
 Hver Tand heel selsomt lyste
 Alt med en Flamme stor.
 Ung Roska svarligt gyste,
 Af Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fjeldets Skygge.
 Sig Lofe reiste op,
 Han sagde: „Du kan tygge,
 Seer jeg, med al din Krop.
 Dog, om du ogsaa bruger
 Hvert Lem saa mangelund,
 Trøer jeg, ei meer du sluger,
 End Lofe med sin Mund.“

Et Fad man da indbragte,
 Bel hamret ud af Guld.
 Utgarde=Lof' det lagde
 Med lækkre Brade fuld.

Den Trolld, heel sær at skue,
 Samt Lofe, den stærke Mand,
 Da aad af al Formue,
 Det siger jeg for sand.

Alt ved den ene Ende
 Stod Trollden for det Fad,
 Usa=Lof' behænde
 Ret for den anden sad.
 Da blev heel svarlig sluget,
 Det var stor Lyst at see;
 Paa een Gang midt i Truget
 Da baade mødtes de.

Da havde Lofe Kiødet
 Reent isra Benet ædt,
 Som der for ham var sødet;
 Han var da saare mæt.
 Dog Jetten ei alene
 Havde ædet den halve Mad,
 Men og de haarde Bene,
 Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
 Selv Thor heel svarligt loe;
 Roska, Bondens Datter,
 Var da i Hu saa fro.
 De Giester alle tillige,
 Som sadde i Middagsstunden,
 Den Dom da mon affige:
 At Lofe var overvunden.

Da sagde Utgards Fyrste
 Til Thialf' i Brynien blaa:
 „Da dog ei meer vi tørste,
 Lad os meer Latter faae!
 Vor Gammen i at spøge
 Vi finder alle nu;
 Thi lad os og forsøge
 Nu dine Kræfter, du!”

Da svared Thialf' hiin gode:
 „Hvad kalder du Forsøg?
 Du maa dig ei hovmode
 Ved Asa-Lokes Spøg.
 Han flædte mig i Blade;
 I gjør mig ingen Meen,
 Skiondt I kan sluge Fæde,
 Dertil, som Hunde, Been.”

Den skulderbrede Jette
 Til Thialfe atter skreg:
 „Vi vil herom ei trætte;
 Siig nu kun frem' en Leg!”
 Da svared Thialf' behænde,
 Han lagde sit Harnisk hen:
 „Saa vil til Maals jeg rende
 Med een af dine Mænd.”

Da skreg den Drot i Bierge:
 „Slig Leg er saare god.
 Naar man sig ei kan værge,
 Saa bruger man sin Fod.

Rader os ei spilde Tiden!
 Slig Reg du vist forstaaer;
 Dog troer jeg, Tommeliden
 Dig fuld vel overgaaer."

Thialf' rynked sine Bryne,
 Han beed i Laben sig.
 Da blev der snart tilsyne
 En Dverg heel underlig:
 Saa smidig som en Bue
 Han var, men lidet før;
 Man kunde ham grandt ei skue,
 Han dæktes af et Slør.

Til Reg han sig beredte;
 Snart snerped han sig ind,
 Snart vidt han sig udbredte
 Alt efter sagten Bind.
 Da sagde Thialf' hiin svare:
 „Slig Krop vist Faa har havt;
 Dog skal til langt at fare
 Ei Myghed blot, men Kraft."

Thi tog han til at rende,
 Saa det i Bierget skialf;
 Da dreied ved Løbjens Ende
 Den Dverg, og mødte Thialf'.
 Thialf' vilde sin Harm ei røbe
 Udi det skumle Bierg;
 Han sagde: „Rad os løbe
 En Gang endnu, o Dverg!"

Det Løb da brat begyndte
 Udi det hule Hiem.
 Sig Thialfe svarligt skyndte,
 Kom dog kun langsomt frem.
 Den Dverg foer som en Alse
 I Hast til Maalet ud,
 Da var derfra end Thialfe
 Bist nok et Pileskud.

Alt til den tredie Prøve
 Man strax beredte sig;
 Da mon ei Dvergen tøve,
 Tro mig heel sikkerlig!
 Til Maalet han sig skyndte,
 Foer saa paa hurtig Fod
 Tilbage, hvor Løbet begyndte;
 Ved Maalet ei Thialf' end stod.

Da blev til Dom forbundet
 De Kæmper strax paa Stund.
 At Thialf' var overvundet,
 Der sagdes med een Mund.
 Thialf' sig i Krog mon sætte,
 Den Dverg svandt som en Bind.
 Thialf's Lemmer var saa trætte,
 Harm brændte ham paa Kind.

Da sagde søren Jette
 Til Thor, den stærke Mand:
 „Du maa dog og udrette
 En Idræt nu paa Stand.

Vel dine Kæmpers Lykke
 Var her ei saare stor;
 Men med et svarligt Stykke
 Kan du dem hevne, Thor!"

Da svared Thor hiin høie
 Med Haand alt under Kind:
 „Det kan sig vel saa føie;
 Bring mig et Horn herind!
 Skiondt Løse kunde ikke
 Her æde med din Evend,
 Vil jeg dog svarligt drikke
 Vel fremfor alle Mænd."

Utgarde=Lof' behænde
 Da vinkte, som tilforn;
 Da treen een af hans Svende
 I Hallen med et Horn.
 Det var af Malm hiin gule
 Med mange Skrifter paa;
 Uden den store Hule
 Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
 Det var heel kunstig giort;
 Heel stort han det mon agte,
 Dog langtsfra ei for stort.
 Sagde da Utgards Fyrste
 Til Thor saa mangelund:
 „Den skal vist ikke tørste,
 Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
 I Straf for ilde Værk,
 Da Hornet ud maa temmes
 Af sliq en Kæmpe stærk.
 Get Drag det sielden kommer,
 I to er Sæd at see;
 Men ingen Mand det sommer,
 At stifke det ud i tre."

Da sagde med stor Liste
 As=Vof' til Utgards Drot:
 „Thor er vist ei den Sidste
 I Drik paa Odins Slot;
 Naar han sin Haand udstrækker
 Og ester Hornet taer,
 Den Gud da fast forskrækker
 Balhals Einheriar.

Idun saa fiærlent fryster
 For ham sin Ublemøst;
 Melken af hendes Bryster
 Er ei saa sød en Kost.
 Den Møst kan Thor udtømme
 Ret paa sin Kæmpeviis;
 Man pleier ham berømme,
 Han vinder stedse Priis.

Det Sagn er ei forborgen,
 As=Odin har for Skif
 Til Mimer at gaae hver Morgen,
 Og faae en Rildedrif.

Et Horn, som Hvermand hylde
 For Dnybden, Breden sin,
 Med Vand da Mimer fylde;
 Det blier til liflig Viin.

Det kan jeg fuld vel sige:
 Engang, da Odin drog
 Ud fra sit Guddomsrige,
 Da Thor hans Bæger tog,
 Han drak det ud til Bunde,
 Den understærke Mand.
 Hans Roes er i alle Munde,
 Det siger jeg for sand.

Da Odin brat erfared
 Den Asas Jdræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 Han sagde: Du fordriſter
 Dig aabenbar, som i Løn;
 Jeg troer, selv Skiebneen frister
 Du raſt, min fiæffe Søn?

Bed denne Drif hiin søde
 Gud Thor sin Viisdom fik.
 Hans brune Kinder gløde
 Endnu af denne Drif.
 Hver Gud da monne dømme,
 Det var en Jdræt ſtor.
 Skulde da nu ei tomme
 Dit Horn den stærke Thor?"

Da sagde Utgards Fyrste:
 „Hvo veed, om i Valhal
 Man kan saaledes tørste,
 Som her i denne Sal?“
 Da slug det Horn ophæved
 Thor med sin Arm saa stærk.
 Dybt det i Bierget bæved,
 Det var et svarligt Bærk.

Meldte da Jetten lede:
 „Sæt det kun for din Læbe!
 Da vil af Tørst og Hede
 Gi Tungen til Ganen flæbe.“
 Gud Thor da monne fare
 Saa sindeligt i Mag,
 Han drak af Hornet klare
 Et stort og vældigt Drag.

Han drak, som Sandet drikker
 Udi den hede Drk,
 Naar han sin Regn udskikker
 Fra Tordenskyen mørk.
 Den Gud med megen Vre
 Da saae udi det Horn —
 Da tyktes det hannem være
 Saa bredfuldt, som tilforn.

Gud Thor kun sielden puffet,
 Han virker i sin Kraft;
 Thi tog han store Kluffer,
 Lænt til sit Sammerskæft.

Han slog i Panden Rynker,
 Det var en svar Bedrift,
 Han drak, som Elven synker
 Udi en Klipperist.

Monne da ned sig bøie
 Den Herre, som tilforn;
 Med et nysgierrigt Die
 Han figed i det Horn.
 Da mærkte han med Brede,
 At det var fuldt, som før,
 At indtil Hornets Bredde
 Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
 Den stærke Asa god,
 Han drak, som Afgrundsbunden
 Draf Kæmpen Ymers Blod.
 Udi den Hal hver Thusse,
 Som skued den Jdræt,
 Da monne svarligt studse;
 Men snildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
 Det ei var udtømt end,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og rakte Hornet hen;
 Han sagde: „J at drikke,
 Jeg seer, J stande først;
 Thi Valhals Guder ikke
 Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Glød at slukke
 De Guder morgenrøde
 End aldrig Horn udstukke,
 Men for i Kraft at gløde.
 En herlig Miod blier blandet,
 Det har vi der for Skif,
 Meer kraftig, mindre vandet,
 End denne ferske Drif."

Da sagde Jetten lede
 Til Valhals Uja-Thor:
 „Naar Skuldrene er brede,
 Er ogsaa Bugen stor.
 Men da vi nu kun spøge,
 Saa er end min Begiær,
 At du vil fiækt forsøge
 En anden Jdræt her.

I disse høie Sale
 Det er vor gamle Skif,
 Os lystigt at husvale
 Ved Leg, saavel som Drif.
 Thi vil vi ikke tøve;
 Da vi er end ei trætte,
 Vi Kræfterne vil prøve
 Ved Byrder op at lette."

Gud Thor da gav sin Billie
 Til disse Lege brat.
 Da lob ad bredden Lilie
 En egen Art af Kat;

Den saae paa Thor heel bange,
Dg krymped tidt sig ind,
Skod Bugter som en Slange
Med lumst og frygtjomt Sind.

Den stirred gridst og slugen
Med røde Dine smaae;
Den skod sig frem paa Bugen,
Dg nær ved Guden laae.
Den kunde sin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev faldet;
Af Horn den havde Ringe,
Dg var om Livet skaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den snoede sig heel styg;
Den logred med sin Hale,
Saa skællet og saa tyf.
En Braad med tvende Kløster
Sad i dens Gab, saa stor.
Lof' sagde: „Hvis du den løfter,
Da har du Kræfter, Thor!“

Da raabte med stor Ære
Den sagre Laufes Æt:
„Gud Thor kan evig bære,
Dg bliver aldrig træet.
Han sine Sener strammer,
Saa kraftig og saa sund;
Blot veier hans tunge Hammer
Fist hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trold! min Tale:
 Gud Thor gif ind en Nat
 I Freias lyse Sale,
 Tog hendes Løibank fat;
 Han nænte ei at vække
 Den fagre Rosenknop,
 Han greb med Hænder begge,
 Og løstet Karmen op.

Den Karm, det maa jeg sige,
 Af friske Blomster fuld,
 Var tung foruden Lige,
 Den var af drevet Guld;
 Dog bar han uden Bulder
 Og uden mindste Sorg
 Den paa sin stærke Skulder
 Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
 Opvakt ved Midnatstide,
 Brat sandt sig did indbaaret,
 Og saae ham ved sin Side,
 Da fra sit Hovedgierde
 Hun foer i al sin Pragt;
 Hun monne sig forfærde
 Alt ved hans stærke Magt.

Dog vidste han med Barme
 Den Dija vel at trøste;
 I sine lodne Arme
 Han monne Freia fryste.

Da glemte hun at græde
Alt for den stærke Mand;
Han monne kraftigt glæde
Den skønne Lilievand.

Da nu den Gud med Ære
I Mag sliq Byrde bar,
Skulde da her vel være
Sliqt Kryb den Helt for svar?
To Katte er om at trække,
Hvad han kan løst' aleen;
Han stærker' er, end begge,
Hvad siger da vel een?"

Da smilte Utgards Herre,
Han sagde: „Tag kun fat!
Maaskee er Freias Kærre
Saa tung ei, som min Kat."
Da bod dem Thor hiin faste
At tie baade stil;
Han monne svarlig haste
Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
Og ret med megen Harm;
Thor greb den under Bugen
Med stærken Kæmpearm.
Heel rædsomt da den snøsted,
Men Thor stod rolig tryg;
Alt som han meer den løstede,
Den froged op sin Ryg.

Saa vidt hans Arme rakte,
 Han høit den hæved op;
 Men smidig den udstrakte
 Alt meer sin glatte Krop.
 Et Hul i Vøstets Fielde
 Den Gud da monne slaae;
 Han hæved den med Vælde
 Høit imod Himlens Blaa.

Da var fra Jorden flyttet
 Jffun dens ene Been;
 De andre tre sig stotted
 Mod Hulens dybe Steen.
 Gud Thor med trætte Arme
 Da slap den atter ned,
 Han dulgte taus sin Harmen,
 Og sig i Ræber beed.

Den Kat da bort man bragte,
 Og Trolden, sledst i Blik,
 Til Thialfes Herre sagde:
 „Saaledes den Leg gif!
 Som Alt i disse Egne,
 Er Katten før og stor,
 Og liden kun at regne
 Mod os er Odins Thor.“

Da sagde Thialfes Herre
 Alt udi Utgards Sal:
 „Bed Miolner og min Kærre!
 Jeg hader Ord og Pral;

Men da dog fra dit Sæde
Du kalder mig saa svag,
O Drot! da frem du træde,
At prøve Favnetag."

Da lemped mildt sin-Stemme
Den Drot i samme Stund,
Han sagde: „Ei du glemme,
At her vi lege fun;
At alt vort Bærf herinde
Er et fortvilligt Spøg.
Thi-mød min gamle Qvinde
Du brydes til Forsøg!"

Da meldte Lof' hiin snilde,
Den Gud fra Aegards Slot:
„Hun kommer ei for silde
For denne stærke Drot.
Mod Bæg han hende stemmer,
Og det i megen Mag;
Han hende sønderlemmer
Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
Den gamle Ymers Mø,
Ei læst om hans Bedrifter .
Paa Jettens Klippeø,
Da med sin stærke Hammer
Dumdriftig Jomfruslof
Han skienkte flige Skrammer,
At hver fik snarlig nok?

Det var stor Lyst at skue
 Ham med sin Miolner der,
 Hvor klæk han stod i Lue
 Midt i den Qvindehær.
 Den vilde ham forbyde
 Paa Land at sætte Fod;
 Det monne den fortryde,
 Den sank udi sit Blod."

Da blussed Thor tilviſse,
 Den Kæmpe stærk og rank;
 Slog Lofe mod sin Jøse,
 Saa han til Jorden sank.
 Han sagde: „Jeg maa vel lære
 Dig, onde As! paa Stund,
 Den stærke Thor at ære,
 Og tæmme faaden Mund.

Du feige Bendekaabe!
 Stem kun i Utgards Sang,
 Du uſſelige Taabe,
 Du Gienlyd af hver Klang!
 Bepot de høie Guder,
 Blandt hvem du tæller dig!
 Saa viſt som Fenris tuder,
 Din Straf blier ſkrækkelig."

Da sagde Lof' behænde
 Med Blussen paa sin Kind:
 „Hvor kan til Harm du vende,
 O Thor! saa let dit Sind?

Du veed, at her vi søge
 Bed Leg at frydes ret;
 Kan vi da ikke spøge
 Med Tale, som Jdræt?

Er da din store Vælde
 Og Heimod, lyse Thor!
 Saa svag, at jeg kan fælde
 Den med et skiemtsomt Ord?
 Af hine Møer, du dræbte,
 Var ingen svag og spæd;
 De Egfoller slæbte,
 I Jern og Kobber flæd.

Det var jo Troldeqvinder,
 Som stunke for dit Sværd.
 Alt om hiin Daad mig minder
 Den gamle Qvinde her.
 Det gaaer vist hende værre,
 Det skrøbelige Siv."
 Da sagde Thialses Herre:
 „Saa glem da denne Riv!"

Da stod i Hallen inde
 Ved knudret Krykkestok
 En saare gammel Qvinde
 Med filtet Mareløf.
 I Panden var hun rynket,
 Dybt hendes Dine laae;
 Hun blev af Guden rynket,
 Da hen paa ham hun saae.

Han sagde: „Det ei sig sommer,
 At med dig brydes Thor,
 Før du en Most udtommer,
 Hvis Frugt i Balhal groer.“
 Ud af et lidet Gjemme
 I Skioldets Bule rød,
 Man monne da fornemme,
 Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Heltesæder
 Han rakte Ublet hen;
 Han sagde: „Naar du det æder,
 Forrynges du igien.
 Det er af Bragis Have,
 Det skienker Ungdoms Liv,
 Det er en kostbar Gave
 Af Gudens unge Liv.“

Da satte sig paa Ekammel
 Den Qvind, af Alder tung;
 Hun sagde: „Jeg er gammel,
 Men blier dog evig ung.
 Det Uble, dig skal nære,
 Slut det i Skioldering!
 Jeg Intet kan fortære,
 Og æder dog alle Ting.“

Bed denne sære Tale
 Blev Thor heel underlig.
 Udi de skumle Sale
 Da Qvinden reiste sig.

Hun slyngte sine Arme
Om ham med megen List;
Han stred med Kraft og Harme,
Men sank i Rnæ tilsidst.

Da Lofe blev forfærdet,
Og Thialf' og Roska med.
Thor vinkte dem med Sværdet,
At drage brat afsted.
Han vendte sig i Brede
Da til den onde Drot;
Han jagde: „Du skal lede
Mig af dit Trolddomsflot.

Mit Die sig oplader
Ei for dit Kogleri.
Den vise Uð, min Fader,
Mod Sligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog,
Derfor min Heltelykke
En saadan Ende tog.

Du skal dig ei formaste
Mod mig i næste Færd;
Odin kan Runer kaste,
Som Thor kan løste Sværd.
Naar begge sig forbinde,
Og nærme sig dit Hav,
Skal du dem ei forblinde
Her i din egen Grav.”

Derpaa han gik i Brede,
 Med Blussen paa sin Kind;
 Ham Drotten ud mon lede,
 Heel ængstelig i Sind.
 I Biergets Dyb det sukked,
 Stærkt jog dets hvide Blod.
 Det langsomt op sig luffed —
 Da Thor paa Sletten stod.

Kogleriet opdages.

Da nu den Helt hiin svare
 Midt udi Marken stod,
 Alt under Himlen flare,
 Med Blomster ved sin Fod,
 Da lyste først hans Hammer
 Med blanke Bliants Skær,
 Hans Brynies røde Flammer
 Brod sig paa Kryds og Qvær.

Han stirred med sit Die,
 Saa fuldt af Ild og Kraft,
 Til Himmelen den høie,
 Og svang sit Hammerskast.
 Da saae først Utgards Fyrste
 I ham den Gud, som slaaer;
 Thi reiste sig i Børste
 Af Skræk hans Hovedhaar.

Uf Gysen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm;
Skøndt Guden var bedragen,
Han frygted dog hans Harm.
Skøndt Thor udi sin Kærre
Snart førte bort i Mag,
Han vidste, Hlidskialfs Herre
Vel kiendte hans Bedrag;

At Odin, naar han traadde
I Valhal atter ind,
Brat vilde Alt forraade,
Dg tærge Heltens Sind.
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Sranfer brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: „Jeg maa sige,
Hvordan sig Alt tildrog;
Hvi nys udi mit Rige
Den Reg sliig Ende tog.
Hvis hist han det erfarer,
Hans Harm blier mere stor;
Dg slet jeg mig forsvarer
Mod Odin og mod Thor.“

Den Jotun til den Ende,
Saa fuld af List og Ewig,
Til Thor sig da mon vende,
Dg sagde drøvelig:

„Vel er det, Utgards Lilie
Med dig ei bugner meer;
Vist aldrig med min Villie
Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
For Ymers Afkom nu,
Saa vil jeg Alt forklare
Med en oprigtig Hu,
Paa det du selv kan vide,
Hvor stor du est i Kraft
Med Sværdet ved din Side
Og med dit Hammerskast.

Med megen Skræk jeg hørte,
O stærke Asa-Thor!
At i din Arm du førte
Fra Asgard ned til Jord.
Men da du vilde drage
Ned til mit faste Slot,
Da mon jeg det saa mage,
Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
En Gud, saa stærk som fri,
Men kun mit Land beskierme
Bed snilde Røgleri.
Jeg rørte Havets Bølge;
Det hjalp kun lidet mig.
Jeg vil det ei fordølge,
Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udrafte
Heel usædvanlig stor,
Og mine Lemmer strafte
Hen ad den grønne Jord.
Jeg vilde dig forfærde
Paa Mattens øde Bei;
Men eders Spyd og Sværde
Jeg sløve mægted ei.

Jeg gyste for din Hammer
Fra snilde Dverges Hiem;
Jeg vidste, hvor den rammer,
Staaer Kampens Rose frem.
Jeg tænkte dig at skrække
Bed indbildt Overmagt;
O Thor! men dig at gieffe,
Det aldrig var min Agt.

En Stump udaf hiin Riede,
Hvormed I Fenris bandt,
Som Dverge hist mon smedde,
I Fieldet's Braa jeg fandt;
Den jeg om Brogen snoede
Udi min store Nød,
Fordi jeg sikkert troede,
At intet Staal den brød.

Den var til Hielp i Vaande
Heel kunstig sammenfnytt
Af alle Fiskes Aande
Og alle Fugles Spyt,

Af Smæk ved Rattens Fodder,
 Af Skæg paa Qvinden seig,
 Af Biergets dybe Rødder,
 Af Bjørnens Sene seig.

Det skete, som jeg troede,
 Dog blev du ikke ræd;
 Dit Bælte du omsnoede,
 Og soer saa gramt afsted.
 Det maa jeg for dig sande,
 At paa den grønne Bang
 Den folde Eved af Bænde
 Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Dje skuffet.
 Mildt første Slag gienlød;
 Men havde det mig truffet,
 Det blevet var min Død.
 Af Skræk jeg quær mon blegne;
 Da trylled dig min Sang
 Til hine Klippeegne;
 Der først din Hammer flang."

Ved Troldens sære Tale
 Thor hen i Klippen saae;
 Da trende store Dale
 Ret for hans Dine laae.
 Den Totun ydmyg sukked
 Alt ved det svare Bærf;
 Han sagde: „Dem har du hugget,
 Thor! med din Mjolner stærk.

For dig og for dit Følge
 Det virkelige Syn
 Jeg monne inildt fordølge,
 Og rynked mine Bryn.
 Du slaaer, det maa jeg sande,
 Som den, der slaaer ihjel;
 Du knuste ei min Pande,
 Men haarde Kampesield.

Derpaa jeg dig forvilled
 I Biergets Kloster om;
 Alt ved min List indhildet
 Til Helas Sal du kom.
 Jeg tænkte dig at skrække,
 Du ædle Kæmpe god!
 Men intet Syn kan knække
 Dit frygtelige Mod.

Og at jeg nu skal tale
 Om hver en Idræt stor
 I mine egne Sale,
 Saa mærk vel mine Ord:
 Først, Løse! du mon æde
 Med Fynd af læckre Brad,
 Det var stor Lyst og Glæde,
 At see dig ved din Mad.

Dog, skiondt af al Formue -
 Du aad, o stærke Mand!
 Som Fjeldets Ild og Lue
 Dog ei du æde kan.

Det monne Kæmpen være,
Som sprang af mørken Braa;
Hvad Under, han fan tære
Da Malm og Been, som Straa?

At, Thialfe! du mon røbe
Alt paa hiin lange Bei
Stor Raskhed i at løbe,
Jeg negter heller ei.
Men den, med hvem du rendte,
Var mere snar, end du:
Thi viid: den Trold, jeg sendte,
O Thialf! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
At løbe dig forbi,
Det vist du aldrig negter,
O ædle Kæmpe fri!
Bed skiulte Runelege
Jeg Skikkelse den gav,
At den dig skulde spørge
I Biergets dybe Grav.

Evindeligt blandt Jetter
I Bierget fiern og nær
Vil mindes de Jdrætter,
Som Thor udførte der.
Vor Skræk vi vel mon skiule
Bed hvad som da blev seet;
Men end i Utgards Hule
Slig Daad er aldrig skeet.

Først maa jeg dig berømme,
 O Asa! for din Drif;
 Skøndt ei du kunde tømme
 Det Horn, som da du fik.
 Enhver af mine Svende
 Paa dig med Rædsel saae,
 Thi Hornets ydre Ende
 Dybt udi Havet laae.

Mens Bandet du mon sluge,
 O Thor! saa mangelund,
 Da saae vi Hornet jage
 Fra Havets dybe Grund.
 See kun i alle Bände,
 Som her i Utgards Flod,
 Da skal mit Ord du sande,
 O ædle Kæmpe god!"

Gud Thor med Panden runken
 Did styred sine Fied,
 Da var dybt Havet sunken
 Ned under Strandens Bred.
 Da støtted sig til Sværde
 As-Rof' og Thialf' paa Stund;
 De monne sig forfærde,
 Og saae i dyben Grund.

Da sagde Jetten snilde,
 Den Utgards Drot, saa brat:
 „Thor vil mig ikke ilde,
 Han har mig alt forladt.

Mit Kogleri kun satte
 I større Lys hans Kraft.
 De Strande nu saa bratte
 Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
 Nu kommen til dit Slot,
 Hiint Horn da der du finder,
 Thrudvangers stolte Drot!
 Lad det en Gave være,
 Og lad det vidne om,
 At Jetterne dig ære
 Fra den Tid, did du kom!"

Da sagde Skioldets Klover,
 Als Thor, den stærke Gud:
 „Mon vel min Roes behøver
 Ved dig at bredes ud?
 Med sønderslagen Pande
 Du burde giøre Bod,
 Og disse hvide Strande
 Bestænkes med dit Blod."

Da skælved Jettens Læbe,
 Flux tog han saa til Ord:
 „Den Evagere at dræbe
 Ei sommer Asa=Thor. —
 Da Ratten du mon løfte
 Høit over Biergets Vold,
 Da den tog til at snoste,
 Da isnede hver Trolld.

Du gjør os ei saa bange
Med Lynild og med Storm;
Det var den grumme Slange,
Den stærke Midgardsorm,
Der knuger Jordens Sider
Rundt omkring Havets Grund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomslue
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue
Med vældig Ræmpearm;
Saa langt du op den førte
Ud over Biergets Sale,
At Jorden den berørte
Kun med sin Braad og Hale.

Den gamle runfne Qvinde,
Der monne dig til Spee,
Skiondt langsomt, overvinde,
Som var saa sær at see,
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiondt vist din Kraft var stor,
Som lærte dig at jegne,
Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
Gaaer ved sin Stav saa tung;
Skiondt hun er saare gammel,
Er hun dog evig ung.

Alfader hende lærer
 At vandre vidt omkring;
 Hun Ingenting fortærer,
 Og æder dog alle Ting.

Hun mon os Jetter fælde;
 Jeg siger dig for sand:
 Selv Aserø stolte Bælde
 Bortæder hendes Tand.
 Hun satte dig med Ære
 I Kne, den Kvinde god;
 Lad det et Barsel være,
 Og tæm dit Overmod!"

Da dirred Gudens Ræbe,
 Han tog sin Hammer fat;
 Han vilde Jetten dræbe —
 Da var han svundet brat.
 Fald over sig at hænge
 Den Gud ei længer saae;
 Han stod paa grønne Bænge
 I broget Kløverstraa.

Hjemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
 Og kasted vidt sit Blik;
 De rige, fede Giorde
 Saa stadigt rundt ham gif.

Da hift, hvor Skoven groede,
Den Hytte brat han saae,
Hvor Thialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laae.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Strax tog han til at rende
I giennem Mosevand.
Rundt om de lumste Moser
Løb Roska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
I Morgenpurpur stod.

De Børn nu længtes saare,
Da de den Hytte saae.
Paa Kinden Roskas Taare
Som Morgenduggen laae.
Ung Thialfe snarlig rendte
Da ret med megen Lyst,
Hans unge Hierte brandte,
Dg stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
Den Hyttes Indgang nær,
Der sad den gode Gubbe
Alt med sin Hustru fiær.
Af Hiertensglæde skialse
De Gamle begge to.
Han raabte: „Der er jo Thialfe!“
Hun: „Der er Roska jo!“

Da blev der megen Glæde,
 Dertil heel svarlig Lyst.
 Den Hustru monne græde
 Med Roska ved sit Bryst.
 Glad hendes Dine hængte
 Paa Dattrens Spyd og Skjold.
 Hun sagde: „Gi jeg tænkte,
 At fød' en Mø saa bold.“

Hun spurgte: „Hvo har givet
 Dig en saa fyldig Arm?
 Meer smal du est i Livet,
 Og mere fuld om Barm.“
 Da svared med stor Ære
 Ung Roska disse Ord:
 „Det har min Husbond fiære,
 Den stærke Asa=Thor.“

Det var den gode Gubbe
 Med lange Lokker graae,
 Han reiste sig fra Etubbe,
 Paa Thialse stivt han saae.
 Da monne Svenden buldre,
 Og løstet Sværdet op
 Alt med de brede Skuldre
 Og stærken Senekrop.

Den Fader raabte: „Thialse!
 Du var en liden Svend;
 For dig ei Kæmper skialse,
 Du var ei Kampens Ven.

Nu i din Haand du flemmer
Dit Sværd med Heltestik.
Hvo gav dig disse Lemmer
Og dette Lueblif?

Hvor fik du Kraft at stramme
Den Biørne=Buestræng?
Hvo gav dig denne Flamme?
Nys var du jo en Dreng."
Da svared med stor Ære
Ung Thialfe disse Ord:
„Det gav min Husbond fædere,
Den stærke Asa=Thor."

Som Thialfe nu saa mæled,
Gud Thor da nærmest sig.
Den gode Gubbe knæled
Med Qvinden ydmygelig,
Han sagde til den Herre
Da med et bange Suf:
„Jeg haver giemt din Kærre,
Og karst er nu din Buf."

Da bortsvandt Gudens Brede,
Der vakt var i hans Sind
Bed Jettens Ord, hiin lede;
Han gik i Gaarden ind.
Han Stalden op mon lufte;
Da glemte han sin Harm
Bed Synet af de Bufte
Og af den gyldne Arm.

Den høie Totunbane
 Fat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Bane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løse tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
 Ung Thialf' med Qvist og Green.
 Løse de fede Bove
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Gliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
 Et Fad i al sin Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skiold.
 De fede Gedebukke
 Da trøsteligt de nød;
 Det Blod, som kom i Krukke,
 Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
 Var Alfa=Thor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes de Been.

Det var den gode Gubbe,
 Traf Thialf' ved Armen ud,
 Hen til den Lindestubbe,
 Bort fra den Bufkehud.

Da raabte Thor hiin høie:
 „Hvi drager du ham bort?“
 Den Bonde sig mon høie,
 Og traf ham længer fort.
 Han sagde: „Lad mig ei tøve!
 Jeg mindes Daaden sidst;
 Jeg frygter, Thialf' skal prøve
 Den samme Argelyst.“

Da sagde Thor med Ratter,
 Han satte sig paa Steen:
 „Vist aldrig Thialfe atter
 Vil knække Bufkebeen.
 Hans Kræfter ei behove
 At styrkes nu ved Marv,
 Som da han Bed mon fløve,
 Og førte Ploug og Harv.“

Da Gubben fro bevæget
 Slap Thialfes Kiortelflig.
 Da man var vederqvæget,
 Til Sengs man lagde sig.
 Gud Thor, den stolte Herre,
 Klædt i sin Brynie rød,
 Stæg op udi sin Kærre,
 Og der sin Hvile nød.

De Fugle avidedred glade
 I aarle Morgenstund,
 Da flædte de sig i Blade
 Alt efter forten Blund.
 De Vaaben de monne hærde,
 Bandt Skinner om Arm og Been,
 Og fleb de blanke Sværde
 Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
 Guldskoe til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæst om stærken Bov,
 Greb saa i Haand sin Hammer,
 Bød Følget fare med.
 Der gnistred Ild og Flamme,
 Saa hardt de foer afsted.

Den Bonde Fod ei rørte,
 Saa taus han monne staae;
 Alt de i Lusten førte,
 Han med Forundring saae.
 Den Svend da med den Pige
 Saae sig saa vidt omkring,
 Da høit de monne stige
 Op ad den Regnbu=Ring.

Hen ad den lyse Bue
 Da førte Alfa=Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.

Heimdal i Hornet stødte,
Da Kærren forbi ham gik;
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Miolners Svinger
Alt til den Lilevand:
„Vel bedst, at jeg dig bringer
Til Freia nu paa Stand;
Thi endnu ingensinde,
Saalænge Verden stod,
For nogen Mø og Qvinde
Thrudvanger op sig lod.

Blaae Edelstene dækker
Den skionne Freias Sal.
Blandt høie Rosenhækker
Den stander i en Dal.
Sneehvide Svaner seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Veiler,
Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Cie
Er hun, den Drotning blid.
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smækker som en Bidie,
Hun aander elskovsvarm;
Hun er saa smal i Midie,
Hun er saa fuld om Barm.

Hun har to runde Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De-tvende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid søde
 I hendes klare Siem;
 Aften- og Morgenrøde
 Gaae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
 Saa huld i Siæl og Sind;
 Hendes varme Aande
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Dje
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Høie,
 Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
 Siøsna, dertil vel Hnos;
 Ud deres Skuldre hvide
 Redstyrter Jssens Fos.
 Blandt Børn har ei sin Lige
 Ung Hnos, det klare Lys;
 Siøsna, den skionne Pige,
 Er Sovnens milde Dys.

Der, meente Thor hiin stærke,
 Var Sted for Kofka bold;
 Han kunde fuld vel mærke,
 Hun bar ei villig Skjold.

Han tog de Baaben atter,
Dg sagde fortrydelig:
„Elip Sværdet, Bondedatter!
Det er for godt til dig.

Til Freias Fruersæde
Jeg nu dig bringe vil;
Det vil dig bedre glæde,
End mandigt Heltespil.
Der kan du Elskov dyrke;
Jeg har alt længst erkiendt,
At med din Heltestyrke
Er det kun slet bevendt.”

Derpaa til Freias Bolig
Med Roska fort han gif.
Hun fulgte Guden trolig
Med glade Jomfrublik.
Udi den vene Pige
Fandt Freia stort Behag;
Thi blev i hendes Rige
Ung Roska fra den Dag.

Til Balhal Thor mon ile
Med Thialf' til megen Glæde.
Da mon i Mode smile
Ham Odin fra sit Sæde.
Han hæved op sin Finger,
Dg trued, mild i Aand,
Han sagde: „Miolners Svinger!
Det var paa egen Haand.

Jeg veed, hvad dig er hændet
 Gist paa den dunkle Bei;
 Jeg saae dit Die blændet,
 Men hindred Daaden ei.
 Du vilde selv dig raade,
 Det var din Stoltheds Gift,
 At takke Odins Naade
 For hver forundt Bedrift.

Jeg tænker, naar du ager
 Nu næste Gang afsted,
 Da sindig først du tager
 Din Faders Billie med.
 Du est en Helt ophøiet,
 Hvo vilde negte det?
 Dog, skuer ei først Diet,
 Da træffer Armen slet."

Derpaa et Horn han rakte
 Sin Søn, den stærke Thor.
 Gud Thor paa Mioden smagte,
 Og mæled ei et Ord.
 Han tænkte: „Det maa være;
 Kun Daaden slet udsalgt.
 Han er min Fader fiære,
 Hans Magt gaaer over Alt."

Derpaa Sæhrinner bragtes
 I Kæmperjalen ind;
 For Thialfe Braden lagdes,
 Han var saa fro i Sind.

Valkyrien hiin blide
 Ham bød en Velkomstdrif.
 Saa gif man ud at stride,
 Der vanked Hug og Stif.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understærke,
 Var tidt i Hu saa gram.
 Han lod sig Intet mærke,
 Dog tyktes det ham Skam,
 At Jetter ham turde gieffe;
 Thi vilde han sig hevne,
 I Dybet dem forskrække,
 Han følte vel sin Evne.

I blanke Baabenplader
 Han treen, hvor Odin sad;
 Han hilsed mildt sin Fader,
 Og om hans Bistand bad.
 Til Fiends i Jetteseiden
 Den blotte Kraft er blind;
 Thi fogte Odin Seiden,
 Og vied Guden ind.

Til Totunheimas Fielde
 Nu Alf=Thor atter kom;
 Dog mon han Intet melde
 Til Asa=Lof' derom.

Han vandred Veien ene,
Saa kraftig og saa tryg.
Han brød de Granegrene
Hen over Dovres Ryg.

Da nu han kom mod Havet,
Hvor Fioldets Hule stod —
Hist Ormen laae begravet —
Da vorte Gudens Mod.
Han saae sig lumsk bevæge
De skumle Bolgers Bly;
Han mærkte Ormens Lege,
Og slog sit Blik i Sky.

Han tænkte: „Du skal ikke
Forhaane Asa-Thor;
Med Knuder ei omstrikke
Den angstbespændte Jord,
Ei giøre Somænd bange,
Og styrte dem til Ran;
Du lumste Edderslange
Mig vorder underdan.“

Derpaa den Gud hugprude
Omstakke sig til Evend.
Hvor Hvirvelvinde tude,
Han lagde Hielmen hen.
Den var saa stor at skue:
En Klippehal med Krat.
Skiont Morgenrødens Lue
Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skæg han kasted
 Af Hagen da paa Stund.
 Hvo havde sig formastet
 I sliig en Tiornelund?
 Til Ungersvend forvandlet
 Han gif i Badmel blaa.
 At det var dristig handlet,
 Heimdal paa Buen saae.

Hen imod-Troldens Hule
 Gik Thor med Rosenkind,
 Med lange Loffer gule,
 Som fløi for Morgenvind.
 Det røde Styrkens Bælte
 En Strimmel Uld var liig;
 Den høie Gud for Helte
 Betalte Ewig med Ewig.

Miølnir, sin tunge Hammer,
 Han som en Dye bar.
 Han tænkte kun paa Jammer,
 Hans Hevnelyst var svar.
 Han gif til Fjeldeskøsten
 Ved Fossens hvide Strøm,
 Hvor Hymir laae ved Grøsten,
 Og fik sin Morgendrøm.

Med Skum og megen Rusken
 Flød søde Kildevand
 Hvidt giennem Nonnebusken
 Ud i den salte Strand.

Det maatte Bei sig bore.
 Paa Stene Jetten laae;
 Ei Vbler er saa store,
 Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Bände
 Da med Haardusken lang
 En afflidt Steen ved Strande,
 Behængt med Affketang.
 Som Egens Bul hans Lænder;
 Hans Mund var liden ei,
 Der sad tre Rader Tænder,
 Som paa den glubste Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
 En Eng huldſaligt laae,
 Alt paa den grønne Maatte
 Stod røde Blomſter ſmaa.
 Ved Hækken Lammet bræged,
 Og nipped Knop af Torn;
 Der gif i Kløver Qvæget
 Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen,
 Og reiſte ſig fra Seng,
 Da ſaae han Thor i Krogen
 Som en ſpærlemmet Dreng.
 Han ſagde: „Tør du vove
 Fra Boigden dig ſaa langt
 I mine ſorte Skove?
 Nu aander du vel trangt?“

Da svarte Svenden liden:
 „Mit Hjerte banker trygt.
 Alt jævner sig med Tiden;
 Hvad vinder man ved Frygt?
 Med Mod sig Barmen hvælve!
 Mig Ingen saae saa ræd,
 Jeg turde jo vel skælve. —
 Du gjør mig ei Fortræd.

Det sommer sig en Zette,
 At vise Edelmød.
 Hvad kunde dig vel mætte
 Min ringe Draabe Blod?
 Hvad kunde det vel nytte,
 Hvis her jeg stod beflemt?
 Thi har jeg i min Hytte
 Min Dristighed ei glemt.

At være bleg og bange,
 Det klæder fielden godt:
 Bindsvinet er en Fange
 Midt i sit Pilestot;
 Det fiender ingen Hvile,
 Det føler ei til Fryd,
 Det reiser sine Pile
 Forsærd ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
 Langt mere svag og spæd;
 Dog det kan ikke hindre.
 Den er ei pandserflæd,

Dog løber den i Sporet,
 Og frygter Hiulet ei;
 Den har sig ofte moret
 Paa Bondens-Landevei.

Du vil mig neppe knuse
 Her i dit skumle Skiul.
 Jeg staaer ved dine Huje,
 Som næsviis lille Fugl.
 En Bid af dine Diske,
 Den snapper jeg fra Jord.
 Og — dersom du vil fiske,
 Saa gaaer jeg med ombord."

Da Jetten drog sin Ræbe
 Op til sin Dreslip;
 Han jagde: „Jeg vil ei dræbe
 Den, som mig beder: Slip!“
 Han loe enfoldigt atter
 Ved, hvad der blev fortalt,
 Opslog en Skoggerlatter,
 Saa det i Klippen gialdt.

Han skreg: „I aarle Morgen
 Heel streng er Kuld og Blæst.
 Her under Klippeborgen
 Gæst du kun Luunheds Giest;
 Men naar dig Havet savner
 Paa Kiolens tynde Træ,
 For silde vist du savner
 Din Kiæfthed og dit Ræ.“

„Det gielde maa en Prøve,“
 Gav Asa=Thor til Svar.
 „Vi vil ei længer tove;
 Siig, om du Madding har?“
 „Den Madding, du kan bruge,“
 Gienstvarte Jetten glad,
 „Kan du i Haugen luge:
 En Kaalorm paa et Blad.

Men er ei Orm paa Blade,
 Jeg dog et Middel veed:
 Grav med min mindste Spade
 I Torvemøsen ned!
 Om Orme maa du lede;
 Tag saa din Skivortenaal,
 Og bid den til en Mede!
 Selv stanger jeg nu Aal.”

„Ja, Ormen skal jeg finde,“
 Gienstvarte Thor i Harm;
 „Og Aalen sig skal vinde
 Heel smidig om min Arm.
 Nu bør ei længer toves,
 Hvis mig tillades kan
 At tage, hvad behøves.“
 „Ja!“ svarte Klippens Mand.

Da gif den Bældighøie
 Paa Eng til Trolde's Dyr,
 Hvor med et skummelt Die
 Ham mødte værste Tyr.

Den vendte Hornets Gæder
 Mod ham med opbragt Hu;
 Han greb med begge Hænder,
 Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
 Med Tyrens Hovedknuv
 Nu saae man Thor at træde
 Hen over Gierdets Stub.
 Han bar det let paa Nakken,
 Han vandred hen med Hast,
 Thi Hymir alt i Smakken
 Oploftede sin Mast.

Da Jætten Tyrens Hoved
 Paa Svendens Skulder saae,
 Han høit hans Kræfter loved,
 Og stak i Bølgen blaa.
 Han brugte vel sin Aare,
 Og Thor vel brugte sin,
 Thi iulte Kiølen saare
 Med Suse og med Hviin.

Da tænkte Thor hiin høie:
 „Hvis jeg kan Drmen naae,
 Og i dens lumste Die
 Til Næbbet Mølner slaae,
 Da vil jeg meer mig glæde
 Paa denne stille Dag,
 End om i Herresæde
 Jeg hørte Baabenbrag.

Al Verdens Qual og Smerte
 Kun kommer fra den Snog.
 Den spænder Jordens Hierte
 Afside i sin Krog.
 Al Angst og fæle Syger
 Flød fra dens Huggetand;
 Dens Pest i store Byger
 Gaaer over Sø og Land.

Naar Manden savner Kræfter
 I hidsig Feberglød,
 Og naar han tænker efter,
 Og føler nær sin Død,
 Og naar hans Hustru læser
 I brustne Blik: Farvel!
 Da Midgardsormen hvæser,
 Og ryster sine Skæl.

Naar Qvinden mat, bedrøvet
 Har Barnet ved sit Bryst:
 Nys lignte det i Løvet
 Et Uble, rødt i Høst;
 Nu vil det meer ei die,
 Dets Die slukkes brat —
 Da kan ei Ormen tie,
 Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
 Fra Norden og til Syd.
 Er iiskold Mandens Hierne,
 Da viser den sin Fryd.

Dg naar en trofast Veiler
 Paa Baalet seer sin Mø,
 Da Skummet aldrig feiler
 Paa Midgardsormens Sø.

Alle de lumske Snoge
 Paa Jorden fiern og nær
 Udflækkes af den Taage,
 Som Ormen avler her.
 Den største Ræmpeslange
 Paa fierne Sydens D,
 Som Dren ei kan stange,
 Er af det samme Frø.

Den vinder sig med Halen
 Omkring det tykke Træ;
 Saa strider den i Dalen,
 Dg sluger Markens Fæ.
 De mindre, lige bistre,
 Med skionne Farvers Plet,
 Mens deres Dine gnistre,
 Fordærve Askurs Et.

Som Blomster er at skue
 Den Ham med Striber paa,
 Beflædt med Rosens Rue
 Dg med Violens Blaa.
 De under Hækker stirre
 Med sød, forgiftig Dunst,
 Dg Fuglene forvirre
 Med deres Hærefunst.

Jenrið er fæl tilviðse,
 Den fule Mattens Ben;
 Heel tidt fra Klippens Isse
 Til Hel han styrter Mænd.
 En Stimand er hans Hyrde,
 Han er sin Hyrdes Hund;
 Naar Røveren vil myrde,
 Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
 Han avled Tigren strax.
 Før Biørnen slifte Honning
 Uskyldig bag sin Tar,
 Han avled, for at røve,
 Hæne, Los og Ræv;
 Da maatte Biorn og Løve
 Vel gaae i Striden giæv.

Jenrið ved Nattetider,
 Saasnart han Riget seer,
 Strax i sit Uadsel slider;
 Dog skader Drmen meer.
 Thi vil jeg den forøde,
 Paa det ei Askurs Æt
 Skal vorde Drmesøde,
 Og tabe Kræften slet.

Med Sundhed skal de gange
 Til Freia, Siofn og Hnos;
 Og naar de blier for mange,
 Saa skal de ærligt flaaes,

Som Kæmper vorde vrede,
Men hidses ei af Had.:
Er Sværdet af sin Skede,
Er Hjertet lige glad.

I Rækker skal de storme
Da mod hverandre kæf,
Og ingen Havets Drime
Skal fylde dem med Skræk.
Som lystige, muntre Svende
De vise deres Mod,
Kæft mod hinanden rende,
For at udgyde Blod!

Og naar da Blodet flyder,
Skal jeg paa Ekken staae;
Mit Tordenskrald betyder,
At de til Valhal gaae.
Der skal dem Møden smage,
Der har de intet Savn,
Og Bragi skal gientage
Med Glæde deres Navn."

Saa tænkte Thor, og hastede,
Og roede ivrig fort;
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bolgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han vilde Jorden løse;
 Men Jetten ræd paa Stand
 I Baaden greb sin Dse,
 Han sad alt dybt i Vand.
 Han raabte: „Ro ei længer!
 Hvad holder du for Huus?
 Vi sætte til med Stænger,
 Med Mast, med Mand og Muus.“

Thor sagde: „Vi maae giøre
 Endnu et lille Kast,“
 Slog Jetten paa sit Dre
 Med den afbrukne Mast.
 „Nu,“ skreg den vilde Jette,
 „I Fald du længer roer,
 Da vil du snarlig sprætte,
 Hvor Jormungarder boer.“

„Jeg frygter ingen Orme,“
 Sang Thor, den Skipper god,
 „Og Nordens værste Storme
 Afkøle kun mit Blod.
 De hilse mig saa friske;
 Her standse vi paa Dyb.
 Nu skal vi snarlig fiske
 Skælbugtet feige Kryb.“

Med disse høie Tanker
 Han løstet i sin Hede
 Det tunge Jettens Anfer,
 Han brugte det som Mede.

Han Tyrens Hoved satte
 Paa skarpen Ankerkrog.
 Ei Jetten kunde fatte
 Endnu hans Gudesprog.

Da tog han af sit Bælte,
 Han brugte det som Snor;
 Den høie Gud for Helte
 Slap Angelen fra Bord.
 Han bandt den ene Ende
 Af Bæltet om sit Liv,
 Saa lod han Snoren rende
 Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiskeri.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
 Strengt i Dybets Fængsel avet,
 Bag Steenplanterne begravet.

Over ham flød fri og dristig Hvalen,
 Men i mørke Bølgedalen
 Beed han slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe
 Kan han dog ei Bugten tvinge,
 Kan ei hæve skellet Bringe.

Lumsk han maa bag vaade Planter dukke,
 Søvnig maa han Dine lukke,
 Dybet tidt har hørt ham sukke.

Bandet dækker for ham Himlens Buer.
Som en Bjørn paa Labben suer,
Bider Stierten han, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig i Bankers Kage
Som et Skæg om Drmens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Kyster:
Bandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hefla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størfner sig til Biergets Bølter.

Bandet slaaer i Drmens Mankeløkker.
Som han ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnarøker,

Uabner Diet han paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen han seer nedglide.

Tyrens Hoved ham i Møde svæver,
Dorff sin Hovedknub han hæver,
Hungeren at stilles fræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Bider døsig han i Tanke
Med de haarde Gummers Planke.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Bårder
Bider Hægten, som en Bårder.

Ormen føler draget op med Bælde
Banden, mosbegroet af Vælde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
Ankeret med Gift befugter;
Men hans Kæmpen Intet frugter.

Asa=Thor en Fisker er med Kræster,
Ormen med opladne Kiæster
Give maa for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
Gysen giennemfarer Landet,
Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig, og brænder,
Høit i Sky han Svælget vender
Med de lange Suggetænder.

Høire stort, og lidet venstre Die,
Ringene sig farvet brøie,
Som paa smidig Pandjertrøie.

Kiæven gaber. Med den skulne Gane
Dragen efter gamle Bane
Galer, som en Kæmpehane.

Lusten bliver qualm af Svælgets Tørste.
Da den Gud, som Helte dyrke,
Først iførte sig sin Styrke,

Spændte mere fast om Lænd sit Bælte;
Baaden truer med at vælte,
Herlig steg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister; med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Diet blodigt flammer.
Ufa=Thor med løftet Hammer
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: „Jeg maa bevare
Ryberen for Biergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kræften?
Ufa=Thor den sidste Aften
Daane skal for Eddersaften.“

Da den lumste Trolld med Ulverhynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker,

Tog sin Daggert frem, det skarpe Bærge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de flogne Dverge;

Gav sig til paa Bæltets Snor at file —
Da sank Miølners tyve Mile
Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes; Graneskoven ryster,
Raster Lov paa sine Ryster;
Ufa=Heimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Ekker brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Ekken ligned.
Solens Die, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Uda=Thor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Jotun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Bæltet tvinge;
Da med Svømmefinneres Binge
Pladsker han til Ormens Bringe,

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skælve,
Himlen maa sig fulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter.
Da sang Uda=Lofes Datter
Høit sin Seierssang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
Thor til Bæltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet,

Skummer, vader i de salte Bølger,
Ei Forbittrelsen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger,

Haaber, han har Slangen Døden givet;
Men den smutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet,

Hæver atter Kammens Bølgeloffer,
Ligger paa sin Steen og roffer,
Dg forventer Ragnarøfer.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skællet hester.
Ha, de skionne spildte Kræster!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Miolner under skiægget Hage
Skiuler sig paa jælen Drage.

Loke fatter Elskov til Sif.

I Valaskialf sad Loke længe,
Han kieded sig, lod Hovdet hænge,
Ei Balhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer, og spotter Guder.

Det skumle Blik ei Godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asa=Thor han stedse tænker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke!
Men lod for Lof' dig Intet mærke.“ —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler ingensteds sig hiemme,
Dg derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk flare,
 Det smigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Kampens Gud ved Side,
 For ham at bære staalblank Vante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
 I Eggestammens Rist at trives,
 Derved han styrkes, og oplives.

Thi skøndt han mægtigt Guden hader,
 Dog Glandsen af den. Høies Plader
 Bestraaler ham i Vinnefkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
 Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
 De tage Begge dog for Guder.

Nu sidder han, hvor Hulen luder,
 Og pønjer dybt, og vil sig hevne.
 Til Dudskaab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudiinder hades,
 Thi han er seig og lumsk tillige;
 Sligt elsker ingen Biv og Pige.
 Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drufne Blikke
 Til Dammen, som af Løvet frandses;
 Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skionne Freia Siojn omsvinger;
 Og Ydun, Gir med Fuglevinger
 Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
 I Græsset Klædebonnet falder.

Alt, hvad i favren Ungdoms Alder
 Forlyste kan, det Lofe skuer:

De runde Barmes faste Buer,
 Og fyldig Lænd, og smekke Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie,
 Hver vender sig mod Lofe ofte.

Og Ingen skjuler Bryst og Hoste;
 De veed ei, at den Lumske titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
 Den stille Dammens mørke Bølge,
 Saa svømmer dette Pigefølge;

I Lusten liig Trækfugles Skare,
 Naar bort den vil fra Norden fare,
 For hiit et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arme vinde,
 Og dukke ned som vilde Wender.

De bruge de sneehvide Hænder,
 Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Og Bølgen skummer ved sin Lykke,
 Men sortner strax i stillen Glade,
 Fordi de Skionne den forlade.

Men den, som Lofe mcest betragter,
Hvem han i Dag for skionnest agter,
Er Sif, den Alf-Thors høie Frue.

Han blusser ved en Biv at skue,
Saa mægtig og saa skion tillige.

Thi ei behøver hun at vige
I Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freia, som den vise,
Den stærke Odin Livet skienkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freia kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
I Diets Blaa, som Hiertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde,
Og dog en ægte Danneqvinde.

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride
Og til at krygte elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lof' i Dine stifke.
Hun titter med de stolte Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Dienbrynets stærke Bue
Er sammenvojet under Panden.

Det vilde skæmme hver en Anden,
Men Sif det gier en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt Flere.
Den høie Siæl paa diøse Bryne
Tidt vugger sig, og blier tilshyne.

Ei hendes Barm er veltystfyldig.
Hun skuer stolt og ligeqyldig,
Dg store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
Nysfalden Sne paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen;
Dg Negler som lombardske Nodder.

Fast staaer hun paa de skionne Fodder,
Dg langt og glædesfuldt falder Haaret,
Til Hælen i en Fletning baaret.

Ud-Lofe jeer fra Bøgestubben
Thors Biv, saa frisk som Rosenknoppen.

Da tænker han: „O, hvis jeg kunde
Engang kun trykkes af den runde,
Den hvide Arm i Birkelunden!

O, hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod diøse Læber røde,
Der aldrig knibe sig i Møde,
Men aabnes flækt, mens Diet brænder,
Dg vise tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske!

Dg medens Thor gif ud at fiske,
 O, kunde jeg ham dog til Skamme
 I Dammen fiske med det samme!"

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
 Thi Sif gaaer hen til sine Huler
 Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
 Imens med guldbaldyret Koste
 Hun sig bedækker Bryst og Hoste.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
 Fast trindt omkring de Lokker gule,
 Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
 Seer hende gaae i Biergehallen,
 Hvor Fossen med en selsom Skralden
 I Søve strax den Skionne dyster.

Men Binden trækker ind, og kysser
 De fugtige Lokker under Kyse,
 Dg gjør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taltes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
 Træl af Elskov,
 At han dig atter
 Afsjæl finder!

Vil du ei vorde
 Billiens Frister,
 Bringe du Brand i
 Blodet aldrig!

Sif.

Dør opdirker
 Dristig Tyven;
 Er Hul i Hulen
 Hærjer Musen.
 Snedig Sønnen
 Svingter ei Lofe:
 Lumsk sig til Leiet
 Loptur stæler.

Lofe.

Meden moder til
 Mund for Fisken,
 Sag udsættes som
 Snare for Ræven.
 Fanges Fisken,
 I Fælden Ræven —
 Lofe lokkes af
 Qvindeloffer.

Sif.

Hent i Hulen din
 Hustru, Lofe!
 Signi dig snøre med
 Sorte Lynghaar.
 Beed du Angerbod
 Beile vorde!
 Nidst hun-negter ei
 Næring Dnsket.

Lofe.

Eddif'æblet
 Wedes i Hunger,
 Yder ei Ydun
 Yndig Frugten.
 Vær ei vranten,
 Væneste Dise!
 Veilerens Bøn lad
 Barmen smelte!

• Din Husbond hift paa
 Havet fisker,
 I Jettens Jolle
 Jager Hvalen.
 Aft han atter
 Agter kun fage,
 Leger med Lagen,
 Længes hjem ei.

Bandre lad ham
 Beiene sine!
 Deilige Diis! og
 Dine du søge.
 Herligt Huln
 Hvalver med Lov sig.
 Heiligheden
 Er Længsler's Læge.

Sif.

Mindes du Mimers
 Maaltid, Lofe?
 Jisbægret bragte jeg
 Dig paa Bænken.

Af Isens Bæger,
Skumle Boler!
Atter dig Sif
Foragten skienker.

Gaf, du Gunders
Gustne Fiende!
Tvinge dig Taabe
Thor skal hurtig,
Stivt dig spænde for
Stormen i Natten
Mellem de mørke
Miosens Graner."

Qvad saa Qvinden, den
Kiække Disa,
Bredt fra Boleren
Bort sig vendte.
Roligt Ryggen
Rakte mod ham,
Sov saa sødeligt
Sif paa Leiet.

Heed af Harmen
Haaret da tog han,
Fyldige Fletning
Flød fra Nakken.
Isens Skove
Sagen meied;
Bludselig Pragt fra
Banden rulled.

Let i Lusten sig
 Løstet Løse,
 Glad ved Ranets
 Gyldne Gave;
 Holdt i Haanden
 Haarpryd=Glandsen,
 Bidt for Binden
 Bisted Svævet.

Boleren blussed, som
 Boldt af Ilden,
 Dunstomkrandsen paa
 Dalens Himmel;
 Naar i Natten
 Nær den lyser,
 Svævet da synker
 Straaleflammet.

Hvor han henfløi,
 Haaret nedfaldt,
 Al paa Ageren
 Fanged Straaler.
 Deraf danned sig
 Duun paa Aget;
 Stivt det storknæd, som
 Skæg paa Kornet.

Hvor han henfløi,
 Haaret nedfaldt,
 I Herthedalen,
 I Gudbrandsdalen.

Finge deraf de
Fagre Piger
Guldhaar-Gaven i
Bøndergaarde.

Blaffet bare de
Beile vene
Før hver Fletning, -som
Finneqvinder.
Guldhaarsagre, som
Gefion og Freia,
Bleve fra den Tid
Bønderdøttre.

Loke skaffer Aser Klenodier hos Dvergene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hevn ham glædte saa saare:
„Naar Sif sig nu speiler i blanken Na,
Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun fletter ei meer
De Loffer saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarligen gysse.”

Som saa han sad under Granens Green
Bed Hulen, listig som Ræven,
Da knaged i Nord den stærke Steen,
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel, hvad det betød,
 Han mærkede, Thor var kommen;
 Brat som en Røg han sig smidig skød,
 Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked som Maage sig,
 Og fanged med Næbbet Røgen;
 Han raabte: „Røver! jeg kiender dig,
 Nu skal du bløde for Sagen.

Jeg knuser dig hvert af dine Been,
 Som Møllen Meel under Hiulet.“
 Da var ei Løse ret længe seen,
 Han fastede Tryllehiulet.

„Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?“
 Sang han, heel listig i Sinde;
 „Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
 Du favner en skaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
 En Spøg jeg falder det ene —
 Da sværger jeg dig ved Urt og ved Røg,
 Ved Møsset paa Bautaftene,

Bed Odins Die, ved Mimers Bæld,
 Og ved dit mægtige Bærge,
 At jeg vil vandre til hule Fjeld,
 Til Frønderne, mine Dverge,

Og skaffe din Sif igien et Haar
 Af Guld, før Dagen er omme,
 Saa hun skal ligne den unge Baar
 Med Græssets forgyldte Blomme.“

Gienstvarede Thor: „Du sværger, Træl!
 Ved Hammeren, som jeg favner;
 Som vidste du det ei saare vel,
 At Ran den i Havet favner.“

„Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny,
 Sang Lofe, „herlig at føre;
 For den skal alle de Trolde flye,
 Som du kun lyster at røre.“

„Ha,“ raabte Guden, „en herlig Seir!
 Nei, dig nu vil jeg forøde;
 Jeg kom herhid med min Staldbroder Freir;
 Vi give dig Ravne til Føde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
 Jeg slaaer mit Tag i det andet;
 Saa splitte vi dig for Vinden ad,
 Dine Lemmer skal følge paa Vandet.“

„O, skaan mig, Freir, du venlige Drot!“
 Sang Lofe med Ben og Klage;
 „Jeg skienker en Ganger dig paa dit Slot,
 Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens D,
 Saa smidig som Tigerfatten,
 Den svømmer med dig paa saltens Sø,
 Som Sild den lyser om Natten.“

Ved flige Løfter, som han besvor,
 Lod Thor og Freir sig formilde.
 Saa steg han ned i den sorte Jord
 Igennem den kolde Kilde.

Han frøb, saa smidig og glat som en Al,
 Fra Kilden i Biergets Bue,
 Hvor Dvergene stod og hamrede Staal
 Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dverge der
 Dybt i de hvælvede Haller.
 Med Skjoldskind for af det sorte Lær
 De gik og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Ildens Glød,
 Og rørte med Rosengrenen;
 Deraf de danned Rubinen rød,
 Indfilet i Klippestenen.

De samlede en Bunke Violer smaae,
 Dem plukkede Dvergekonen;
 Dermed de farved de Stene blaae,
 Som Dan fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de kogte Sod,
 Da skinte den Edelsteen saare.
 De dryppede Perler med roligt Mod
 Af Enfers og Emaabørns Laare.

Rundtom i Hulen man mærkede vel,
 At Kæmper tilforn havde leget,
 Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
 Og Fisken i Leret var præget.

Hist nøgen laae en Jettindebarm,
 Rødbruun i Solen, forstenet.
 Her sang Biergsofsen med megen Larm
 Sine Viser om Rævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Vand
 Udtaf det af Fieldefanten;
 I Kiæverne var langt stærkere Tand,
 End Tænder paa Elephanten.

Da Lofe sit Grinde røgtes nu,
 Strax Dvergene gjorde sig færdig.
 De raabte: „Lofe! vor Drot est du,
 Og vel vore Gaver værdig.“

Thi toge de frem et Bildspineskind,
 Det bedste, de kunde vælge;
 Paa Skorsteensilden de gjorde Bind
 Med pustende Blæsebælge,

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
 Saa Funken af Skindet knitted.
 Men Lofe, fortæret af skumle Nag,
 Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
 At give Guderne Gave;
 Han tænkte: „De skal af Biergets Skød
 Dog ei fuldkomne dem have.“

Brok traadte Bælgen, og Sindrig slog,
 Saa Gnisten af Skindet springer.
 Da Lofe Forvandlingen sig paatog,
 Og blev en Flue med Binger,

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
 Og gav sig slemt til at stifke;
 Men haard var Huden, og haard hans Aand,
 Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
De Bildsviins herlige Første:
Til Freier den livsalige Galt,
Den straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
Den Kornmoen=Glandsen paatager.
Han rider paa den i mørke Nat,
For tro at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
Det var kun et lidet Stykke;
Men da de toge det ud igien,
Det blev det deiligste Smykke.

En jævnglat Ring af røden Guld,
To Hænder frysted hinanden.
En Blomst af Edelsteen underfuld
Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor, og af fielden Bægt,
Thi Odin skulde den bære;
Han Drotten var for Asernes Slægt,
Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
Til Gavn kan man Intet ham lave;
Thi smedded de ham en Ring til Pragt,
Og hylde ham med en Gave.

Man kiendte den lidet ved een Gang brat
At see den i Dvergenes Rige:
Den eier en Dyd, hver niende Nat
Den drypper otte, sig lige.

Trolovede Var ved Baldur har
 Tidt Odin med Ringene trøstet.
 Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
 Laae Trofskabringen paa Brystet.

Nu lagde de Dverge Jern paa Bolt,
 De brugte dertil ei Lue,
 De hamred det ud, saa sort, saa foldt,
 For at det ret skulde due.

Da Lofe nu saae, hvor det Jern fik Kraft,
 Og hvor det varligt blev handlet —
 Det var en Hammer med stærken Skast —
 Da han sig atter forvandlede,

Og foer som Bremse med smertelig Braad,
 Og flagred i Blæsevinden,
 Stak Smeden i Panden med skarpen Odd,
 Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dvergen med Haanden bort;
 Ei Hamren blev ganske færdig,
 Thi Skastet paa den var noget kort,
 Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dvergeslof,
 Og gave det til Dverginden;
 Hun satte, som Hør, det paa sin Rok,
 Hvis Hiul hensesed for Binden;

Og spandt, og spandt, mens Guldtraaden randt
 Til Haar for den deilige Dise.
 Hun snurrede, og sang ved Kilderne's Klang
 En underlig Spindevis:

„Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
 Heel frit for Binden herefter,
 Ei flette det meer, at yndig sig teer
 Dets Glands med herlige Kræfter.

Hver Evend, som det saae fra Himmelens Blaa,
 Hans Hierte skal Haarene fange.
 Selv Lofferne ei paa veneste Frei
 Nedbølge saa bløde, saa lange.

Skiondt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
 Gudindens Tinding, den høie,
 Det levende blier, og efter sig gier,
 Og lader, som Herren, sig bøie,

Beholder sin Glands i Bindenes Dands,
 Og lader sig aldrig udrykke;
 Som Middagens Skin, det svøber sig ind
 Bag Hielmens ludende Skygge.”

Saa sang hun, og gif med ydmyge Blif
 For Thor, og rafte ham Haaret;
 Paa Loffen han saae, og maatte tilstaae,
 Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt,
 Og Thor med Haaret og Hammer
 Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
 I Lysets salige Flamme.

Da satte paa Eis, liig Tang paa en Ris,
 Eig fast Guldhaaret paa Stande,
 Og monne sig slaae i Loffer saa smaae
 Om den høie, den hvælvede Bænde.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring.
 Man tilgav Loke sin Brøde;
 Men snart dog igien Biergtroldenæs Ben
 Maa for sin Troløshed bøde.

Oduns Ran.

As-Odin ud med Hæmir drog,
 Og med Loke, den Svend i Dphav stærk;
 De Menneſteſtiffelſer dem paatog
 (Vil du kiende din Mand, prøv ſelv hans Værk).
 Af at ſidde paa Stol i Hlidſkialfs Slot
 Var Odin træt, den opmærksomme Drot;
 Som Vandringſmand i Eſkyggerneſ Løb
 Han aander, og føler ſelv ſig Støv.

De reiſte paa Fjeld, giennem Drfners Dal,
 Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
 Hvor en Jiſbiørn, ſtor ſom en liden Hval,
 Saa eensomt ſtod i ſit hvide Skind.
 De agted ham ei, gif ham forbi,
 Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
 Han følte den ſkiulte Guddom nær,
 Og plumped ræd under Jiſenſ Skær.

Saa ginge de frem, til Sneen veg
 For det grønne Græs og for Blomſt og Korn.
 Ei længer Fjeldet nøgent ſteg,
 Det var flædt med Gran og med Birk og Torn.

Ei hængte paa Taget frosne Tap,
 Hvor i Røgen slumred den skrumpne Lap.
 Af Biælker Husene stærkt og trygt
 I Dalene stege, med Skønhed bygt.

I Slæder ei meer med stærken Reen
 Dem mødte Finner med svarten Haar.
 Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
 Og vældigt kneiste Jarlers Gaard.
 Og paa Bolstret laae bag Biælkers Muur
 Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
 Mens Lærken floited sin gamle Sang,
 Og Uglen i Grænen til Tausshed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
 Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
 Den liden Smaadrenge drev Bondens Gæs,
 Og Dyrerne drak af klaren Aa.
 Nu tøired han dem i grønne Bæng,
 Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
 Men Guderne sadde paa Græssets Bold,
 Som modige Kæmper med Sværd og Skjold.

Da smilte Seiersfader, og saae
 Til Løse, som bleg ved Siden sad.
 Han sagde: „Saa vidt jeg kan forstaae,
 Dig lyster at lange til Bondens Fad.
 Jeg selv er hungrig, jeg negter det ei,
 Det trætter, at vandre den lange Wei;
 Fra Bardø droge vi for en Stund
 Til Gudbrandsdalens Birkelund.“

Da meldte Loke: „Saa fremt du vil,
Saa laver jeg snart et Maaltid her.
Vi har jo Alt, hvad der hører til,
Thi Dren brøler paa Bangen der;
Jeg lister mig snu, forvoven giæv,
Til Stegerset hen, som røden Ræv,
Og henter Smørret af Bondens Fad,
For vel at stege den lækkre Brad.

Imens maa Hænir Dren flaae,
Og gyde dens Blod i Jordens Skjød,
Med Daggerten Huden varligt flaae;
Jeg henter i Dvnen de varme Brød.
Maaskee du selver, o Lysets Drot!
Medlader dig til, hvad fun er smaat:
Slaaer Funken ud af den liden Steen,
Og nærer Flammen med Riis og Green.”

Da svared Odin bag sin Gran:
„Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
Thi Mennesket lever fun af Ran,
Naar Een har vundet, har Andre tabt.
Belan, saa skynd dig paa letten Hæl,
Og følg din daglige Drift, og stiel!
Hvis Bonden kiendte sin Giest som Gud,
Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud.”

Da Hænir slagted, og Loke løb
Til Fadburet i Bondens Huus;
Igiennem Sprækken han smidig frob,
Og fyldte med friske Smør sit Kruus.

Han Brødene tog i hviden Dug,
 Vel sigtet af den fineste Rug;
 Og da han paa Veien kom forbi,
 Han hentede Æg i en Hønsesti.

Imidlertid var ei Hæmir seen:
 Den Dye slagtet i Snor han bandt,
 Og tridsed den op i Træets Green.
 Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
 Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
 Og tvætted ved Kilden Alt for Blod.
 Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
 Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seiersfader med milde Smil —
 Han, som bevæger Solen stærk,
 Som tænder Ild i dens Flammepiil,
 Og lærer den øve sit Kampbeværk;
 Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
 At mildere den til Maanen gaaer,
 Og springer fra den i Gnister smaae,
 Naar Natmulm dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
 At lokke de røde Gnister frem,
 At fange dem op med trøsket Splint,
 Og med Riisqvisten at nære dem.
 Og da nu Rogens hvide Dvalm
 Udviklede sig af Spaan og Halm,
 Og blev en Flamme, der steg med Lyst —
 Da glædte sig Seiersfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Diets Blaa
 Han hæved sit Blik med Guddomsficer,
 Og raabte: „Selsom i det Smaa,
 Som i det Store — fiern som nær!
 I Draaben Egir, som i sin Sø,
 I Solen Odin, i Gnistens Frø!
 Min Søn! naar drabeligt lyner du,
 Hvad gjør du da meer, end jeg gjør nu?”

Nu vendte Loke til dunklen Skov
 Tilbage med Smør, med Æg og Salt,
 Og glædte sig mere ved sit Rov,
 End om man havde forært ham Alt.
 Og Ræven, Besjelen, Rotten kom
 Af deres Huler, og saae sig om,
 Og sagde: „Der gaaer vor Gud saa let,
 Han lærer sit Folk at stæle ret.”

Men Odin loe, og tænkte: „Jeg skal
 Giengielde vel, hvad Loke forbrød:
 Paa Bondens Ager i Tusindtal
 Skal Kornet betale de tagne Brød.
 Og Hiorden skal stonne med Overne spændt,
 Saa veed jeg, Smørret er vel fortient.
 Og for det Salt, vi her har søgt,
 Jeg skienker de Smaaborn Vid og Kløgt.”

Nu hugged Hænir Bovenne fra,
 Men Loke skured skarpen Spær;
 I Overdrevet han søgte da
 Til Stegevenderen Klostetrær.

I Muld han stak de Grene to,
 Saa at han Spydet vel kunde snoe.
 Han spidded Stegen, ved Ilden stod,
 Og dreied, og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den fløgtige Rok —
 Med Hæmir Odin gif vidt omkring —
 Og tænkte, Stegen snart havde nok,
 Og prikked deri med Daggertsting;
 Da flød end Blodet af Riødet ud,
 Som om det var paa en levende Stud,
 Og skøndt han næred sit Arnested,
 Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løstet sit Hoved op
 Og utaalmodig i Beiret saae,
 En stor, en gyselig Drnekrop
 Opdaged han da i Træets Braa.
 Den bredte sig vidt i grønne Ulm.
 Med Binger, saa sorte som Nattens Mulm,
 Og lod et Ræb under Løvet see,
 Saa frumt og blankt som en hvæsset Lee.

Dens Dine gnistred, som Lygtemænd
 I sorten Mose ved Midnatstid.
 Den stirred stedse paa Braden hen.
 Ved Synet Løse blev murehvid.
 Den rysted Bingen — og Grenen brak,
 Og Bullen lige til Roden sprak.
 Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
 Saa Ilden ud af Forfærdelse gif.

„Hvi sidder du der,” var Lofes Ord,
 „Dg fogler, og spilder Maden mig?”
 Gienhvared Trolden: „Min Sult er stor,
 Jeg Dren nyde nu vil med dig.
 Hvis du mig skienker som Giest en Deel,
 Skal Braden snart være sødet heel.”
 Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
 Dg satte paa Bovenne sig, og beed.

Nu svulmed Galden i Lofe brat,
 Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
 Men som man hugger i mørke Nat,
 Saa sank i Mulmet Bærget her.
 Med Næbbet Drenen om Spæret kneb,
 Fast flæbed sig Lofes Haand, som greb.
 Da Trolden fløi, og Lofe hang
 Med Hænderne ved sin egen Stang.

Dg over Skov og Stof og Steen
 Med Asa=Lofe Trolden fløi;
 Snart sank i Mosen dybt hans Been,
 Snart stødte de sig mod Fjeldets Høi.
 Dg Drenen loe, og Frøerne loe.
 Hvo ynker vel den Skadesfro?
 Med Dynd ham Mosen overslog,
 Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Dg Klippen slog til Blods hans Taa;
 Han græd, men koldt var Klippens Smil.
 Dg Stormen under Himlens Blaa
 Traf Barmen med sin stumpe Piil.

Han sank i Havets dybe Nat,
 Som Pindsviin, med Makrel besat.
 Han steg — da hang i Solens Skin
 En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
 Forgieves han høit paa Odin skreg,
 Forgieves kaldte han tidt paa Thor,
 I Fieldet med ham Trollden steg.
 Med Lænker tyft om Arm og Been
 Han smedded ham til en Kampesteen.
 „Nu sid, Forræder! paa denne Blof,
 Og vent din Frihed til Ragnarok.“

„Jeg fatter flart,“ sang Lofe snild,
 „At du mig hader, Mørkets Drot!
 Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
 Forsængelig paa Lustens Slot;
 Men hvis du skienker Frihed mig,
 Som trofast Son da lyder jeg dig,
 Tilføier de Guder al Fordærv,
 Og tiener med Villien dig og Hver.“

„Belan,“ giensvarte Trollden mørk,
 „End een Gang prøver jeg dit Bryst:
 Jeg slipper dig ud af Mattens Drk,
 Og sender dig atter til Lysets Lyst,
 Paa Vilkaar, at du mig skaffer snart,
 Hvad kosteligst er, af fielden Art,
 Den bedste Gave, Guder fik
 Fra Skabellens hellige Dieblif.

Hist sidder i sin Abildgaard
 Odun den unge, vene Biv;
 En Knude binder det brune Haar,
 Og rank hun er som Danimens Siv,
 Og fyldig som sin egen Frugt,
 Thi over Midien svulmer smukt,
 Bedækt med ærbargronne Loi,
 Halvdulgte Længslerø Morgenhoi.

Hun holder i sin Haand af Snee
 Et fieldent Kar af røden Guld;
 Det bragte Odin, Vil' og Bee
 Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
 Dets Billed Ingen saa let forstaaer:
 Een høster, mens en Anden saaer;
 Og Solen stiger af mørken Dunst
 Alt ved en Piges Tryllefunst.

I dette Kar hun Eblet har,
 Som Rosen rødt, som Boget guult.
 En Guddomskraft heel dyrebar
 Dybt holder sig i Mosten skult;
 Thi hvo som nyder af denne Frugt,
 Med ham saaer Tiden aldrig Bugt,
 Og hver Gudinde, som Eble saaer,
 Blier atter en Mø paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
 Den Fylde, denne fiæffe Kraft?
 Ha, hver Asynie lignte Hel,
 Hvis ei hun nød af denne East.

Som Binden Sandets Furer, ud
 Den fletter Rynker af gusten Hud;
 Som Sneen dækker Høiens Muld,
 Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder trofket Green,
 Den styrker matte Gubbes Blik.
 As=Odin var en Diding seen,
 Hvis ei ham qvæged denne Drif.
 Og Thor med samt sin Bogn og Buf
 Udstodte mangt asmægtigt Suf,
 Hvis Odun ei sin Most saa sod
 Hver Morgen blandte med Suttungs Miod.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
 Der høres aldrig Sisgensang;
 Thi Asa=Bragi, en Skiald saa stor,
 Dpliver Alt med Harpeflang.
 Miod Osten vender sit Asyn han,
 Og naar da Solen staaer i Brand,
 Udbreder sin uhyre Vistes Guld,
 Da slaaer han Strengen underfuld.

Da rores Jorden af hellig Lyst;
 Og Taaren Blomsten i Diet staaer.
 Da quiddre de Fugle Hiertet Trost,
 Og dobbelt rødmer friske Vaar,
 Og dobbelt elsker den unge Mø.
 Da vorder det Oldingen let, at doe;
 Udødelighedens Drosel sang,
 Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den yndige Liv
 Med samt hiint Kar af røden Guld,
 Da skienker jeg Frihed dig og Liv,
 Og sender dig atter af Biergets Muld."
 „Vel!" raabte Lofe, „jeg sværge vil —"
 „Gi, spar du kun dit Abespil!"
 Gienstvarte Thiaße; „vel du veed,
 Man stoler ei paa Lofes Ed.

Alt længst du var en Mindremand,
 En Boldt for Gunders, Trolde's Kamp.
 Steds var dit Løste Skum paa Vand,
 En Sky, som løses op i Damp.
 Nei, vaflede Forræder! nei;
 Vi vandre maae en bedre Bei.
 Med Lænke binder man Bondens Hund,
 Og Lofe — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
 Forsamlet i den hule Tand,
 Og skader kun, naar i Hudens Rist
 Det blander med Blodet sig som Vand;
 Saasnart man Tandens ud har brudt,
 Er Slangen som en nyfødt Glut,
 Et Legetoi, der sig vinder smukt
 Om Armen i en ydmyg Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab —
 Belan! det gielder et Forsøg:
 Du slippe skal med Talens Tab;
 Jeg lukker Spieldet for denne Røg."

Derpaa tog Thiasse Traad af Staal,
 Dg syede med en Demantnaal
 Fast Lofes smalle Læber til.
 Gia, det var et lystigt Spil!

„Jeg faaer ei Lust, hør først et Ord!“
 Skreg Lofe, „bi! jeg qvæles jo.“
 „Uand du kun med dit Næsebor!
 Gienstvarte Trolden; „du har jo to.
 Det vil erstatte din Munds Forliis.
 En Næsviis bruger Næsen viis.
 Storagtigt var den altid spiilt,
 Dg Læben har ei længe hviilt.“

Saa syede han med en dobbelt Traad,
 Dg mumled stærke Trolddomsord;
 Dg agted ikke Lofes Graad.
 „Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
 Saasnart du bringer mig mit Rov
 Ved Nordkap i Jernvidieskov,
 Da løser jeg strax din Mund igien,
 Dg kalder Lofe Biergets Ven.“

Dermed han slap ham af Bierget ud,
 Dg høit loe Thiasse ved sin Spøg.
 Slukforet fløi den stumme Gud,
 Som Ugerhøne for glubsten Høg,
 Naar i et Ly den slipper ind,
 Før Høgen reent har plukt dens Skind.
 Med hængende Hær, med Ak og D
 Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Åsgard foer,
 Da tænkte han: „Det er uhørt.
 Hvordan faaer den, som mangler Ord,
 Et Qvindehierte vel forført?
 Udrettes kan det ei med Magt.
 Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
 Den, som er baade svag og stum,
 Maa plat foragtes, liig en Dum.“

Som saa han fløi over Busken lav,
 Og sig betænkte vel et Dogn,
 Da faldt ham ind: „Kan paa en Stav
 Med Runer ikke man riste Løgn?
 Høit Ydun elsker Tidsfordriv,
 Troer hvert et Sagn, som Bragis Biv;
 Godhiertig er hun, rores let —
 Og Løse forstaaer ei Runsten flet.“

Med disse Tanter han drog sit Sværd,
 Og hug i Busken sig en Stang,
 Begyndte strax med Løgnens Færd,
 Og løi saa langt, som hans Riep var lang.
 I Staven risted han Runer smaae:
 „I Totunskoven jeg Åblerjaae,
 De hænge bag Løvet, tre og tre,
 Som Solens Purpur, Nattens Snee.

I dem er større Mesterkraft,
 End dem, du giemmer i gyldne Skaal.
 Hvis Åserne nød af denne Gæst,
 Da brændte Jetterne snart paa Baal;

Da Odin Fenrisulven slog,
 Og Thor i Havet Ormen vog.
 Men Jetterne frygte Lysets Skin,
 Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettemø —
 Guld Elskov meer end det formaaer —
 As=Lofe Bei til Glædens D,
 Hvor Abildtræet herligt staaer.
 Disværre belured os en Trolde
 Bag Kobbermalmets glatte Bold,
 Og for at holde Skatten skjult
 Behandled Lofe grumt og suult.

Han syede mig mine Læber til
 Med Staaltraad og med Demantnaal;
 Han brugte mangt et Tryllespil,
 Dog rakte til Klogten ei hans Staal.
 Den har jeg, Tak skee Mimer! fri,
 Og den staaer mig i Nøden bi.
 Thi rister jeg, at du det veed,
 I Staven hele min Hemmelighed.

Saa fremt du selv mig følge vil
 Med Væbnerne til Jettens Lund —
 Din Hielp fornøden er dertil —
 Da brister Seglet fra min Mund.
 Jeg bryder Væblet ei fra Vaand,
 Men naar kun du med Liliehaand
 Berører Frugten — strax paa Stand
 Den synker selv i Skaalens Hand."

Saa skrev han, og med Staven fløi
 Fra Havet hen til Lundens Læ,
 Hvor Ydun ved en busket Høi
 Sad yndig bag sit Ebletræ.
 Hun stirred stivt paa Skovens Dyr,
 Og tænkte paa et Eventyr,
 Betragted Hiorten, bruun og rank,
 Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken god,
 Og langsomt i den klare Flod
 En Svane trind paa Bandet flød,
 Og standsed ved Gudiindens Fod.
 Hun sad med Karret i sit Skød,
 Og fasted hen til Svanen Brød.
 Sin Hals den dybt i Floden drev,
 Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
 I skioldbedækte Balastialf,
 Omringt af hver en As og Diis
 Og af saamangen lystig Alf.
 Og Mimer havde nys forladt
 Fru Ydun med sin Eblestat;
 Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
 Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
 Med Ynk betragted hun hans Mund;
 Af Listens Dine Taarer flød,
 Da svulmed Yduns Barm saa rund.

Hun rakte ham sin hvide Haand,
 Og i sit Fiæderklædebon
 Hun svang sig, medens Mimer sov,
 Troskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
 I Luften over grønne Muld;
 Saa skøn som Paradisets Fugl,
 Med lange lyse Bingers Guld.
 Da kom den sorte Kæmpegrif
 Med Brusen fra sit Klipperis,
 Omfattede Odun med sin Klo —
 Og alle Biergets Kløster loe.

Da græd for silde Bragis' Viv;
 Men Binden havde Taaren fikr,
 Redvisted den til Havets Siv,
 Og storknæd den til Perle der.
 Og Gienlyd klaged høit fra Fjeld,
 Da Odun sukked sit Farvel.
 Og Lilien sank i strenge Lust,
 Og Rosen misted al sin Dust.

En døsig Taage, tyk og kold,
 Sig langsomt over Himlen skød,
 Og Solen, som et blodigt Skiold,
 I Taagen stod med Maaneglød.
 Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
 Og pludselig blev Baaren Høst.
 Sangfuglene fløi til Syden hjem,
 Og alle Glæder fulgte dem.

Oduns Frelse.

Som Vinden blæser hen den lette Sky,
 Saa svinder hver Bedrift i Evigheden.
 En Bølge sank, een reiser sig paa ny,
 Og Kampen leger leflende med Freden;
 Snart blinke Sværd, snart ruste de i Skeden.
 Hvad er det alt? Et flygtigt Bioglemøde,
 En Sommerfugl, som parred sig — og døde.

Du Helt, som svulmer af din Tapperhed!
 Hvad var den meest? Et Skum paa Tidens Bølge.
 Selvfærligheden pirred Barmen heed,
 Din Lykke drev, og Sværmen maatte følge.
 Tilståa det ærligt! det er feigt, at dølge:
 Den Daad, som gjør dig værdig dine Fædre?
 Du trodsed Døden? — Det gjør Dyret bedre.

Hvor fordum Timur slog ved Samarkand
 Uhyre Skarer med Tartarer stærke,
 Der hvirvler sig, som før, det løse Sand,
 Og af hans hele Daad er intet Mærke.
 I Græsjet synger end den muntre Lærke,
 Hvor Hjertets røde Strømme flød som Bække.
 De smulne Been kan Ingen meer forskrække.

Hvad est du da, som stormer saa omkring?
 Ei nær saa stærk, som Heklas Rattelue;
 Thi størknet Lava sætter dog en Ring,
 Som Diet efter tusind Aar kan skue,

Dg Lava modner ofte søden Drue.
 Din Daad, som Asken, hviler hos de Døde;
 Dit Rygte, som dit Liig, blev Ravneseede.

Dog fro dig heller ei, du liden Dverg,
 Som sidder i dit Bærksted hist og filer,
 Til Kæmpesærden seer fra sikke Bierg,
 Og trygt som Lammet ned ad Ulven smiler,
 Troer Erlen mere værd, end Alf-Thors Riler!
 Ei heller du kan Væbet reent undvære,
 Hvis du dit Bærktøi bruge vil med Være.

Vil Jetten, og vil Dvergen hæve sig
 Fra Drk og Kløjt til det Guddommelige,
 Da, Moder Ydun! maae de skue dig
 I Mimers, Baldurs og i Bragis Rige.
 Fra ingen Helt din Salighed maa vige;
 Da glemmes tro hans Daad i Runeskrifter,
 Og evig elstes blomstrende Bedrifter.

Hvor trives Livet uden Mimers Bæld?
 Hvor blomstrer Livet uden Yduns Bæger?
 Den skumle Surtur jubled i sit Fiend,
 Og han, som smidiglistig sig bevæger,
 Som lunefuldt med Diebliffet leger,
 Den falske Gud, med Læben meer ei bundet,
 Høit spotted nu, thi Ydun var forsvundet.

Naar Solen steg, da steg den taagefuld,
 Til Andagt intet kærligt Bryst den rørte;
 Naar Maanen smiled over Jordens Muld,
 Den intet Elskovsjuft i Natten horte.

Thor længer ei med sine Bukke førte,
Han stille sad, i Skjødets laae hans Hammer,
Og Odins Glidskialf tabte sine Flammer.

Og Freias Barm sank ind; de gyldne Haar
Blev Solv, og Diet ligte Vand, som fryser.
Og Heimdal, som paa Buen aarle staaer,
Hvis Farve syvfold giennem Skyen lyser,
Troldekvinder saae med sorte Hovedkysker,
Uhyre Ugler liig, og med en Brusken
Af lodne Binger, som paa Flaggermusen.

De dækte Himlen med en evig Slud,
Og kaldte Skade frem af sine Grøfter.
Niord slumred i sin Hal, den stærke Gud,
Som renser Lusten, naar han Panden løfter;
Men Skade, paa et Udgangsæg, som snoster,
Nu havde travlt hver Nat, og humped vaagen
Med sine sorte Søstre hen i Taagen.

Paa Himlen skulde sig hver Stjerne klar,
Ei rasken Skipper kunde Veien finde:
I Rattegat, hvor Belgen høit ham bar,
Han slap sit Ror, fortvivlet, som i Blinde;
Og naar han ud sit Anker vilde vinde,
Var Touget stivt af Is, ei til at bøie,
Og Døden viste ham sit skumle Die.

Naar Somren kom, kom der dog ingen Sol,
Og som en Træl da maatte Bonden svede.
Til Kittel sled han op sin Høitidskiol,
Og til Alfader glemte han at bede;

Han tænkte kun paa Havre, Rug og Hvede.
 Hans Hest var mere stolt, end han; i Hunden
 Blev Hjertet mere varmt og trofast funden.

I Leirekongens Gaard sad Kæmper ei,
 Som før, bredskuldrede med Sværd ved Bælte,
 Thors gode Sonner, mildnede ved Frei,
 Hvis diærve lyse Dine viste Helte;
 I hidsig Riv de sloges og de skieldte.
 De holde Fædre sov i Graven længe,
 Nu kroede sig kun opblæst deres Dreng.

Naar Skialden brændte, var det Sværmerlyst,
 Men ikke længer Gimles rene Flamme.
 Natur! han died ei dit Moderbryst,
 Kun Fordom nu og Tvedragt var hans Amme.
 Ridvijen gjorde Bragamaal til Skamme,
 Og den, som sikkert vilde Hoben gotte,
 Han maatte hyfle, smigre, skielde, spotte.

Før Saga sad og tegned paa sit Skjold
 Hver stor Bedrift, den Yndige, den Feire;
 Nu tabte hun sin Griffel, adspredt, kold,
 Besøgte meer ei Midaros og Leire.
 Paa hendes Tavle ruged Glemsels Heire.
 Den frijfe Arands af Gran og Egeløvet
 Nedtraadte slap Uagtsomhed i Støvet.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
 Og Baldur saae den i sit stille Rige.
 Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
 Hvor Gæst ei kunde meer i Frugten stige;

Og Baldur, blødbedøvet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Loffer gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi, taus og vranten ved sit Grubleri,
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke,
Og Baldur — som han Lusten vilde drifke —
Med Feberblusjen og med Graad i Die
Kun talte vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skjgger Jorden;
Som Guderne fra Bisfrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
As-Odin mellem Guderne fra Norden
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører, hvad hans Svend Hermodur melder.

I Aften er en Dn, som Alting seer,
For at berette Eligt til Odins Navne;
Men ei dens Gldblif var opmærksomt meer,
Thi Taagen stod om Træet mange Favne,
Indflørte Dal og Fjeld og Skovens Havne.
Og Egernet, som sad ved Dnens Fodder
I Træet, knækked luttet hule Nodder.

Med Baldur Mimer Træet gif forbi,
Og standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fjeldesklostens Væld i Natten silde.

Graasteen, beklædt med Bedbendranfer vilde,
 Indflemte Dalen, Graniskov dækte Fjeldet,
 Og Bær og Blomster skjulte Kildevældet.

Men visnet Alt. Og see, ved Kildens Rand
 Sad Mornen Skuld med Læben mod sin Finger.
 Forfærdelige Qvinde, hvis Forstand
 Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer!
 Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger.
 Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
 Og billedsmukt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebon, og Diet snart
 Mod Kilden vendt, og snart mod Fremtids Dage.
 Hos hende Søstren Urd; med Blikket flart,
 I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
 Og smukt i broget Skæl, som paa en Drage,
 Sad Varand, Tidens Mo. Men Alle Qvinder
 Af Kæmpestorhed, mægtige Gudinder.

Og Sønnen ei sin Flig udbreder der,
 Der jænkes aldrig Rorners Dienlaage.
 I Middagsglands, i Stiernens Solversfiær
 De sidde stivt som Støtter; men de vaage.
 Een seer i Oldtids, een i Fremtids Taage.
 Varanda paa sin gyldne Bægt tilveier
 Alfaders Gaver: Døden eller Seier.

Som Jomfrulover i Egyptens Sand
 De stirre hen, de Ubeværgelige;
 Og Kilden suger i sit klare Band
 Det skønne Billed af den høie Pige.

Balkyrer sig hist om Lunden snige,
 For Norners Bud fra Kilden at erfare,
 Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talte Mimer til den store Skuld:
 „D du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
 Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld!
 Hviß Falkeblif igiennem Natten stirrer!
 Om Duen furier, eller Sværdet flirrer,
 Du røres ei! Saa løs den store Gaade,
 Tal! kan Fru Ydun frelles af sin Baade?“

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
 Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
 Hun saae paa Mimer, og han sølte Trøst,
 Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
 Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
 „Naar Tapperhed til Trostskab Tiden twinger,
 Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Binger.“

Saa talt — indsvøbte Natten sig i Mulm,
 Og sagte rysted Jordens Overflade,
 Og Strømmen til sin Bølge raabte: Svulm!
 Og Blæsten hvisled i de visne Blade.
 Men Guderne hiemiilte begge glade;
 Thi de forstod, hvad Nornen dem forkyndte,
 Og svævende de sig til Valhal skyndte.

„Naar Tapperhed til Trostskab Tiden tvang,
 Hiem Sundhed foer paa Rierlighedens Binger.“
 Saa lod Gudindens underlige Sang,
 Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.

Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som tvinger?
 Kun han kan kve Løse, Tidens Giegler;
 Og Elskovs Disa gemmer Fængslets Møglar.

Knap hørte Eligt den stærke Asa=Thor,
 Før, rød som Blod, han sprang fra Klippeblokken,
 Og greb — imens hans Brede mangled Ord —
 Den blege Løse frøgteligt ved Løffen;
 Og snelt, som Hiulet dreier sig i Rokken,
 Han snurrede ham omkring, saa snart med Daanen
 Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

„Dit Væsen, sammensat af List og Spot,“
 Qvad Thor, „vil jeg fra Valhal udelukke.
 Du rystes maa, at Alt kan blandes godt,
 Som Eddiken med Olien i en Kruffe.
 Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
 Om du vil bedre dig, og atter bringe
 Asynien paa Freias lette Binge!“

Og Løse — han er feig, som han er fuul,
 Og al hans Handling mangler Egenwillie —
 Angst for igien at gjøre sligt et Hiul,
 Forsærdet kasted sig for Thor paa Tilie,
 Og raabte: „Hvis den ranke Valhals Lilie,
 Den evige Freia mig sin Ham vil række,
 Da skal ei Bierg og Trolde mig forstrække.

Jeg løser Odun af sit Slaveri,
 Thi denne Qual mit Hierte med bevæger.
 Mig Jetten tvang, min Billie var ei fri,
 Jeg Odun maatte skaffe med sit Bæger;

Men over Havets Bølge, Skovens Eger
I Freias Fiæderham, som Fugl, jeg iler,
Og snart igien en bedre Lykke smiler."

Da hentede Disen strax sin Fiæderham
(Meer for sin Skønhed vel hun havde givet);
Og Loke — thi nu følte han sin Skam,
Nu ængsted ham at øde Asa-Livet —
Fløi over Bierg og Dal og Bust og Sivet
Til Totunheim, hvor dybt i Fiældets Huler
Det frygtelige Mulm Fru Odun skjuler.

Men Loke bedst i Mørke finder Bei,
Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække,
Han stolte paa din Fiæderham, o Frei!
Hvis stærke Binger intet Staal kan stække;
Han trængte giennem Biergets skumle Sprække,
Han fløi som Uglen, og han krøb som Ratten
Did, hvor de brune Klipper glemte Skatten.

Hun sad — et Marmorbilled paa en Grav
I Mislegard — med Hiertet stumt for Klage;
Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
Hvis skionne Bølge vender ei tilbage.
Da kom i broget Fiæderpragt, som Drage,
I Hulen Loke. Snart han Odun trøstede,
Og greb den smekkne Diis tæt under Brystet.

De henfløi over Klipperne. Men see,
Et stort uhyre Baal i Norden brændte.
Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Bee
Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.

Han kom — og Længselen og Smerten endte.
Knap var i Aegard Mimers ømme Datter,
Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Dg Lærken slog, og hver Gudindes Barm
Frem svulmed atter i sin Ungdomsfylde.
Dg Odin folte Kræften i sin Arm,
Dg Thor sin Hammer tog af støvet Hylde,
Dg Maanen lod af Solen sig forgylde;
Gi længer Mimer sig med Rynker nærmed,
Dg Baldur ikke meer i Lusten sværmed.

Men see, nu kom et svart og lystigt Syn:
Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
Blev blændet af de stærke Baalets Lyn,
Dg sprætted vildt med sorte Binger lange.
Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
Saa styrted den uhyre Totunflue
Med Skræk sig i den unge Morgenflue.

Dg saadan styrter sig hver Morgen end
Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
Hver Morgen brænder Ostens Baal igien;
Dg Duggen, som det unge Blad bedækker,
Da sælde Glædesgraad paa Baarens Hækker,
Dg Fuglen synger, som den glade Brage,
Da han i Lunden fik sin Biv tilbage.

Om Banerne.

Da de høie Balhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skønne Giniſtan;
Før de hid til Norden droge
Mod den kolde Klippeblof,
Hvor de sloge
Jettens Hær og Dverges Flok:

Af de kundskabørige Baner
Øste blev de da besøgt.
Baner med til Aſgard bragte
Megen Vnde, megen Kløgt,
Lærte dem at luge Tidsel,
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Nyttøren, den raske Niord.

I den stærke Rummerhede
Tørtes Flod og Skov og Dal;
Knap sad Niord paa letten Skimmel,
Saa var hele Luften sval.
Han forstod at dele Dunster,
Og at farve Himlen blaa.
Skønne Kunster,
Hvor Naturen skal bestaae!

Niord var gift paa Vaners Maade:
Blodets Baand han agted ei;
Bed sin Søster blev han Fader
Først til Freir, og saa til Frei.
Begge skionne! Mænd og Qvinder
Tændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Balhals Fyrster
Afa-Landets Dal forlod,
For at blande Sydens Rue
Med det nordiskfolde Blod,
Deres Duffer ei de fulgte,
Niord de vandt ved deres Bøn;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Søn.

Odin quad: „Os vinker Norden
Med sit granbevorne Fjeld;
Hist de skionne Søens Lunde
Hvælve sig til Livets Held.
Did jeg bringer Gudeskaren,
Der jeg bygge vil mit Slot.
Thor i Faren,
Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerfloffe
Føre vi til Fjeld og D;
Der de stride skal paa Klippen
Og paa skumbedækte Sø.

Tænk, naar Østens høie Flamme
Blander sig med Jernets Vægt —
Hvilken Stamme,
Hvilken herlig Kæmpeslægt!"

Niord, paa frodig Hest med Binger,
Drog foran den hele Hær,
Tørte Moser, splittede Taager,
Skilte Skovens tætte Træer.
Reisens Længde Guden mindsker,
Viser Binden Skibets Bei.
Hesten vrinsker,
Svæver, svømmer, trættes ei.

O, hvor herlig var at skue
Niord i Luften under Sky!
Undigt svæved Gangrens Binger,
Som en Drøm i Morgengry.
Hurtig Nærmene, hurtig Fjernene,
Snart besøgt, og snart forladt!
Morgenstiernen
Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Baner
Hvad var Aseres Magt i Nord?
Hvad din Viisdom, stærke Odin?
Hvad din Styrke, bolde Thor?
Bei til Frugtbarheden finder
Freier mellem Steen og Tiørn;
Mænd og Qvinder
Skienker Freia skionne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
 Odur kaldte man ham her.
 Hift i Indien ved Ganges
 Traf hun ham i Heltesærd.
 Møer og Evende var hans Følge,
 Rysteligt de Bækner slog.
 Field og Bølge
 Deres Seierssang gientog.

Paa sit raske Tog han førte
 I en høi, en gylden Karm.
 Gulen Løve, spraglet Tiger
 Tæmte han med Heltearm.
 Ndmøgt nu de Bognen droge,
 Piger gik foran og sang,
 Trommer slog;
 Fløiter høit i Skoven klang.

Hift fra Skovens grønne Buske
 Kom de grimme Bildmænd frem,
 Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
 Griinte, dandste, glædte dem.
 Odur ved den klare Kilde
 Standsed dem i dunklen Skov,
 Greb de Bilde,
 Tæmte dem ved Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
 Nær den friske Bølge klar,
 Planted han sin grønne Ranke,
 Som den søde Drue bar.

Snart at presse røden Drue
Dalens unge Søn forstod.
Elskovs Lue
Fandt sin Næring i dens Blod.

Freia kom engang i Skoven,
Smagte Gudens søde Drif.
Druen hang ham i hans Loffer,
Sværmerisk var drufne Blik.
Fyldig var han, som en Qvinde,
Dog en Mand i Kraftens Aar;
Lod sig binde
Løst af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
Saae det elskovsfulde Sind:
Hvor hun med de hvide Hænder
Klappede Gudens brune Kind;
Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
Evlmed knoppetnøgne Bryst;
Blomster dølge
Guders og Gudinders Lyst.

Freia nu var Odurs Qvinde,
Sielden kun de skiltes ad;
Og da Guders stolte Skare
Reiste fra den gamle Stad,
Odur sig paa Vognen satte
Med sin Hustru i sin Arm.
Tigerfatte
Traf dem i den gyldne Rarm.

Vel ham smerted at forlade
 Rankens varme Fædreland;
 Men hvo foretrækker Druen
 For en deilig Lilievand?
 I sit Kar af tynde Staver
 Tog han Binen med til Nord.
 Odurs Gaver
 Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skøndt alle andre Guder
 Drikke Mød og Æl og Most,
 Odin qvæges kun ved Binen
 Og ved Iduns Ublekøst.
 Og da Odur Frei forlader,
 Da fra Nord han skilles ad,
 Guders Fader
 Skienker han det siældne Fad.

Kunde troløs han forglemme
 Disen for saa høi en Lyst?
 Grusomt sig, letsindigt rive
 Fra det elskovsfulde Bryst?
 Kiærligt dog han Freia savned,
 Kaldte hende største Skat;
 Aldrig savned
 Ham den elskovsrige Nat.

Men da Idun fløi fra Valhal,
 Da den hele Skønhed svandt,
 Da han i sin unge Disa
 Kun en gusten Qvinde fandt,

Sprang fra Leiet han forfærdet,
Bred sig af den Magres Arm,
Greb til Sværdet,
Høist forbittret i sin Harm.

„Ha, saa har du mig bedraget,“
Raabte han, „du lede Trolde!
Løi, og kaldte dig Gudinde,
For at fange mig i Vold?
Men nu seer jeg, Larven synker;
Hvad du var, det vorder du.
Dine Rynker
Viser du mig uden Blu.“

Freias Taarer Intet virked;
Odur sig med Afsky vandt
Af de krasseløse Arme,
Hvor han før sin Glæde fandt.
Kærren med de skønne Ratter
Og sit Viinfar lod han staae.
Den Forladte
Stirred i det fjerne Blaa.

Bort han veg til sine Baner,
Aser saae ham aldrig meer.
Freia græder gyldne Taarer,
Naar hun i det Fierne seer.
Hendes Skønhed kom tilbage,
Men den grumme Husbond ei.
Hendes Klage
Lyder paa den øde Bei.

Da nu atter Aser Frugten
 Nød af Livets stærke Træ,
 Ynktes Odin ved at skue
 Skionhed sørge bag sit Læ.
 Høist forbittret did han sendte
 Hermod med sin Tryllestang.
 Hvad der hændte,
 Synger jeg ved Harpeflang.

Odur gif i Laurbærlunden,
 Tænkte paa den skionne Frei.
 Skovens Mænd med Bukkesødder
 Muntred ham ved Fløiten ei;
 Og forgieves, vedbendfrandsset,
 Dandsed vellystfulde Mø,
 Kun han sandsed
 Tabte Frei paa Herthas D.

Som han nu, med tunge Druer,
 Vedbendløv i loffet Haar,
 Sværmerist mod Himlen skuer,
 Gensomt i den unge Vaar,
 Mens hans Blif vecmodigt svømmer,
 Sødteruset er hans Aand;
 Mens han drømmer,
 Trykker Nakken med sin Haand —

Kommer Hermod giennem Busken,
 Rører ham med Hexegreen —
 Og til Marvens dybe Piber
 Trylles han til Marmelsteen.

Dg saa har ham Skialden funden
 Paa sin fjerne Vandring hist:
 Steen i Lunden,
 Dækkes han af Laurens Qvist.

Men den skionne Freia saare
 Græmmed sig ved Gudens Død;
 Hendes gyldne, søde Taare
 Sværmerisk hver Aften flød.
 Hendes Hiertes dybe Trængsel
 Blander hun i Elsktes Bryst:
 Bittre Længsel!
 Deraf kom din søde Lyst.

Skades Giftermaal.

Mens Odun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
 En frugtbar D var opslugt af bælmørken Hav,
 I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Braa,
 Dg som en Marmelstotte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden til Hærfaders Priis
 Einheriar ei skrede, ottehundredviis,
 Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
 For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværde, ei længer Blodet flød,
 De sprang ei op med Latier fra den lystige Død,

For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
 Og tomme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freias Lund var øde; de Beilere man saae
 Ei meer i Buegangen henrykte gaae.
 Mens Nattergale sloge, med glødende Kind
 De sad ei meer ved Kilden i blegen Maanestkin.

Hagbarth og Signe ei meer i Aftenglød,
 Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
 Da de paa Elfskovsluen, løste fra Jordens Dval,
 Svang sig fra Livets Jammer til Gladheima=Sal.

Mens Valhal nu i Taager reent uden Glæder stod,
 Fordi det Bæger mangled, som skienkte Sundheds Blod,
 Da glædtes de vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
 Nu tænkte de at lægge Valhal i Baand.

Hvo først sig vilde hevne med Hielm og Skioldeplade,
 Det var hiin Thiasse's Datter, den umilde Skade;
 Hun stod for Valhals Porte i blanken Kobber rød,
 Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiondt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frei,
 Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
 Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
 Da funkled hendes Dine klart under sorten Hat.

Hun førte gamle Hexer med tangblege Haar,
 Men selv var hun en Skioldmø i Ungdommens Baar.
 Og hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
 De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

Som to skumhvide Bølger sig blotted hendes Barm,
Stærk var hun af Lænder, og rund var hun af Arm.
Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Brede.
Hun saae de skønne Guder; og Elskovens Hede
Betog det vilde Hierte. Da Baldur hun saae,
Hun sukked: „Aldrig skinte to Dine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er kun, fordi
Gudinden ei med Ebler staaer Guden nu bi.“
Hun raabte høit i Hallen: „Jeg slutter Fred paa Stand,
Hvis Odin mig vil skienke skøn Baldur til Mand.“

Da blev for Dine bundet den dristige Mø.
Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde døe,
Det Odin saa bestemte: den, som hun greb i Blinde,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl forthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun fused som en Vind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paa ny,
De vidste ret ei, om de skulde Bruden undsløe.

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
Kort før de alle tabte det friske Blomsterskiær,
Hun var dog mere qvis nu, hun lob omkring saa frisk,
Som naar i Bølgen piler den sølskælte Fisk.

Hun øined bag Klædet to velskabte Been,
Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod
Oppustet Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun tænkte, det var Baldur, hun greb ham uden Ord,
 Hun afrev sit Klæde — hun saae, at det var Niord —
 Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen skiald,
 Hun krystet ham til Barmen, som Linet skulde halv.

Hun qvad: „Vi to vi paa se, vi udgiør et Par!
 Naar Idun kommer atter tilbage med sit Kar,
 Da kan igien du blæse; jeg hæver Mattens Bind.
 Saa skifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinsfar ved høilysse Dag;
 Paa Grymsfar jeg om Matten forfølger mit Brag.
 Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Fjeld;
 Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
 Du spreder mine Taager, hidvifter Barmen blid;
 Da løber jeg til Finmark med Buen paa Ski,
 Og bryder giennem Eneefog min useete Sti.

Med Sisgen paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
 Med Bøgeqvist i Haand, og med Blomster besat,
 Du svæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
 Og lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

Grymsfare kun er liden, er sort med korte Haar,
 Og ved dens Mund i Skægget Riimfrosten staaer;
 Men frygteligt den vrinsker, og naar den sparfer bag,
 Den skiller Skib ved Master, og Husene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæfeste Skrig,
 Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
 Sælhunden ud sig vælter, saasnart han mig seer,
 Han tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret.
 Har Wgir ei en Hustru i Havet med et Net?
 Er Nan ei jettebaaren? er Wgir ei en Gud?
 Hvi frygter du at lyde da Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid
 Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes, det er Tid
 Engang at ende Riven; og det kan gierne skee,
 Hvis ei I os Foragten for strengt lade see.

Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
 Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt.
 Med Nat maa Dagen vegle, Glæderne med Qual;
 Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
 Stod evig skilt fra Stormen ved Plankværkets Læ,
 Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned, som Snee,
 Da vilde snart man Stammen udhulet see."

Med flige Taler loffed hun den raadvilde Gud.
 Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
 Men drøvelig var Glæden, thi Odun var der ei,
 Og alle Diser sørged, især den skønne Frei.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Hornet gik omkring.
 For Freier var i Hiertet af en Kniv det et Sting;
 Han signed ei sin Fader, men med uroligt Mod
 Han steg i Høielofte, hvor Glidskialfen stod.

Den Stol, den staaer i Taarnet af Balaskialsens Slot,
 Til alle Verdens Kanter dersfra man skuer godt;
 Men Ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
 Det monne Asa-Freier i Dag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
 Det sunkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands.
 Han stirred ud saa vide mod fjerne Bierge blaae.
 Nu vil jeg eder siunge, hvad Freiers Dine saae.

Freiers Elskov.

Dybt udi Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
 En deilig Mø han vined paa Bolstrene klar;
 I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
 Og Morgenrøden blomstred paa hendes Lieliefind.

Med Armen over Banden saa skiedesløst hun laae.
 Om hvide Fingre snoede sig sorte Loffer smaae.
 Den spæde Haand begravet sig i de mørke Haar,
 Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Fletning løb ned i Barmens Krog,
 Som naar i Liliens Bæger sig skiuler en Snog.
 Og Læbe kyssed Læbe saa fiærligt som en Søster;
 Men stolt som Fiender spulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand;
 De ligte dog hinanden, som to Draaber Vand.
 Snart Freier saae paa Læben, snart paa den skionne Barm,
 Han glemte Valastialsen og Valhallas Harm.

Men som nu bedst han stirred, han saae et Under sødt;
 Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt:

Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Dg Læben viste Tænderne som dreiet Elfenbeen.

Dg ved den stærke Svulmen fra Barmens hvide Hud
Livstykket gled tilside, sprang Rosenknoppen ud;
Da vaagned hun, og skiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiets, saa let som en Hind.
I Kamret flød en Kilde, der vasked hun sin Kind,
De store sorte Dine, de sneehvide Arme;
Da følte Biergefilden en inderlig Varme.

Den syded giennem Fjeldet, for ei sin Kraft at spille,
Til Afskuds Æt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslængt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa raske Been de løbe fra Stedet igien.

Dg Blinde, som forgieves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Bandet, det flareste Syn.
Man undrede sig saare, den fieldne Brønd man dyrked,
Dg det var Gerdas Ungdom, som Bølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldets rød,
Den sorte tykke Fletning med hvide Fingre brød;
Hun redte sine Lokker, de guistrede med Lyst,
Hver Funke Freier følte, den smelted hans Bryst.

Saa fletted hun om Jæsen af Haaret sig en Krands,
Smykt med violblaae Stene, det gav en liflig Glænds.
Af sølverhvide Steenhør en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granäterne smaae.

Det fyrreglatte Melkefar da saae han hende toe;
 Saa gif hun ud paa Bængen til sin brogede Ro.
 Den græssed dybt i Kløver med gyldenlange Horn,
 Og midt paa Marken blomstred den hvide Elaeentorn.

Dybt i det grønne Kløver hun ned sig havde sat,
 Tog med de hvide Fingre det spændte Nver sat.
 Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
 Ha, hvor Freier foragted den koldsindige Ro!

Med sine Blif han fulgte den deilige Jettinde;
 Han sukked: „Aldrig saae jeg en venere Qvinde.“
 Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
 Men Uskyld var i Diet, paa Panden Forstand.

Gld blussed paa Kinderne, men Læben smilte huld;
 Af Trofasthed og Omhed var Barmen saa fuld.
 I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
 Hvor hyggeligt hun haged de Gostende smaae,

Og kieded for sin Fader. Hun flapped hans Skæg
 Med sine glatte Hænder, og hængte paa Bæg
 Hans Røgger og hans Bue, da han kom hjem fra Lund,
 Og skar i Skiver Brødet i Mælk til hans Hund.

Hierper og Nyper hisset paa Kiøffenbiælken hang;
 Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droselens Sang.
 Den nylig snelle Hare var vorden stiv og jeen,
 Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
 Hvis Rige sikkert Ingen i Biergets Dybde fandt,
 Thi satte den paa Skofsteen, kom den i mørken Stue,
 Da foer der af dens Kiærne den flareste Rue.

Nu stod den travle Biergmø med Forflæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaae,
Ei heller bruuntes Kinden, ei tabtes Barmens Sne.
At hun var jettebaaren, deraf man kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tomme Sølvverkruus;
Nogle med Horn i Banden, endeel med Hestebeen,
Med Buffestkæg de fleste, de andre uden Meen.

Det maa Enhver vel vide: af Troldenes Hær
Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
Som Ulve, Bjørne nogle; de boe i Skovens Grøst;
Utsker, Kæmper og Drauger, i Fjeldets dybe Klost.

Men nogle ligne Mandkion, som Guder i Valhal;
At de mod Aserne strede, det voldte deres Fald.
De har ei Asa-Magten, dog Trolddom de forstaae;
Som Bønder tidt i Dalen de vadmelsflædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hrymthussers med Magt
Hendes Fader vilde gieste; hun saa dem med Foragt.
De sad ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buf.

De strakte deres Hænder mod hendes smekke Liv;
Da rødmed høit af Brede den unge Jetteviv.
Hun trued: „Hvis ei høvisk I gode Sæder vise,
Da bort jeg mig forsøier; saa kan I ene spise.“

Saa mægtig er Skionhed, med Yndighed foreent:
De skammed sig, og svor paa, det var ei ilde meent.
Da skienkte hun dem Mioden, ind Fuglestegen bar;
Men da de atter klamredes, hun kyssed sin Fær,

Dg iulte paa sit Kammer. Alene der hun stod,
 Hun stirred ud fra Bierget med et uroligt Mod;
 Hun sukked af en Længsel, hun følte sig saa varm,
 Dg løste langsomt Sloifen for den svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
 Den sendte klar sin Lyssning i Fjeldklostens Braa.
 Hun meente, det var Maanen, den blide Nattens Sol —
 Men det var Asa=Freier paa Glidskialsens Stol.

Han saae, hvor hun sig skiulte bag Bolstrene brat,
 Da ønskede han den Skionne vel tusinde Godnat.
 Fra Taarnet som en Drommer han steg i stillen Stund,
 Dg vandred hen i Maanskin til Freias Bøgelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freias Skov,
 Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
 I store gule Dufte hang Løv paa sorten Green;
 Sølvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven, og ved den stærke Vind
 Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
 Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
 Ham tyktes, Trærnes Blade forelskte græd med ham.

Stormhvinct mellem Stammerne mærkte han med Lyst,
 Han syntes, at de lignte Sukket i hans Bryst.
 Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
 Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued Alt forandret. Heimsfringla var vel død,
 Fordi nu Bierget glemte Demanten i sit Skjød;
 Men det var ei Fru Ydun, som Freier ønskede sig,
 Guldsalige Jomfru Gerda! Jettinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanke, hans Søster Freia hist,
 Svøbt i de blege Roffer, kom frem bag Skovens Kvist,
 Som en afblomstret Frue ærbar i Linet staaer,
 Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Baar.

Hun hørte hendes Broder. „Usalige!“ hun sang,
 „Hvad vilde du paa Glidstials? Forheret var din Gang.
 I Fald jeg var en Disa, som før, i al min Pragt,
 Til Totunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skienke Freir
 En Jettemø til Hustru? Har han dig ikke Gir
 Til Brud udfaaret længe, som skienker Sundheds Blod,
 Naar Ydun er i Valhal, med Sæft af Skovens Rod?”

„Mig Odin ei kan tvinge,“ giensvarte Freier vred,
 „Sad han end i Kræften af al sin Herlighed;
 Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
 Den Ild, som i mit Hierte blusser for Biergets Mø.”

Saa sad de gode Søskinde, og deelte Længslens Qual.
 Den hulde Freia sukked bedrovet i sin Sal;
 Hun sagde: „Kære Broder! Fremtiden er for dig;
 Men Beemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi den, som Intet eier, har dog det Haab, at naae,
 Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
 Men den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
 Den skuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer.”

„Ha,“ sukked Freier modløs, „jeg er ei længer Van!
 Ja, var jeg skion at skue, som før Fru Yduns Ran;
 Men svunden er mit Tæffe, jeg er mig selv ei liig,
 Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lofes Svig.”

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
 Evandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
 Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
 Det visne Løv sig hviroled af Lunden i en Boldt.

Træet stod fuldt af Knopper, de svolmed, og sprang ud.
 Da følte Frei for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
 Hun nedslog sine Dine, hun vilde dem ei troe:
 I Lunden var udsprungne de sagerste Knopper to.

Freier saae paa Bækken, som nys bag Stene frøb,
 Nu snelt den i Bioler bag Lærketorven løb.
 En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Duft;
 Skød Diet over Agel, og saae en Rosenbüsk.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
 Det var den veneste Qvinde vel under Himlen blaa;
 Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
 At, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Aar.

I Lusten høit en Klappren de hørte, saae sig om,
 Og mærkte, det var Storken, som med sin Mage kom.
 Den drog fra Blaamands-Landet, dens Reise var stor;
 Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord!

Den søgte til sin Rede hist i det høie Træ.
 I Eugen atter brølte derude Markens Fæ.
 Og fra sin sorte Larve ved Solens Atterkomst
 Fløi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Lusten, en Brimmel blev med eet.
 Freir og Freia sukked, de følte, det var hedt.
 De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
 Fra Valaskialfen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da iulte dem i Møde Freiers gode Skovvend,
Vel Skirnir man ham nævner. „Nu er hun her igien,”
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see;
„Nu Ydun er i Valhal. Endt er Asernes Bæe.”

Da sprang de To fra Græsset ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skønne Ublebæger paa Dis for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga, den Moder, smilte; thi fra forløste Jord
Var hende jendt en Bladfrands til Pragt for hendes Bord.
Hun foreskar Særimner i lange, store Skaar,
Og rafte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla, Friggas Ustemø, omkring da Flesket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, iskienkte liflig Miød.
De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drif;
Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blif.

Bed Odins høire Side, imellem ham og Gir,
Var ledig Plads for Freia, og for den Asa Freir.
Hos Thor sad Sif, hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
Mod hendes Skulder heldte sin mægtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
 Han Læben trak tilside, og viste Tandens Guld.
 Han hører Græsset voge, han hører Ulden groe,
 Han vidste, hvad i Haugen nys taledede de To.

Gefion, den friske Skioldmo, ved Heimdals Side sad.
 Det hialp ham ei, han lesled, og rafte hende Mad;
 Frisk var hun, som naar Knoppen af Fylde briste vil,
 Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Epil.

Alle de unge Piger, som kiender Elskov ei,
 Som, før dem Freia signer, maa vandre Dødens Bei,
 Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Boldt,
 Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

Der plante de og vande; dem glæder Blomsters Hær,
 Men ingen Krandsse bindes, ei brydes Rosen der.
 De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
 Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de skotte iblandt til Freias Lund,
 Og sukke stundom lønligt, naar Maanen straalet rund;
 Men Ingen tør det vide, thi Gefion er saa streng,
 Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng.

Lige over for hende en yndig Disas Magt
 Afstak til Gefions Kulde, som Omhed til Foragt:
 Det var den stille Giosn, saa kiælen og saa øm,
 Som fylder Ungdomshiertet med første søde Drøm.

I mustelskallet Brynie, som over Barmen sprak,
 Sad Egir, Havets Herre, af Sneglehorn han drak.
 Bed ham sad Ran, hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
 De bange Diser skottede til Egirs fule Biv.

Thi lumskt var hendes Måsyn, og grusomt hendes Blik,
Og aldrig var hun gladere, end naar et Skib forgik.
Paa Havets Bund hun boede, komielden til Valhal;
Ugierne Ran blev regnet i Guderne's Tal.

Forunderligt hun afstak til den, som nær hun sad,
Det passed som et Billed paa Ricerlighed og Had,
Thi det var Asa-Baldur, der atter var saa skion,
At alle Diserne stirred paa Odins hulde Søn.

De lysegule Loffer man skilt i Panden saae,
Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik;
Hvorhen hans Die skued, det dybt til Hierte gif.

Han lignte den, som giemmer en Hemmelighed stor,
Hvortil ei Støvet har Dre, og ikke Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Dine ned.

Slig seljom ydmyg Styrke har ingen Asa havt.
Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.
Selv Ran han monne bevæge; hun talte med ham gierne,
Hun smilte, som en Bølge ved Skinnets af en Stjerne.

Uf Steen en høirød Plante, et blaahvidt Perlemor
Udtog hun af sin Taske og lagde paa Bord.
Hun gav det Baldurs Manna, at skienke det i Nød
Til dem, hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Bed Mannas anden Side sad blomstersmykket Rosn.
Naar unge Hierter glædes af dine Drømme, Giosn!
Da, naar hun stærkt anraabes, da gjør hun Siælen fro,
Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Dg skeer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
 Saa hæver hun paa sin Vinge dem op til Freias Sal.
 Hun skienkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
 Dg svang fra Egen Hagbarth til Freias glade Bang.

Hos hende samled Hødur, han var kun lidet fro;
 Han hvisked sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
 Hødur er Mattens Konning, han er saa blind, som stærk,
 Han sad med Solverstierne i fulsort Pandersærk.

Hemmelighedens Bogter er Vidar allenstund,
 Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
 Men bred han er af Herder, og stærkest efter Thor,
 Dg stærk er den, der tæmmer, liig Vidar, sine Ord.

To Aser, som forenede man fielden finde skal,
 Sad altid kjærligt sammen i Asa=Odins Hal:
 Den første kaldtes Voder, Hænir den anden Mand,
 Hiin Guden er for Skønhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
 Den strenge Bar, som binder Samvittighedens Riis.
 Hun hører alle Eder, og den, som Eden brød,
 Den viser hun til Nastrond, til evig Angst og Rød.

Bed hende fandtes ledige fleer Hynder. Hendes Ben
 Forsete, den Retsfærdige, kom ei saasnart igien;
 Han var til Jorden steget, da endt var Oduns Meen,
 At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga med Skiold og Griffel var med Forsete fulgt,
 At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
 Man ventede hende tilbage, nysgierrig mangelund,
 Thi hun for Guderne læste i solrød Aftenstund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød.
I Brudeseng paa Dofre hun kjærligt ham indbød;
Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fjeldets Krog,
Bandhose, Skades Broder, traf paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Skyerne, og loe;
Dybt Benene neddingled. Da var kun lidet fro
Den ængstelige Skipper; Bandhose blev til Band,
Og skylte ned fra Skyen, som fra en bundløs Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
Og greb sin lange Landse, da vanked Banesaar.
„Op, hjælp mig, fiære Brudgom!“ til Niordur hun skreg.
Da blev af Harmen Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Idun den Morgenstund tilbage.
Da følte Niordur saare sin Bælde tiltage;
Som tapper Storm fra Enden han Østenvinden tvang,
Da flygted Skade til Finmark, til Fjeldfløsten trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt sin kolde Lunge
Med fine Splinter af Isen, som smelter ei paa Tunge.
Med dem hun vilde føle just hele Nordens Lust;
Da seired Niord, og visted igjen i Blomsterdust.

Nu blev en Fred der sluttet: I skionne Dage ni
Skulde Niord kun herske, og Norden være fri;
Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Fjeld.
Saaledes veksler Uheld evindeligt med Held.

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
Nu hersker Taagen længer, nu blæser Østenvind,
Og Intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Ufa=Niord,
 Og hvælver lysblaa Lusten om Friggas grønne Jord.
 Og mere deilig findes vel ingen Skov og Bang,
 End Danerskov, som duster til Rattergale=Sang.

Af Brede Niordur græder, naar Skade slaaer hans Egn.
 Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn;
 Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Binge.
 Saadan paa alle Maader han søger den at tvinge.

Han mængled nu i Vingolf, hvor Miøden man ombød,
 Thi mens Forsete dømte, han renjed Lustens Skød.
 Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
 Ei længer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Enotra med hulde Lader ei langt fra Baldur sad,
 Tog rødmende med Jingre Emaafager af et Fad.
 Huldsalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
 Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
 Naar Eurtur i sit Mørke udspænder Dødens Snare,
 Sad Uller, goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
 Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskialfen klar,
 Hvis dybe Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
 Høit hvælved sig de Haller med lyse Farveskær,
 Hvis Piller vare saa ranke, som Skovens bedste Trær.

Rundtom hang gyldne Skiolde og Sværd med Sølvhialte.
 Da Bragi tog sin Harpe, og i en Sang fortalte
 Den Nød, der nys var hændet, og havde truet Nord.
 Imens gif Oduns Guldkar med Æbler om Bord.

Dg Sangen steg fra Roste med Blomsters milde Duft,
Dg tabte sig mod Glidskialf fiernt i den sorte Lust.
Forfærdeligt at skue var Taarnet, byggt af Steen,
Det var mod Erwins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freia; til dem hentraadte Tyr,
Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare skyer.
End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
Dg varted op som Smaadrenge i korten Pandserkiol.

Men Freia sorgfuld stirred, og saare lidet nød,
Den fulde, tunge Taare paa Rosenfinden flød.
Hun tænkte: „Hvad er Skønhed? Hvi kommer den igien,
Hvis ei den bringer atter til Hiertet Hiertets Ven?“

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
Odin, den Bældighøie. Da gif og kom igien
Hermod, den altid Snelle, saa flink som Fjeldets Fos,
Dg bragte Freias Datter i Hal, den lille Snos.

Med Lokkerne vel kæmte langt over Skuldre smaae
Den spæde Mø paa Tilie mon for sin Moder staae.
Da græd hun ydermere, hun trykte sit Barn i Arm,
Da faldt de gyldne Taarer i Freias skønne Barm.

Nu reiste sig fra Borde Odin, den høie Gud,
Med Harm i Dine hvissed til Hermod han sit Bud.
Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
Som naar man Falken slipper i Lusten af sit Baand.

Al, havde dog Balsfauder ei seet skion Freias Graad!
Saa sønderriver Breden tidt Hielpens sidste Traad.
Hvis Odur nu sin Hustru kun een Gang havde seet,
Jeg vedder, han elskte atter, fortrød, hvad der var skeet.

Men tryllet til en Støtte, hvad kan han føle meer?
 Han staaer med aabent Munde, men Munden intet seer;
 Beslægtet ei af Druen, som svulmer i hans Haar;
 Han staaer paa skionne Fodder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, og tolke, hvad hun leed.
 Fra den Tid blandes Elskov med sød Beemodighed.
 Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig, som smuk;
 Hun bringer Elskov Glæde, men Treia Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaskjalf gif Odin nu i den næste Hal;
 Der ventede ham Einheriar, de stod i Tusindtal.
 Syn, den gode Bogterste, vidt aabned Portens Fløi,
 Da traadte mellem Kæmper Odin, den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
 Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
 De stode med Hul i Brystet, saa blege, med Blod besprængt,
 De stirred som i Drømme. Hvo havde Eligt vel tænkt?

Da fremtreen Gir, som fulgte Odin, den Herre god,
 Det røde Saar hun rørte med Easten af sin Rod,
 Da vogte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr;
 Da vaagned de gode Kæmper, og saae først, hvor de var.

En mægtig skægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
 Thi fløvet var hans Jøse med Eggen af et Sværd.

Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Bægt
Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: „Kæmpe! hvad kaldte dig Stridens Flok?“

Han svarede: „Stærkodd; mit Navn du fiender nok.

Paa Jorden mange Fiender jeg Navnen gav til Føde,
Nu seer jeg dem som Benner her atter blandt de Døde.“

Hærfader mælte: „Stærkodd! du var jo Ridning først,
Til en skiellig Udaad dig bragte Guldets Tørst.“

Han svarte: „Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgjort Broden daglig i firfjindstyve Aar.

Jeg veed, at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.“

Da nærmed sig Konning Oluf, han fiendte Gubben vel.

Han i sin Favn ham trykte, og raabte høit med Graad:
„Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.“

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst.

Lykkelig den, som tvinger en Svartalf i sit Bryst!“

Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød
Indstyrted, da han hørte, Stærkodd alt var død.

Han trykte ham til Hjertet, høit græd den stærke Gud.

Roska, den Terne, bragte en deilig Rossehud;

Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skjoldebulder,
Mens Thor selv Raaben hængte om Gubbens brede Skulder.

Uf Ygdrasil en Rølle han gav ham i hans Haand.

Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand.

Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,

Men som ved Baldurs Kilde afvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
 Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav.
 Den Fare, som paa Jorden knap Modet overvandt,
 Den var kun her at skue som Borneleg og Tant.

Da giordes Evinesylket, man fældte blanke Spyd,
 Af utallige Sværde blev hørt en Hviślelyd,
 Som Ekovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
 Og Klingen traf, som Lynet, der dræber, før det sees.

Förundret stod Stærkodder med stille selsomt Sind,
 Betragtede de Haller, som slutted Gaarden ind:
 I Midten Balassialfen, Vingolf og Gladheim der,
 Og Friggas lyse Fensal opløstede sig her.

Men over Balassialfen det frygtelige Taarn,
 Hvis Rige Jordens Die vist aldrig saae tilforn.
 Det var, som Midgardsormen i Skællets stærke Glands,
 Hvis lodret den sig løstede i Lusten med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skjolde, to Dyr Stærkodder saae,
 En Ged mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
 Fra Gedens Nyre strømte en bruunlig Drif, som flød
 I Karret ned i Vingolf, og blev til liflig Mød.

Men høit fra Hiortens Takker sprang Vand med Blink og Skum,
 Med evig lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum.
 Naar ned da Straalen pladsked, den Sølvbæknet fandt,
 Derfra gik Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist bag det skionne Bulværk Asynierne sad,
 Og skued Kampens Lege; det var en deilig Rad.
 Med deres hvide Hænder de Eggefrandse bandt,
 Og kasted dem i Gaarden til Heltene, som vandt.

Stærkodder steg paa Taget, for Alting at beskue,
 Ham Hermod viste Veien i Astenrødens Rue.
 Han saae, hvor Heidrun nipped af Asketræets Top,
 Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted tro,
 Stærkodder skued Bisrost, den underskionne Bro.
 Med røde, gule Striber, violne, grønne, blaae,
 Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Braa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
 At holde Dom i Skoven ved Asken Ygdrasil.
 Den Bro er slem at fare, den er saa steil, som puur;
 Men Guderne sig holde, liig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden. Man paa en Bakke saae
 Et Lysthuus, let og fagert, med Piller i det Blaa.
 De lysgrønne Bøge indsluttet Blomsters Dal.
 Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freias Sal.

En Skov stod sort mod Norden. Paa steile Granefant
 Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossens randt;
 Taft Borgen stod med Kobber, og den var vældig stor.
 Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; og Maanen flar og rund
 Saae ned paa Valaskjalsen, Thors Skov, og Freias Lund.
 Da mellem Skyer vined Stærkodder fiernt et Skiar;
 „Hvad?“ raabte han til Hermod, „har I to Maaner her?“

„Den Lygning,“ svarte Guden, „som du en Maane troer,
 Er Breidablik, det blege, beklædt med Perlemor.
 Der hersker Asa-Baldur i Skyens Sølvhang.
 Hør, hvor med hvide Alser han holder Astensang!“

Da mærkte man fra Skyen en huld, livsalig Lyd,
 Den bæved, som i Hiertet Ufskyldighedens Fryd.
 Men nedensfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg,
 Da veg de fromme Toner, liig Duen for en Høg.

Nu gif de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd;
 Man drak paa Bænk med Odin ved Skioldenes Lyd.
 Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
 De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord,

Og qvad et Drapa sammen. Genstemmig herlig flang.
 Den høie Kæmpevise, det var en sjelden Sang:
 Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
 Men plukket nu, og presset til een livsalig Vin.

Her brused ingen Alvind, her lured intet Nag.
 Gen hørte paa den Anden med inderligt Behag,
 Og glædte sig, som Barnet, der skionne Blomster saae,
 Naar Gen opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde næst ved Thor.
 En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
 Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad:
 Stærkt Solversanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Mioden nu var druffet, og Skialdesangen endt,
 Frem Asa-Lofe traadte. Hans Væsen er bekiendt;
 Snart blussed han af Hovmod, snart stille han sig blot
 Bed uanstændig Giøglen for alle Asers Spot.

Dog var han fløgtig, vittig, og kunde Guder more.
 Skiondt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
 Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod List hans Klogt,
 Og steds han var paa Færde, hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
 Snart Benner og snart Fiender. Men han var overgiven;
 Det kom tilpas ved Gilder. Mens Møden man ombar,
 Alvorligheden trættes, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig, guul,
 Som han med Heren avled i Hulens sorte Skjul;
 Men ei den Leg behaged, hans Løier ei ham hialp,
 Thi Aserne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Dine gloede, hver Dag den vorte meer,
 Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.
 Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
 Han hvisted ham i Dre; da monne Skirnir gaae.

Som Løfe nu vel mærkte, at Fenris var forhadet,
 Da ud han lukte Ulven i den bælmørke Nat.
 Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned,
 Hialp Røveren at myrde, og glubsk i Riget beed.

I Stald sig Løfe skyndte, da Thor ham det tillod,
 Og hentede een af Bøffene, som spændt for Kærren stod.
 Den skiæggede Tangnioster udstødte dybe Euf;
 Hvor tungt at være Giegler for en ærværdig Bøf!

Da bandt ham Løfe Skiægget med Fullas Høsebaand,
 Og snoede sig det i Brynien saa smidig med sin Haand.
 Han Ryggen mod ham vendte, og slog ham med en Torn;
 Da stanged ham Tangnioster med sine frumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
 Da høit i Valaskjalsen de muntre Guder loe.
 Det kildred Løfes Hierte, han følte lidt sin Skam,
 Han troede, de loe af Bøffen, endskiøndt det var af ham.

Sligt Giøgleri kan more, men kun en liden Stund.
 Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hjertens Grund.
 Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
 Fordi ei Sindet og Hjertet kan sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi; thi Gefion rynkte Bryn,
 Den strenge Mø forargede det taabelige Syn,
 Hun vilde sig bortbegive. Da hvissede Asa=Thor:
 „Siung Noget, som fornøier det vene Pigenoer!”

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
 Han sagde: „Jeg vil siunge den skønne Gefions Sang.”
 Da satte sig Disen atter; en Mø er ei saa sær,
 At naar man hende roser, hun har jo Sangen fæær.

Bragis Sang om Gefion.

Da Asaskofke
 I tatte Flokke
 Fra Østen rede
 Med Sværd af Skede,
 Giennem tykke Skove,
 Over solvblaa Bove,
 Over steile Bierge;
 Da blanken Bærge
 Veien dem baned,
 Og da de raned
 Jetterne Livet:

Da rank som Eivet
Gif Gefion silde
Bed Sveakilde,
Hvor Jettehuset
Bed Flodegruset
Af Biælker sig hæved;
Hvor Gylse kræved
Skatten af Landet,
Saa vidt som Bandet
Biergsletterne fugter
I Twillingbugter.

Med Gyldenkrone,
Bed Harpens Tone,
Drotten for Helte
Lytted til Sangen,
Med Skæg til Bælte.
Og Harpeklangen
Indlofte Visen,
At høre Visen.

Men Gylses Sønner
Paa Skønhed skønner:
De saae Gudinden
Saa let som Hinden
I Sal at træde;
De sprang fra Sæde,
Velkommen bøde
Den Rosenrøde,
Den Liliehvide,
Men lidet Blide.

De saae den Høie
Med deiligt Die
I Hal at stirre;
Det mon forvirre
Dem Sind og Sandser,
Og under Pandser
Slog Hiertet smeltet,
Som før kun hørte,
Naar Breden førte
Dem Sværd fra Bæltet.

Da endt var Sangen
Og Harpeklangen,
Sig Gefion reiste.
Og Halsen kneiste
Efter stolten Bane,
Som naar en Svane
Sit Hoved hæver,
Mens Vandet bæver
Af Belystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der ligegyldig
Paa Boven flyder.
Saa Gefions Dyder
Nu Gylfes Sønner
Med Ild beundre,
Og Skioldene dundre
Til hendes Ære.
Men stolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

„Farvel, I Jetter!
Miedhornet sætter
Jeg her for Munden
Til Afskedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomster at plukke,
Og høre flukke
I Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar sig atter
Fuldmaanen viser,
Er Østens Datter
Hos sine Diser.“

„Gefion! du Ranke!
Bliv her, at sanke
Blomster hver Sommer,
Naar Droslen kommer.
Gi du forlade
Det svenske Stade!
Hvis bort du iler,
Gi længer Glæder
Til Biergefæder
I Svithiod smiler.“

„Ja, vil I Skoven
I Solveroven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Bandet

Maa Den kneise;
Hvis ikke reise
Jeg skal i Morgen
Fra Jetteborgen."

"Hvis ei du vil ile,
Men lidt kun smile
Til Jettesønner,
Da Elskov lønner
Med hvad dig lyster,
O Freias Søster!
Bælg selv den bedste
Plet kun af Landet!
Og ud i Vandet
Som Wgirs Heste
Vi Den drager,
Hvor du behager."

Saa tog hun Ploven
Med Wdilstene,
Og ploied Skoven
Med Træer og Grene
Og Bakkerne bratte.
Hun Klinten satte
Mod Syd, at bryde
De Bølger, som syde;
Og efter i Vandet
Flyvesandet
Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion fulgte
Sin Fryd i Havet.

En Vig hun graved
Til Held for Norden,
Dg kaldte Vigen
Isefiorden.

De Kæmper blide,
Som Dyne hvide,
I Gefionsaaget
Karbunkelbroget
Uddroge Den
Fra Field i Søen.
Det bedste Stykke,
O hvilken Lykke!
Af Fastlandsstoven
Staaer nu i Boven.
Dg senest Alder
Det Siølund kalder;
Thi Sø med Lunden
Er huldt forbunden.
En Pragt for Jorden,
Et Synd i Norden!

Men Svælget fyldtes
Med Vand, som forgyldtes
Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Volgen sig speiler.
Nu Baaden seiler,
Hvor Karmen førte;
Dg hvor man hørte
Bladene hviste,

Der svømme Fiske.
 Sort Benneren syder,
 Og Tangen sig skyder
 Med Muld i Søen,
 Liig Bugten i Den.

Hil Gefion Dise!
 Dig lod min Vise.
 Din Skionhed lønnes,
 Din Magt har vundet:
 Thi Siolund grønnes
 Ved Dresundet.

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Fjeld var flygtet, hestig forfulgt af
 Maanegarm, den bevingede Trolde, som stedse den ængster,
 Mæst usynlig for Mennekers Blik, dog stundom i Regnsky
 Synlig som Ulv, naar i Dunsterne bruun han viser sit
 Hoved:

Da steg Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freia,
 Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skionhed
 For det koldfindige Gry, mens paa Qvist end Fuglene slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger, med Tassen
 Snørt paa sin Ryg (ham skienkte Fru Ydun Uebler, og Fylla
 Fyldte ham Glasfen med Suttungs Mød) — nu red han
 i Daggrø,

Odins Grind at røgte; thi Hermod, Faderens Skovvend,
 Ei var i Balhal i Nat, han fløi med Staven til Grækland,
 For at hevne din Sorg, o Frei! paa den trolose Brudgom.

Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til Dofre,
 Hvor Smaadvergene boe, de kunstigfløtrende Smedde,
 Hvilke forstaae at lave med Kløgt det nyttige Værktøi.
 Odin bad dem Riæden i Dag at hamre til Fenris:
 Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved foglende Kunster
 Virkt uslidelig. Jern samt Kobberets raslende Lænker
 Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som Kæmpen et
 Halmstraa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost red, da tænke den Bolde:
 „Mon ei Freier, min Drot, et Grind mig giver? Jeg bør dog
 Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os alle,
 Men en Svend er sin Husbond næst, og skylder et Ord ham.“
 Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Beien, hvor ofte
 Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin Herre.
 Drommende sad med Haand under Kind ved Kilden i Baaren
 Gierne Freir, naar Sæden var saaet, og naar Høst var i
 Vente.

Da nu Skirnir ham sandt saa forgrædt, saa bleg og bedrovet,
 Undred han høit sig derved, og udbød: „Hvad Drotten i
 Beemod

Nu, da dog Skabningen trindt, rødsmøkt, med frodige Svulmen
 Yttre et Haab, som alene din Magt kan trylle til Bished!
 Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hjælper en Sædmand
 Lidt, at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en Alfsværm
 For ham vandre paa Mark, skræksuld, med sprættende Binger,
 Spurven til Angst, og som dræbte med smaae beslærede Pile
 Regnorm-Skarer og Larver, der vente paa Sæden i Juren.

Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig viser,
 Naar med dit hellige Blik du forgylder den holgende Kornmark.
 Dig kun lyder da Leernes Klang, min-Konning! til Vre.
 Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets Hierte
 Meer, end naar Sværdene slaae paa Skjold for Kæmperen
 Alf-Thor."

Freier quod: „Hvad nytter mig Styrken, naar ikke den
 rækker
 Dybere ned, end som Aene groe, samt sugende Bøgrød?
 Hvad er vel Skionhed, naar ikke du elskes?" Da svared
 ham Skirnir:
 „Elskes du ei? Tilbeder en Jord ei, Freier! din Guddom?
 Est du ei Odins, Aernes Ven? Og banker et Hierte
 Bag en Asynias Barm, som ikke din Deilighed henrev?"

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa
 Glidskialf
 Driftig han steg i Gaar; hvad i Bierget han saae i en
 Fioldkøst;
 Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,
 Fyldte ham Siælen med Savn, og fortærte ham Hiertet
 med Længsel.
 Skirnir svared: „Nu mærker jeg Elskovs Virkning; thi Freia
 Beemod vækker og Tvivl om Held, og den Elskende sidder
 Gierne forsagt med Hænder i Skjød, og vover ei driftig,
 Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Handlingen
 fulgte.

Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du, røres?
 Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsbaaren et Blomster?
 Troer du, en Troldmand vandt det Skionhed solende Hierte?
 Gaa, ved Frigg! jeg tænker, at hverken den skiæggede Graabuk,

Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner i Valhal." Da gienfukkede Freier: „Om jeg vandt din Kiærlighed, Gerda! Gav dog ei Aernes Fader sit Ja; jeg frygter for Odin." Men den smilende Evend ung Skirnir svared sin Husbond: „Frygter du, Odin negter sit Ja? Og lod han ei Aegir Love den hæslige Ran, som saa lumsk paa bølgende Saltbund Fanger de druknede Mænd i et Net? Bijaldt han ei Skades Bryllup med Riord? Hvi da dit ei nu med den deiligste Biergmø?"

Ikke saa streng og saa rolig er Odin bestandig, som naar han Skægget som Gubbe sig viser paa Bænk med Kæmper i Valhal. Guld vel kiender han Elskovs Lyst. Den spøgende Freia Tidt forstyrred hans Ro; da forhadte selv blev ham Særimner, Kiedelig hist Ginheriars Kamp, og han smutted forklædt som Pilegrim ofte til Jord, hvor ham huldt sød Kiærlighed vinkte. Mindes du, da som Roster, den Smed, han giested Fyrstinden, Rinda, hiin Konningedatter i Garderik? tænkte ved Kløgten Først at vinde sin Undiges Hu, ved utallige Gaver, Hamret af Jern, af Sølv og af blødt, lystbøieligt Guldalm? Men hun foragted det alt, og hun slog ham i sværte Pande Hestig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet for det ei: Kom som en Hovding igien, hielsmykt med vaiende Færbusk. Men hun foragted paa ny, og berørte den bruunlige Kind ham Atter med silkeblød Haand til Straf; dog kildred ham Tugten Meer, end den smerted, thi Slag af en Mø beskæmmer ei Helten.

Breden kun Dlie gød i hans Jld: sagtmodig som Terne Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, solgte sin Frihed, Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasked hver Aften I det affvalede Band Fyrstindens deilige Fodder. Da blev hun pludselig rørt (saa sært er Qvinderens Hierte); Hvad hovmodig hun negted den findrige Kunstner og Helten,

Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa feirer som oftest
 Villien, der stunder til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.

Meer vel veed man af Odins Bedrift, skiondt Saga, den
 Snilde,

Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk, utydelig Rune.
 Aser og Vaner forentes i Fred paa den østlige Biergaas.
 Da klang Ratten af Lyst; lofslagrende, blottet til Bæltet,
 Bana=Pigerne dandsed med Bedbendstav og med Bæfner,
 Biindru=Vuernes Kraft havde farvet dem Rinden med Purpur,
 Høit fra de svulmende Læber istemte de smeltende Sange,
 Som naar en Nattergal slaaer bag sit Løv, for at lokke sin
 Mage.

Aserne fulgte dem snelt i de foligtvinkende Myrter:
 Heimdal og Vidar savntes, den tauseste Kæmpe, som aldrig
 Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og paastod,
 Odin selver forsvandt. Belan! den lystige Nat blev
 Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og velskabt
 Sangerste, jekten Aar, af Bana=Slægten, som gav ham
 Livet i Myrternes Skygger, og Drengen skienkte til Valhal.
 Hurtig han vorte, blev stærk og klog, og han efter sin Moder
 Herlige Viser at siunge forstod; fleer Evner forbandt han.
 Rundt han Verden omdrog, thi han elskede Menneskeslægten,
 Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tidt og sin Viisdom.
 Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Ratten, og lurar:
 Gengang giestede Kvaser i Fiold to skulende Dverge,
 Disse den Slumrende vog, men de god hans Blod i Odrærer,
 Son og Bodn (saa kaldtes de kunstigtsmeddede Malmfar),
 Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en Drik, som
 besicled

Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt øvede Skialdskab.

Ja, de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til Valhal: Kvaser var druknet disvær i sin egen, sin bundløse Viisdom. Suttung betalte dem dog: den Dræbtes Broder astvang dem Miøden brat; til en gold Fjeldsteen de skulende Dverge Smedded han bister, til Alinten i Bølgerne nøgen og landfiern. Her han Livet til Straf dem skienkte; men hisset paa Klippen Vengster den Myrdedes Aand og dem plager evindelig Hunger."

Freier sukked; da smiled, og vedblev Skirnir sin Tale:
„Suttung giemte nu Miøden i Fjeld; ei rugende Drager
Bogted de gyldene Kar, men hans Datter, den blomstrende
Gunlød.

Da fik Odin Lyst til at smage den kostbare Bæde,
Eleipner, sin Hest, han besteg, red hen saa til Ledet paa
Marken,

Hvor ni Troldkarle gif og meied med blinkende Leejern
Bøndernes Korn ved Nordlys=Blus; thi Bauge, der' Husbond,
Havde sit Huus i et rummeligt Fjeld, som grændsed til
Marken.

Men slikt Ran Hærjader fortrød. De stæhlende Jetter
Agter ei Ret eller Skiel: de rove paa Jorden, og trodse
Gudernes Magt i den himmelske Borg; de høste sædvanlig
Der, hvor Bonden har ploiet, og Nattens Dunkelhed skiuler
Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Æt; hendes Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en As, og Delling i
Tusmørk

Avled med hende den ærlige Dag. Saa føder det Skumle
Stundom, hvad skönt er og godt. Men Nat, som rider
om Jorden

Paa Grymsfage, sit Dg (som tidt hun laaner til Skade),
Holder med Jetternes Hær, hvis Bedrift hun skiuler i Mørket.

Maane, det deilige Barn, med et guldguult Haar om sin
Tinding,

Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende Piger;
Thi hun rober dem tidt, fra Skyen hun strækker sit Hoved
Med den livsalige Glands, da flyer Trolskarlen til Fjeldmulm.
Dog snart atter hån herjer, og Korn indslæber i Bierget.
Naar Husbonden da vandrer paa Mark i Dagningen, seer han
Fælleden tom, og formoder, at Natsfrost-Blæsten har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme forgieves."

Freier stirred, og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale,
Thi han haabed med Skiemt og med Sagn at trøste sin Herre:
„Biergtrold=Hoben ei blot, men de listigpønsende Dverge
Sticæle ved Somrens Tid sig i Marken, og æder af Urret,
Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
Men da Odin nu Tyvene saae, da ynktes han mægtigt
Over den uøselig Bonde, Thi tog han Stenen af Tasken,
Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man finder;
Raabte: „Hvo ønsker en Heir til sin Leer?“ og kasted i Lusten.
Men de begierlige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,
Dræbte sig selv indbyrdes. Da hengik Odin i Bierget;
Tieneste tog han hos Jetten, og tjente med ni Mænds Styrke
For Hostkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at Trolde
Skulde forskaffe ham Bei giennem Kampestenen til Gunlod,
Drifkens Bogterske. Da hiin Trolldmand bored i Bierget
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han
Bolværk)

Blæste det Støv af Urret, som Nageren gnaved, da fløi det
Ham i Dine, fordi ei et Hul gik tværs giennem Klippen.
Anden Gang da Bauge sit Fritbor dreied i Stenen.
Odin blæste; da fløi alt Sand til den modsatte Side.

Hurtig han da, som Orm, giennem Abningen smutted i
Fjeldet.

Lidet det hialp kun Trolden, han stak; den smidige Slange
Spotted det mordforfølgende Staal. Men Odin i Fjeldet
Snart blev igien til en Gud. Da skued paa Leiet han Gunlød
Slumre med Purpurkind paa den syldigtsvulmende Hvidarm.
Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med guldgrønt
Skær Malmdunjerne stode med Laag, med Hanter og Blad=
pragt.

Gunlød sprætted, og vaagned; -med hvideste Fingre begneed hun
Dielaaget. Da viste sig Odin ei barsk som en Bildmand,
Men som en Beiler fiæk, der veltalende tolker sin Omhed.
Og han blev tre Natter hos Gunlød. Venligt hun aabned
Ham Miøddunjerne tidt; han drak af Miøden i Langdrag,
Følte sig qvæget derved, og begav sig atter til Valhal."

Skirnir taug, og med listige Smil betragted sin Husbond.
Da quod Freir: „Saa elsker en As. Den stormende Krigshelt
Gier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs At
Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun Vellyst.
Var jeg saa lykkelig, Skirnir! som Odin at sidde paa Glidstiaf,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede see, o da var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natlig-strømmende
Taare.

Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
Og saa vorder nu Alt, hvad jeg giemmer i trofaste Hierte,
Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig fordunkler.
Ha, hvad høiere Lyst, end at see den Elskede, Skirnir!
Gives i Verden der vel? Jffun een: den, atter at mødes
Med et usigeligt Bli; da sig Elskov speiler i Elskov.
Huldere vel end Rattergal-Sang i Beilerens Dre
Klinger den Undiges Røst, og saa sødt er Ordet: Jeg elsker!

O, men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei halv saa Dint og beskedent sin Fryd, som et Die, der svømmer, og tier. Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener! Ikke jeg tvivler, du saaer dem; thi meget udretter jo stundom Dvergenes Vid og Kløgt. Men Koglen aldrig, min Eskovend! Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte til Valhal; Evig tilhører det Biergets Mø, og med mægtige Vinger Flyver det kiæft over Ginnungagap, og svæver om Gerda. Træffer du hende, saa siig, hvad du saaer, hvad Freier fortalte! Sagens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af Jetter. Sikker i mig kun hun skuer sin fødte, naturlige Fiende. Alt for skion desuden, for huld, for høvisk i Sæder Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier, naar
Gerda

Foretrækker sin Ven? Farvel! Røgt Grind for Odin! Li om din Husbonds Qual! Maaskee den Foragtendes Fader Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun; Ikke jeg beiler til Faderens Magt, men til Datterens Elskov. Saaer du mig sorgende her, da maaskee sig aabned dit Hierte, Gerda! for Kiærligheds Suk, som naar Fjeldtind=Toppen, med Sne dækt, I Solstraalerne tøer, og udflækker et Blomster, som duster Med langt stærkere krydret Kraft, end Viol i Dalen."

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis
Bølger

Elskerens Graad modtog og det skionhedstraalende Billed. Men ung Skirnir (han gif saa tidt til Dvergene Budskab, Lærte forskiellige Kunster af dem) — da Freier berøget Drømmende sværmed, og græd, og nedstirred i rolige Damspeil,

Skummed hiin (ei Guden det saae, han tænkte paa Gerda)
 Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Glade,
 Heldte saa uformærkt i et Horn de farvede Bølger,
 Proppede vel med Rork, bandt atter det skinnende Guldhorn
 Fast ved sin Lænd, og besteg den hestigtvrinskende Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
 Fordi ei Freia signer dit Bryst,
 Fordi du ei kan bøie stolten Piges Sind,
 Fordi dig Vaaren negter sin Lyst!
 Alag ei over Frei, hun deler din Qual,
 Selv hun sørger i Lunden saare,
 Selv hun sælder den gyldne Taare,
 Gensom forladt i Lovets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
 Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
 Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
 Tre Dage Glud omslorer vor Jord.
 For een lille Fugl, som siunger i Dal,
 Findes der ti, som hæsligt pibe.
 Rundtom quiddre Spurv og Vibe,
 Sielden fløiter en Rattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
 Men har du nu henrykt fundet een,

Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
 Frugt bærer ei hver Blomstergreen.
 Men har hun Skionhed, og er hun bold,
 Dog ei din Glæde du forkynder,
 Thi grusomt hun en Anden ynder,
 Og vender din Elskov Ryggen fold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa,
 For Elskoven ret at trylle frem:
 Først et Par Hierter, som hinanden vel forstaae,
 Saa Ynde, som ledsager dem;
 Saa Maanen med sin Straale-ned
 I Vaaren giennem Bøgens Grene;
 Saa at de træffes kan allene,
 Saa Kys — og saa Uskyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu iilde Skirnir, hvad han kunde,
 Ned ad den skionne Regnbu-Rand,
 Hen over Jordens dunkle Runde,
 Da kom han til Troldkæmpe-Land.
 Det var, som Binden, Veien over;
 Den ingen Bom kan byde Stop.
 Det var, som Blæst paa Havets Bover,
 Der kruser Bølgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: „Mørkt er ude,
 Her vorder Veien mere trang.

Mod Hestebringen Storme tude,
 Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.
 Dog vil mig neppe Jetten tage,
 Endskiondt jeg vorder nu hans Giest.
 Til Balhal rider fiæk tilbage
 Ung Skirnir paa sin flinke Hest."

Han valgte Bei til Elivage;
 Ved Fiorden Færgefarten stod,
 Og støtted sig til stærken Stage,
 Og Brynet viste skumle Mod.
 „Hvo est du, Træl ved Flodens Bover?"
 Da raabte Skirnir, fiæk og snild;
 „Hvis du mig hurtig sætter over,
 Da faaer du Havrebrød og Sild.

Seer du vel Brogen paa min Skulder?
 Der giemmer jeg min Forraad god."
 Da svared Jetten ham med Bulder:
 „Du Rytter med den-nøgne Fod!
 Du est ei skabt til Byer at eie,
 En Linnedfittel er din Skat;
 Og dog vil du Troldkæmper pleie
 Paa Hederne ved Midienat?"

Skirnir.

Ethr Eggesneffen hid, du Sene!
 Siig mig din Herkomst og dit Navn.
 Hvi staaer du der saa tvær alene,
 Og spilder Natten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornegter;
 Men var jeg feig som Flodens Skum,

Jeg dulgte dig ei mine Slægter.
Du gjør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
For dig at lære Udelmod;
Maaskee du har en yndig Søster,
Som gjør sin Broders Grovhed god.
Anarvurren Trolde har deilig Kone.
Før mig til Flodens anden Rand!
Maaskee din Hustru vil forløse
Da Skirnir med sin Ugteemand.

Harbard.

Ja, deilig er vor Qvindestare,
Det negter selv ei Odin jo.
Alting var godt, i Fald de bare
Var mere stille, mere troe.
I Fald du efter Skionhed stræber,
Da blier ei vanskeligt dit Maal;
Men kysser du de bløde Læber,
Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
Maaskee de ligne Fjeldets Mand.
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad selv dem ikke glæde kan.
J elste ei; dog J forlange
Gienelskov! Ussind fordrer Taal.
J er ei troe; dog er J bange,
At maales med det samme Maal!

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.
 Nu hvil dig, spis, og sluk din Tørst!
 Men hvis jeg dig skal over sætte,
 Da maa din Kundskab prøves først.
 Jeg taer ei Penge for at fare,
 Jeg forelægger Spørgsmaal kun,
 Og kan du ikke dem besvare,
 Da synker du til Flodens Bund."

Nu spurgte Trolden Skirnir længe
 Om Himmels, Sols og Maanes Navn,
 Om Skyer, som i Luften hænge,
 Om Jorden midt i Havets Favn;
 Om Jld og Vand, hvortil de gavne.
 Men hvad han fordred strengt især,
 Det var de udtryksfulde Navne,
 Som man forskielligt skienkte hver.

Vel kunde Skirnir Alt besvare,
 Og han for intet Spørgsmaal skialf:
 Jord kaldtes Dal af Asa-Skare,
 Og Bei af Vaner, Grøn af Alf,
 Malmkielder af de bitte Dverge,
 Frugtstød af Fjeldets Ræmpemand. —
 Da Harbard synke lod sit Bærg,
 Og roste Rytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
 Hos Alfer hed den Hvalving blaa,
 Bindaaben fiernt i Vaners Rige,
 Og Fagerloft hos Alfer smaae,

Drypsal hos Dverg, Opheim hos Jetter. —
 Da Færgekarlen ret blev fro;
 Han sig til Bords hos Skirnir sætter,
 Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
 Den kaldte Dverge Skinneguul,
 Men Guder Drømmersken i Dale,
 Og Hel i Dybet Himmelhiul,
 Aartæller Alfer; Ubestandig
 Udskieldte Jetter den i Løn. —
 Da raabte Harbard stærk og mandig:
 „Jeg seer, du veed Bæst, min Søn!“

Sol; vidste Skirnir, kaldtes Straaler
 I Balastialf af hver en Gud;
 Men Dvergen, som ei Lyset taaler,
 Synblinder skielder Solen ud.
 Natfuer kaldes den blandt Thussler,
 Af Alfer Krands i deilig Glød. —
 Harbard ved al den Viisdom studser,
 Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
 Og svæver let til hver en Egn,
 Han quod: „Thorsvogn den kalde Guder,
 Og Baners Flokke Skylleregn,
 Og Skygger Alfer, Jetter Flygter,
 Fordi den viger feig, som Skielm;
 Men Dvergene, som Solen frygter,
 Den kalde glade Svalehielm.“

Selv Binden havde mange Navne
 Af Himmel, Jord, af Luft og Bierg;
 Thi Guder kalde den Vidtsavne,
 Og Brager kaldes den af Dverg,
 Af Alfer Hviner, Jetter Aaben,
 Men Hvirvel nævnes den af Hel,
 Fordi den tidt med rædsom Raaben
 Redsuser i et Tragtefield.

- Gldflammen, som sig blodig vælter,
 Og strax fortærer, hvad den seer,
 Den kaldes Røgslørt, Malmets Smelter,
 Gnist, Lue, Fræf, og meget meer.
 Det grønne Træ, som foligt luder
 Med Bladtag om sin ranke Stang,
 Markfage kaldes det af Guder,
 Og Fagergreen, og Høiens Tang.

So meer ham Jetten forelagde;
 Desbedre svarte Skirnir tryg.
 Paa Dag og Nat han Navne sagde,
 Ja han benævnte Ol og Byg.
 Da raabte Harbard: „Kom i Baaden!
 Jeg aldrig fandt saa flog en Mand.
 Dog haaber jeg, at Gesturgaaden
 Vil gaae langt over din Forstand.“

Nu foer afsted paa sorten Færge
 Den skionne Freiers gode Svend;
 Han stolte paa sit stærke Bærge,
 Han frygted ikke Biergets Mænd.

Skiondt hæsligt Færgeskarlen stirred,
 Og gloede paa ham, som et Liig,
 Det ei den holde Evend forvirred,
 Og han foragted Troldens Ewig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
 Thi let gif Baaden af sig selv.
 Den skyndte sig mod Klippen saare,
 Den stille sorte Rædselselv,
 Aldeles ulig andre Gloder,
 Som sig med Skynding ud begav
 Fra Bierget, deres fælles Moder,
 Til Havet, deres fælles Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
 Hvor Binden støder Klippens Fod,
 Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
 Fordi den finder ingen Rod.
 Der var ei Træer, der var ei Fugle,
 Naturen var et gustent Liig;
 Kun hornet en huuloiet Ugle
 Forfulgte ham med Varselsfrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dwynger
 Faldt Sneen over Baad og Strand,
 Drivisen stod i skarpe Akynger
 Omkring den skumle Færgemand.
 Ham Skægget frøs, og Niimkrystallen
 Var selsom i hans Haar at see.
 Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
 Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag. Sig Floden stynge
Igiennem en uhyre Drk;
De hede Dunster Lusten tynge,
I brune Sky stod Solen mørk.
En tørstig Bøffel stødte Snuden
I Tidsler efter Lædskesaft.
Men, sval i Lummerheden, Guden
Sad liflig i sin Aja-Kraft.

Qvad Harbard: „Du kan Alting taale,
Det maa man sige dig til Priis:
Den matte Blaamands Sommerstraale,
Grønlander-Viltens Vinteriis.“
Qvad Skirnir: „Den, som reise lyster,
Maa frygte Kuld og Heden ei;
Hvis jeg var en forfælet Kryster,
Troer du, jeg drog saa lang en Bei?“

Nu skyndte sig med dobbelt Glen
Den sorte Baad mod Biergets Braa,
Som vilde den mod Klippefilen
Sin lette Blanke sønderslaae.
Men Skirnir ændsed ikke Synet,
Saae rolig paa den glatte Bæg;
Da' rynked Færgefarten Brynet;
Og mumled gnaven i sit Skiæg:

„Nu er vi der. Seer du paa Stranden
Den blinde, sølvgraa Gubbe hist?
Hvis ret du bruger nu Forstanden,
Da aabner han dig Fjeldet vist.

I Fald du løse kan hans Gaader,
 Du skuer Biergets Helligdom;
 Men tvivler du, da jeg dig raader
 At vandre did, hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenlunde,
 At nogen Mand indlades før.
 Seer du de fire galne Hunde
 I Kobberlænker ved hans Dør?
 I Fald du ikke Gaaden gietter,
 Han løser dem af Lænken strax.
 Da du for silde blodig sprætter,
 Som Ræven i sin Rævesag."

"Jeg lydig er i alle Maader,"
 Qvad Skirnir, „retter ud hans Bud;
 Og vil han, jeg skal løse Gaader,
 Saa løser jeg dem som en Gud."
 „Det kunde være dog, du praler",
 Skreg Trollden, „med dit eget Held.
 Men det er Tid, min Husbond taler."
 Da raabte Gubben fra sit Fjeld:

„Hvad samler Folk i Vennesale,
 Og hvad gjer Ben mod Bennen grum?
 Hvad bringer Tungen til at tale,
 Og hvad gjer atter Tungen stum?"

Skirnir.

Let er din første Gaade saare,
 Det maa jeg sige dig til Priis.
 Med Miøden svækker sig en Daare,
 Med Miøden styrker sig en Viis.

Gestur.

Jeg gif paa Bei, hvor Beie fandtes;
Tre Gange frydsed Beien Bei,
Og dog ei disse Beie blandtes.
Tro mig, du løser Gaaden ei!

Skirnir.

Bei fandtes under, Beien oven?
Paa Isens Bro gif du til By,
Mens Fisker svam dybt under Boven,
Og Fuglen fløi høit under Sky.

Gestur.

Jeg drak i Gaar, det var ei Vandet,
Ei Ol, Miod, Biin, og ingen Frugt,
Og ingen Mad med Bæde blandet;
Og-dog min værste Tørst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
Hvor Duggen falder aarle forst,
Da slifte du de kolde Stene,
Og stillede dermed din Tørst.

Gestur.

Tvenæset sig en Brudgom svinger,
Som kysker saa forelskt sin Brud,
At lagde du derhen din Finger,
Da knuste Næsen Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for slikt Kys ei grue?
Det viser Kraftens ægte Vaar.
Da brænder Elskovs rette Lue,
Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.

Gestur.

To Langeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
Og Slangar kogte de, som hvæse,
Og bider efter deres Død.

Skirnir.

Bed Smeddens Bælg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd.
Og hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
En Bæver sad og spandt sin Dug
Med otte Been, med Dine fire,
Med Knæet mere høit, end Bug.

Skirnir.

Skøndt ikke just saa smuk af Kroppen,
Den Bæver dog er Odins Lyst;
Thi flittigt spinder Edderkoppen,
Og Alting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae den: sort som Ravn at skue,
Og skarp som Spyd, og blank som Skjold;
Nys brændte den i Vellystlue,
Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du Lava saae i Solen springe,
Et spraglet Lag ved Heflas Fod;
Og storknet under Sneens Binge
Var nu til Steen den slukte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
Jeg hende Rugler danne saae,
Dg dog har Qviinden ingen Hænder.
Hvordan kan du nu det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
Som ude boer ved saltens Strand,
At danne sine Ueg har Bane;
Hun lærte Kunsten af sin Mand.

Gestur.

Liig sad paa Liig; Blind red en anden.
Skiondt Hesten selv var uden Liv,
Den skyndte sig dog hen til Stranden,
Dg standsed i de vaade Siv.

Skirnir.

Død Hesten laae paa Jsens Drive,
Dn laae paa Hesten, frosen død;
Dg skiondt den ikke var i Live,
Dog Isen hen mod Stranden flød.

Gestur.

Hvad Møer kan i Kampen stride,
Dg gjør sig uden Baaben frie?
Tidt fældes Helten af de hvide,
De sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Brætspil maa jeg her formode;
Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
Tidt findes Grimhed hos den Gode,
Dg Grumhed hos den Skionne tidt.

Gestur.

Hvo slumrer som en Træl i Asken,
Saa faderløs, for Frænder blot;
Men staaer han op, og faster Maasken,
Da hersker vældigt han som Drot?

Skirnir.

En liden Gnist i Askegruen
Af Alle let forglemmes kan;
Men flammer den, og herjer Luen,
Da ødelægges By og Land.

Gestur.

Hvo er den Trold i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
Dg som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gest hiin Blinde!
For Taagen selve Solen flyer;
Men kommer Niord med sine Vinde,
Da splitter han de tætte Skyer.

Gestur.

Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
Men hurtigt, som den flinke Mand;
Som Kampen midt i Slaget signer,
Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langsomt, varligt,
Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Dg det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smukke Qvinder:
Om Somren brune klædt, som Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Liig Sneen i den frošne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa du mene,
I Julen hvide høit til Fiolds,
I Vaaren, bruunt som Træets Grene,
De skifte Fær, som Biørnen Pels.

Gestur.

Hvad Møer er det: som Roser smukke,
Men hidset af saa hestig Tørst,
At intet Bæger den kan slukke;
Med eget Blod de lædskes først?

Skirnir.

Hvad Mø er deilig, som en Rue?
Men hidses den, og blier for fri,
Da Regnen selv fra Himlens Bue
Husvaler ei dens Naseri.

Gestur.

Hvad Møer er det, som aldrig matte
Henile, som ugifte dør,
Paa mørke Lokker hvide Hatte,
Og hen ad Ryggen lange Slør?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei dølger,
Den løser mig selv Flodens Brum:
Du mener Havets unge Bølger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe fiender,
 Som, naar han bider med sin Tand,
 Og Hovedet mod Helved vender,
 Kan frelse mangen dristig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanker,
 Et Billed staaer for Siælen skønt:
 Høitideligt er Frelsens Anker,
 Som vikler sig i Haabets Grønt.

Gestur.

Hvad Gæster, uden sig at rømme,
 Udtømme Karret, tause hver?
 Men Karret, som de tause tomme,
 Gjør ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Gribe deres Moder die,
 De tie, skjult af hendes Liv;
 Men Soen selv kan sielden tie,
 Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskjøndt du knækker haarde Nødder,
 Du dog for eet Uhyre flyer:
 Ti Tunger, fyrgetyve Fodder
 Og tyve Dine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude,
 Det giver mig ei Banesaar:
 Lad Soen slagte først derude,
 Som staaer ved Truget i din Gaard!"

Da blev den slagtet, for at vise,
Om Skirnir kunde sig befrie;
Da talte man de spæde Grise,
Og fandt med Skræk, at der var ni.

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham ikke til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Støtte,
Og sidder der den Dag i Dag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bister for.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den skionne Fjeldets Kobberdør.

Og ind gif Skirnir ufortroden,
Han røgtes tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv, at han var Gud.

I giennem Biergets mørke Kroge
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Sølvrelaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerda's Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte sølverne Relæ,
Hvor med fulsort Glands ham en Broes glatdannede Steenful

Veien viste; da gik han derind, og brat han befandt sig
 Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige Stierner.
 Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden han
 Slinger

Fandt i Stedet for Høns, og i Stedet for Vælinger Ogler,
 Huusligt krob de omkring, og de drak imellem af Truget.
 Pigen med Forklædet fuldt af Væde sig viste paa Tærsklen
 Af Dørhvelvingen, raabte paa „Tippe, Tippe“; da rasled
 Det i Krogene, Slingerne løb, og de langsomme Padder
 Bratted, Gæsene liig, naar paa vaklende Svømfod flodset
 Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig Skridtgang.
 Men da Ternen fik Skirnir at see, da løb hun i Kiofnet
 Til sin Jomfru, og skreg; men det Sprog ei Skirnir forstod ret,
 Thi det var fink, og det tonte, som Vinden, der suser i
 Braget.

Da kom Ternerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
 Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir besaa dem
 Ret nu i Mag. De var smaa, sorthaarede, blege, med Rynker,
 Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen, Panderne
 Hvelving

Spored man knap: stumpnæsedede Folk, med Dine saa
 smaa som

Hasselnødder, og Fingre saa sfrumpne som torrede Gullrod.
 Sorgeligt stirred et livløst Blik, og den matte Forundring
 Biste, hvor lidt de besad af en høj, guddommelig Flamme.
 End man finder det Kul i Finmarks-Dalen og Grønland.
 Skirnir sukked, og qvad: „Hielp, Thor! hvad fattes min
 Husbond?

Elsker den deilige Mand nu en Hex? Vel Elsker er blind tidt,
 Men saa blind dog kun Vanvid er, at en Ungling, som
 Vaaren,

Skulde forgabe sig slet i en grov uskikkelig Trælqvind.“

Som han tænkte paa Sligt ved sig selv, da saae han
i Døren

Gerda stande bag Ternerne's Flok. Saa studser en Bonde,
Naar i en muddret Grøft med sin Skovl han graver i
Dyndet,

Op at kline den skraalige Bæg, og han finder et Guldhorn.
Nu begreb han sin Husbonds Qual; thi deilig var Gerda:
Ikke, som Frei, guldhvid; hun var sorthaarsfager, og Loffen
Bandt sig, som Ibenholt, om en høihvalt Pande, som
Filsbeen.

Ikke, som Himlen, var Dinene blaae, de var mørke Granater;
Alart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Havblis,
Og i den bruneste Grund stod Siæl og smilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knopperne's
Huulning

Blomstred gnistrende Loffen: det eneste Jertegn, Gerda
Fik paa sin Jettenatur; men det skæmmede Barmen saa
lidt, som

Neglifen Purpurets Plet, og som Møsset beskæmmer en Rose.

Men da Skirnir fik Mælet igien, og sit Grinde røgtes,
See, da svared ham stolt og med Harm den dristige
Biergmø:

„Hils din Husbond, siig ham, at længe med smægtende Længsel
Freir kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
Mindre trykke mig fast i sin Arm. Jeg hader ham hestigt.
Ei har den Spee vi forglemte, som os Guderne viste. Med
Lænker

Utgarde=Lofe nu dybt i Mørkhedsfielderen ruger.
Men ei Lænken er stakket. En skønnere Verden sig viser
Her i vort Fiels Grundvold, end paa Fladerne. Lege kan
Odin

Længe nok hist med den flygtige Sol, som Vægir med
Havskum,

Frigg med det visnende Græs, og med Lustpust Alfernes
Skare.

Vi har dog Ild, Steenfiærnen og Jord; og de flammende
Bierge

Lystre vort Vink: vi ryste, som Hesten sin svulmende Manke,
Nakken, da styrter omfuld, som et Brætspil, Byer og Borge,
Skoven nedsynker, som Skummet paa Vandblaat. Odin i
Valhal

Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Lofe, som eier
Jorden ved Fødselsret, og kun Odin raned hans Atlod.
Dog snart svinder den giøglende Tid, snart kommer tilbage
Magten og Vren, som svandt, og da Valhal synker i Avner.
Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I vaagne dog
tidsnok."

Men den betragtede Svend ung Skirnir meldte til Gerda:
„Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn? Og
forstaaer du

Ret, hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg
vedder, den Viisdom

Ei undfanget sig har i dit eget uskyldige Hierte.

Thi du fiender ei Utgarde=Lof', du skued ham aldrig,
Sort, med de stikkende Haar som Horn, nedgravet i Biergmulm.
Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler
Du hans Tanke, som billigt, thi Dattren bør agte sin Fader.
Men betænk, at du langt — kun langt ud stammer fra Lofe,
Deler ei Noget med Jetten: du skion, han hæslig at skue;
Du liig Knoppen uskyldig i Dust, han skuler med Arglist.
Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,
Tidt det Forfælske mødes, og blandes af ulige Kilder.

Sider ei selv det muddrede Væld giennem Sandet saa lang
 Tid,
 Til det er klart, som Demant, og et Speil for Pigen i
 Dalen?
 Blomsten af Mulm udvoxer, men hæver i Lyset sit Bæger.
 Lad da nu Ricerlighed's Rose forbinde dig Himlen med
 Dybet!"

Men den formildede Mo skien Gerda meldte til Skirnir:
 „Høvisst taler du, Svend! jeg tilstaaer dig, trofast dit Grind
 Røgter du efter din Husbonds Bud; du viser din Kløgt mig.
 Gaf nu tilbage, naar først du har qvæget dig her med en
 Nadver;

Thi din Tale bevæger mig ei, den bøier mit Sind ei.
 Bierget har herlige Kæmper, som vel kan ligned ved Guder;
 Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fjeldenes
 Malmfløst

Finder mig vakker, og vinder hans Rierlighed atter mit
 Hierte,

See, da vorder hans Biv med Fryd den blomstrende Jomfru.
 Lykkeligt lever jeg da i min Dal, ved mit Fjeld og min Kilde,
 Aneiser fiækt i Jettindernes Flok, blandt Biergenes Første.
 Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
 Gerda til Afers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
 Oversees med et taabeligt Blik i Asyniers Skare,
 Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Ære."

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til Gienfvar:
 „Falske Tanker du har om Asynier. Taabelig Hovmod
 Findes i Menneskers Kred, hos Valhals Guder er Genfold.
 Hvad der er stærkt og skönt, hvad der virker i Kløgt og i
 Viisdom,

Der guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfauvers Bud til et Liv af Intet, som Miden."

Men den livsalige Mø skion Gerda meldte til Skirnir:
„Hvad man ei fiender, det elsker man ei. Vel fiender mit
Fjeld jeg,

Ei Balhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og som aldrig
Mig saae. Halv jeg maa tænke: forrykt er vorden hans Hierne."

Da fortalte med Dmvsøb hiin sin Herres Bedrifter:
At han paa Glidsfialf steg, hvad han skued i Kamret hos Gerda,
Og om den Ild, der var tændt i hans Bryst af den blottede
Skionhed.

Gerda rødmed, som Morgenens Gry; med synkende Blik hun
Stirred i svulmende Barm. Men da Skirnir om Maanen
fortalte,

Baatog Pigen med eet sig et spøgende Bæsen, og raabte
Høit med Latter: „Min Tro, hvis din Freir hist ligner en
Maane,

Maa han ei beile til blomstrende Møer; thi Maaner er gustne,
Og for det Gustne kun foler man lidt, dets Elskov er lunken."
„Krysted dig Freir i sin Arm," gien svared den blussende
Skirnir,

„Bilde du mærke, hvor lunken han er. Jeg taler ei længer.
Viis mig mit Herberge nu, og tillad mig skue det Kammer,
Mo! hvor du sover i Dvæld; thi en Skat As-Freier mig
medgav,

Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der." Da viste med Latter
Pigen ham Kamret, men gif for at lave den qvægende Madver,
Thi hun var god af Natur, og hun ynded den dristige Skosvend.

Men da Skirnir var ene, da skued han, yndigt ved Leiet
Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fødder,

Fyldt med et biergflart Band, hvori hun toede sit Ansigt,
Hænder og Bryst, før hun slumred, den sundhedsblomstrende
Jomfru.

See, da greb han i Hast sit Guldhorn, heldte dets Bolger
Snelt i det ventende Vand, og forlod det hvælvede Kammer.
Men Jettinden (da Guden var vederqvæget, og henbragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig skyndte,
Før dog at see, hvori Gaven bestod, som bragtes fra Valhal;
Trak med sin Læbe paa Pigernes Biis med spottende Stolthed,
Loe med Foragt, og udbød: „Hvad er det? Skionne Demanter,
Sølv, Guldsm og Rubin har jeg meer, end jeg bruger;
det findes

Hypnigt i Fjeldsteens-Kløften, kun sielden hos Guder i Lusten.“
Men da Intet hun øined, da loe hun atter, fortørnet
Dybt i sin Siæl, og qvad: „Det tænkte jeg nok. I at gieffe
Overgaae vist Guderne Jetter; det negter ei Sandhed.“
Skyndte sig med Afklædningen brat, og løste sit Bælte,
Flængte det sneehvide Liin over Skuldrene; blottet til Midien
Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste ved
Karret,

Og med de hulede Hænder hun greb mod Bolgerne's Glade,
Purpurfinden at føle. Da skued forfærdet hun Freiers
Billed i Bandet, og soer med et Skrig tilbage, men forsviis
Armene fast over Barmen knugt, og indhylled sig skamrød
I de nedhængende Liin med en Skræk, som svandt i Forundring.
Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed sig langsomt
Hyllet til Halsen i Maar, før igien hiint Billed at skue.
Men da Gerda betragted den elskovsmilende Guddom,
Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til Marven
I Beenpibernes Dyb, og som sødt henrev til Beundring.
Thi han var herlig og skøn: med den hvælvede Pande, som
yndigt

Slog Slagskyggen mod Dinenes Jld, han stirred med sværmerst
 Taare, med Veemodsblijf, med et Suf, som gieldte kun hende.
 Rige som Guldlov flagred om Halsen de mægtige Loffer;
 Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende dækte
 Hiertet, som elskende slog bag sin Ræmpehvælving for Gerda.

Længe fordybet hun skued, og mærked ei selv, at en Taare
 Trilled fra Kinden paa Elsterens Mund; hun rortes af Længsel,
 Og en forunderlig Jld fra Bandet optrængte til Hiertet.
 Dmt hun smiled, og sukked: „O, Freir!“ hun boied sit Hoved
 Dybt hen over den selsomme Skaal, saae først sig tilbage,
 Om hun var vidneløs, og da sikkert hun troede sig ene,
 Buktet hun hurtigt sig ned, for at kysse det deilige Billed.
 Da forsvandt han i Vølgernes Kred, hvis iisfolde Bæde
 Fugted din Purpurmund, skøndt ei den Læberne følte!
 Uengstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for bestandig;
 Men da Bandet var klart, og da Freir stod atter paa Gladen,
 Da fordybed hun sig i Betragtninger: fielden den Vise
 Grandsker med saa stor Glid, hvad flogt hans Hjerne begrunder,
 Som Elskerindens Blijf den heftigtelskende Veiler;
 Hver en Skønhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
 Yndes da med; som et Tegn paa det Giendommeligtfiære.
 Gerda forgieves dog her hos Freir om Manglerne søgte,
 Thi han var fuldkommen skøn, var Gud, blandt Aser en Tyrste.
 Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa een Gang
 Tam som et Lam, og saa from som en inderligtkurrende Due.
 Da gled haarede Pelsværk ned fra den glatteste Nakke,
 Thi det var hedt; da fatted hun Mod, og hvissed med Blussen:
 „Billedet her kan-ei see, det er Band, der viser et Giensfiær;
 Ikke til Sengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg først har
 Badet mig Hænder og Barmen.“ Da lod hun Linene synke,

Skjalvende stod hun nu der, som da Embla, sprungen af
 Stammen,
 End halvnøgen i Barken stak, og betragted sin Afsur.
 Og med de sneehvide Hænder hun Bølgerne tog, og begød sig
 Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
 Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun fandt sig
 Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
 Vendte sig tidt, stod op, og gik hen, for Freier at skue.

Men den venlige Siofn (useet i Følge med Skirnir
 Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Bidne til Alt var)
 Guldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
 Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliesingre,
 Rysted sin Balmufrands over loffede Tinding, og glædte
 Med den livsaligste Drøm skion Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Da stod med Venlighed ved hans Ly
 Biergtrolden i Pandserplader.

Som Gudbrandsdølen saa stærk og lang,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 I Haanden bar han en sortbrændt Stang;
 Dog stod han der ei alene.

Han fulgte trolig den Datter huld,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen);
 Som Ranken omslynger den runke Bul,
 Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar,
 (Solstraalen i Skyen sig bader).
 Den Gamle sagde: „Med skielligt Svar
 Vel helst du Bierget forlader?

Ung Freier elsker min Datter bold,
 (De Fugle quiddre paa Grene);
 Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
 Han elsker ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Er Alt kun Tant. Det give sig vil;
 Og derfor er her jeg kommen.

Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Mellem Jetter og Guder er Enighed
 Den Dyd, som de fælles hader.

Jeg tænker, min Mø er saa meget værd,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 Som Beilerens gode, bedste Sværd;
 Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen),
 Da tænker Beileren ei paa Krig,
 Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skienker sin Klinge blank,
(Solstraalen i Skyen sig bader),
Da skal han favne den Lilie rank,
Og aldrig hun ham forlader.

Men negter han mig den Gave smuk,
(De Fugle qviddre paa Grene),
Da møder forgieves hans omme Suf
Granfieldets haardeste Stene."

Med denne Bescd drog Skirnir bort,
(Dugdraaben glindser paa Blommen);
Og Veien fandt han langt mere kort,
End den, som han først var kommen.

Nu red han igien paa grønne Bang,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Da tænkte den Svend ved Sværdets Klang
Paa Odin, Asernes Fader.

Da hused han paa den Ræde seig,
(De Fugle qviddre paa Grene),
Som Fenris bandt, og som svigted ei;
Bandt Hesten, og gif alene

Med langsomme Skridt til Elverhøi,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Og nærmed sig uden mindste Støi
To Dverge, som did var kommen.

De sad og nød den friske Lust,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
De gænge sig tidt i Græssets Dust,
Men Solens Lue de hader.

Der dandse de tidt saa veltilfreds,
 Mens Fugle qviddre paa Grene,
 Beskriver i Duggen den mørke Kred,
 Og plette de mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen),
 Formeente han dennem med draget Sværd
 Den Bei, som de did var kommen.

„Og skaffer I ikke den Lænke god,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Som Odin kræver, da eders Blod
 Jeg offer Gudernes Fader.“

Forbausede stode de bitte Mænd,
 (De Fugle qviddre paa Grene);
 Med sorte Tunger de lalled igien,
 De skiælved i hver en Sene.

De blinkte med Dinene, pøb som Muus,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen):
 „Af, spør os dog ikke det mørke Huus!
 Vi har jo alt Lænken i Kommen.

Vi vidste, hvad Odin bød fra Sky,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Vor bedste Lænke da vilde vi flye
 Til Nysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o, Skirnir! lyt!
 (De Fugle qviddre paa Grene) —
 Af Fuglenes Mande, Fiskenes Spyt,
 Af Biørnens seigeste Sene.

Af Qvinderne's Skæg vi den danned god,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Af Katsodens Smæk, af Klippens Rod;
Dg valked med Finger og Tommen."

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Men Dvergene smutted i svarten Jord.
Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den stribede Himmelbro,
(De Fugle quiddre paa Grene);
Den skinte saa liflig og farvesro,
Som Guld og som Edilstene.

Da ilede Skirnir, som Fuglen i Baar,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
For atter at skue Valhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gif han for Odin og Freir igien,
Han monne sit Bud frembære.
Laf være den holde yste Svend!
Han røgted sit Grind med Ære.

Med Lov og Priis blev han overøst.
Nu havde man Trøsten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Dg Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Balhals Gaard;
 I fine Badmel, bløde Maar
 Den skionne Biergets Pige foer
 Fra Fjeldet og fra grønne Jord.
 Ad Bisrost drog den unge Brud,
 I Lusten liig et Stierneeskud.
 Alle Gudinderne mon staae
 Ved Kanten af det Himmelblaa,
 Modtoges Freiers Hjertenskiær,
 Og da de skued hende nær,
 Det sidste Glimt af Harne svandt,
 De alle Gerda deilig fandt.
 De sorte Haar stak yndigt af
 Til dette store, gule Hav,
 Som ned ad Disaskuldre flød.
 De hende hver velkommen bød;
 De bragte hende til Freias Lund,
 Og kyssed hendes Rosenmund.
 Og hver en As med henrykt Aand
 Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive eder Freiers Fryd,
 Dertil har Harpen ingen Lyd.
 Du, som har beilet, kiender Eligt;
 Det læres ei af Skialdedigt.
 Men du, som elsker ei endnu,
 Skynd dig jo før jo heller du!
 Og naar du savnes af din Mo,
 Og troer af Glæde sødt at døe,

Saa veed du, hvad Gud Freir fornami,
Da kjærligt Gerda frystede ham.

Nu ender fiælen Elskovssang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Visen, som en liden Fugl
I Vaarens grønne Bøgeskiul,
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen, som en Hval,
Snelt giennem Nordens Vinteris.
Da surer det paa Jetteviis;
Da skynde sig de drevne Ord,
Liig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.

I Glædens allerbedste Trø
Lidt findes Spiren til at døe.
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gif omkring og beed;
Snart napped den i Asa-Skiæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af Eligt blev fied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa,
Fenris med den at bundet faae.
Han Kiæden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand.
Næst Løse, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;

Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
 Den blomstred som Viol i Mai,
 Men hørtes Asa-Lofes Røst,
 Da stak det som en Torn i Høst.

Heimdal med Lænnen i sin Haand
 (Den var et smidigt Senebaand)
 Sig nærmed Ulven med et Smil,
 Og raabte: „Nu har Sorgen Til.
 Fordømt til Helheim alt Fordærv!
 Til Glæden give Hver sin Skjerv!
 Hver stræbe maa; som han kan bedst,
 At hædre Freiers Bryllupsfest.
 Og du, min Ulv, som taus gaaer om!
 Hvad om du frem i Kredsen kom,
 Og mored Guderne med Styrke?
 Det er dog den, vi alle dyrke.“

„Ja,“ griinte Ulven, „uden Kraft
 Blier Hamren kun et Hammerskast.
 Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
 Vil du mig binde som en Hund?“

„Den“, svared Heimdal, „bindes flet,
 Som raader selv sin Frihed ret.-
 Træl bindes; men i Styrkens Haand
 Blier Baandet til et Hædersbaand.
 Tillad, du som paa Hestevæls
 Kan knække Jern, som skjøre Riis!
 Til Lyft for Odin, Freir og Thor
 At binde dig med denne Snor.“

Spidsnudet Ulv hen i hver Braa
 Efter sin snilde Fader saae;
 Men Løse var paa Eventyr.
 Da skulede det lumste Dyr,
 Rod Halen synke, viste Tand,
 Skød Tungen over Kiævens Rand,
 Og gjoede: „Heimdal! gaa din Bei;
 I Aften vil jeg bindes ei.
 Det veed desuden Freir og Thor,
 At den kan bryde Senesnor,
 Som tykke Kobberlænker braf;
 Det skaffer mig kun liden Tak.
 Er denne Snor naturlig gjort,
 Da vil den ikke sige stort;
 Men er den lavet saa med Svig,
 Hvi vil du da forraade mig?“

Heimdal blev rød; men Asa=Tyr,
 Den Ungersvend, som Intet skyer,
 Og Heimdal skamfuld rødme saae,
 Gik Læben fast af Harmen blaa;
 Det ærgred ham, at slig en Gud,
 At Heimdal saae forlegen ud,
 Og skiulte sig bag Tausheds Læ
 Til Væge for et lumpent Fæ.

Udmyge vilde han den Klods,
 Opveie Skamfuldhed med Trods,
 Og raabte høit: „Kom, Ulf! min Haand
 Skal være Borgen for dit Baand.
 Jeg lægger Haanden dig i Munden,
 Imens du vorder lænkebunden,

Dg mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der."

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;
Selv Asa=Thor gif til ham hen,
Dg hvistked: „Hør, min unge Ven!
Det skulde du dog ikke vove.
Jeg maa dit bolde Forsæt love;
Men Helten trænger til sin Haand."
Da svarte Tyr med opbragt Aand:
„Du Kloge der! lad mig i Ro.
Vel muligt, du behøver to;
Men Asa=Thor er mindre seen,
Dg han kan nøies blot med een."

Derpaa han stak med Blus paa Kind
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede rode Strube,
Der gabed som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Dg prøved med asmegetigt Spræt
At sønderslide Dverges Lænke —
Da paa de bløde Hyndebænke
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, undtagen Asa=Thor,
Thi han betalte Ulvens Baand
Med Tabet af sin høire Haand.

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Dg strakte Armen høit i Bær,
Dg raabte: „Bed mit gode Sværd,

Nu føler jeg først ret mit Mod.
Stærk Prøven var, men den var god.
Jeg gaaer til Baulunds Gæse fiern,
Og han skal smedde mig af Jern
En Handskehaand, som flemme kan
Det lange Slagsværd med Forstand.
Naar Haand og Sværd slaae lige godt,
Da frygter man først Kampens Drot."

Dermed han ud af Salen gif,
Fulgt af Gudinders omme Blik.
De tænkte: „Hvilken Helt, hvor stor!
Han vil fordunkle Asa-Thor."
Kun Gerda paa sin Freier saae.
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens søde Lyst
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

As-Ödin saae paa Asa-Thor,
Der fæstede Blikket dybt til Jord;
Og mælede: „Det har ingen Art,
Nu vorder Aser Jetter snart.
I Vildskab, ubesindigt Mod
Kun spilder sig det frækne Blod.
Du fæstede bort, min Søn! din Hammer,
Gi længer Freiers Glavind flammer,
Som, naar det droges, raabte: Skælv!
Og dræbte Kæmper af sig selv.
I Morgengave han det gav,
Nu giemmes det i Biergets Grav.
Vel Fenris nu er lagt i Baand;
Men Tyr har tabt sin høire Haand,

Han hersker alt i Egirs Fiord,
 Og Skade deler Magt med Niord."

Saa talt, stod Odin langsomt op
 Med Brynien om sin Heltekrop,
 Og gik fra Vingolf, mørk i Sind.
 Da sad med Haanden under Kind
 Og saae paa Ulven Asa=Thor,
 Og begge mæled ei et Ord.
 De Terner slukte Fagler ud;
 I Mørke sad den vrede Gud,
 Og stirred hen paa Ulven hist,
 Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
 Hvorved fast skiælved Glidskialfs Top;
 Foer ud af Sal, slog Døren i,
 Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
 Tog frem sin Karm af lune Stald,
 Og agede med Tordenskrald.
 Den hele Nat med Lyn han skød,
 Det slog paa Jorden Mangen død.
 Da brændte hist en herlig By,
 Gegskoven flammed hoit i Sky;
 Da græd de Mødre, spæde Børn,
 Mens Thor kun skummed som en Biærn.
 Han var af Harm som Graven stum,
 Det kildred ham, at han var grim.
 Først da det gryede henad Dag,
 Han førte mod Thrudvangers Tag.
 Der trykte Sif i stærken Arm
 Sin Thor, og mildned Gudens Harm.

Hun frygted ei hans Raseri,
 Hun vidste, det var snart forbi.
 Da smilte Jorden mildt, men græd
 Sin klare Dug, liig Drengen spæd,
 Naar Faderen var alt for streng,
 Og slog for haardt sin lille Dreng.
 Da rørtes Thor, det ham fortrod,
 Af Kæmpens Dine Taarer flød;
 Thi rolig var han god af Sind.
 Da sendte han paa Morgenvind
 Thialfe med Roska ned, den Mø,
 Til faste Land og Gefions D,
 At skienke Guld og Sølvverkruus
 Til dem, som misted deres Huus.
 De Døde bragtes til Valhal;
 De spæde Børn i Flokketal,
 Som indebrændte denne Nat,
 Dem kaared Frei til Alfer brat.
 Da glemte Smerten de for Glæde;
 Af Skuldre vorte Binger spæde,
 De fløi omkring i Freias Skov,
 Forældrene fik daglig Lov
 De fiære Glutter der at møde.
 Da glemte de, at de var døde.

Ægirs Giestebud.

I Havet stander Den:
 Nu Glesen fun er liden,

Thi Bølgerne med Tiden
 Har pløiet den i Søen;
 Men stor i Oldtids Dage
 Den kneised høi og brat,
 Og trodsed Nordens Drage,
 Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
 Der stod af Muslingskaller
 De hvælvehøie Haller,
 Hvori Hler Wgir boede.
 Mens Ran paa Dybet hvæste,
 Han sad ved Perlekruus;
 Snart drak han, og snart blæste
 Han i sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
 Den skumle Ran, som spættet
 Udspænder Drufnenettet
 Som Egenes Gudinde.
 Som Gladen. Wgir smilte,
 Riæk var han, uden Harm,
 Og tidt han trøstet hvilte
 I deilig Havfruarm.

Naar Ran paa Dybet lured,
 Han blev i Sol tilbage;
 Med demantfroget Stage
 Han Søverspeilet fured.
 Og ei han kunde dølge
 Med Skum sin søde Lyst,
 Hvergang han trykte Bølge
 Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smilte
 Han ofte dybt bevæget;
 Thi jalignvederqvæget
 Nu Arm i Arm de hvilte.
 Høit Ægir elskte Guder,
 Og han var Guder fiær;
 Mod Søen Himlen luder
 I sammensmeltet Skfær.

Nu bød han dem til Fæsten;
 Thi, var ei Ran tilstede,
 Han sølte Benneglæde,
 Og tidt bespiste Giesten.
 Han brygged Æl i Kummer
 Af Flintesteen og Jis;
 Og Fisk og Krebs og Hummer
 Blev kogt i Tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
 Thi hvergang han har Gæster,
 Er Gudens Køgemeister
 Den raske Finnafejænger.
 Han bruger lidt kun Jlden,
 Ham hylder hver en Elv:
 Alt sødet blier ved Kilden,
 Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
 Redhvirvler i en Hule
 I Skum de Bølger gule
 Med rædsomt fæle Jagter,

Der knuser Eldir's Kølle,
 Hvad Havet blev til Deel;
 Der knager Ugir's Mølle,
 Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide,
 At Freir til Gerdas Fader
 Gav den af Sværdeplader,
 Som bedst var til at stride;
 Han mildned Troldens Uvind,
 For ei af Sorg at døe,
 Gav bort sin stærke Glavind,
 Og fik en deilig Mø.

Men Gerda elskte Freier,
 Dem Intet meer adskilled,
 Han overgik sit Billed,
 Han vandt den bedste Seier;
 Og Biergets skionne Pige
 Gav ham til Bederlag
 Et Skib, som ei sin Lige
 Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
 Den gode Baldurs Snekke:
 Ei Klippen kan den fnække,
 Den gaaer i Sø og Mose.
 Der sidde kan ved Siden
 Af Gud Gudinde trygt.
 Men ikke dog til Striden
 Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid til Etabel
 Den glider let fra Havnen
 Med rige Fragt i Stavnen,
 Og hæver høit sin Snabel
 Af sorte Horn med Ringe,
 Saa glindsende, saa frum;
 Og mod den brede Bringe
 Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
 Jernpladerne bevare,
 Det kaldes Nagelsjare,
 Og det er bygt af Negle.
 Det Skib tilhører Jetter,
 Det stil i Sumpen staaer;
 Bygmesteren dog sætter
 Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo flipper ei af Døde
 Den lange Negl paa Haanden,
 Han steds forøger Baanden,
 Han Guder vil forøde;
 En Fordeel Jetten gives,
 Som han at nytte veed:
 Ulykken stille trives
 Ved Uforsigtighed.

Men Snekken, som Jettinden
 Nu gav i Morgengave,
 Gjør hver en Storm til Slave,
 Og seiler stik mod Binden.

I Harnisk Guder alle
 Paa Dækket funde staae,
 Og seile fra Valhalle
 Til Ugir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
 Det soer paa Sø og Stræde,
 Da vifled som et Klæde
 Ung Gerda Skibet sammen.
 Paa Brystet hun det dølger,
 Der vugges det — o Frei!
 Igien paa tvende Bølger,
 Som Havet eier ei.

Tænk nu, hvor stolt at skue
 Var denne Fart mod Den
 Til Ugir over Søen
 I Morgenrødens Lue:
 Ved Roret Odin Bise,
 I Stavnen Vidar var,
 Og hver en deilig Dise,
 Som Blomster i et Kar!

Da løb det, som i Naen,
 Da trængtes ei til Rasten;
 Og Bragi sang ved Masten,
 Og Heimdal sang i Raaen.
 Niord flagred høit i Flaget,
 Tiint stænkte Vandets Støv,
 Men Frigga hvælved Taget
 Med sine Egeløv.

Da slyngtes Løv om Panden
 Og da forøgtes Spøgen,
 Thi aflædt, splitternøgen
 Stod Tyr paa Snekkeranden:
 Sit Sværd, det korte, brede,
 I venstre Haand han holdt,
 At styre Haiens Brede,
 Som vilde spille Boldt.

Da maatte Diser bæve,
 Thi Haien sægted tapper,
 Den efter Guden snapper
 Med frygtelige Ræve.
 Dog hørtes Heltens Ratter,
 Ei Bølgen tvang hans Mod.
 Han sprang i Skibet atter,
 Og Haien flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
 Den fæle Ran i Dybet,
 Som glæder sig blandt Krybet,
 Tog Haien fra sit Følge,
 At giøre dem forfærdet,
 Som giested Ægirs Sal.
 Nu, da den sank for Sværdet,
 Udsendte hun en Hval.

Som D med Klipperevner,
 Den kom med barske Bæsen;
 Bandstraalen stod af Ræsen,
 Den svulmed som en Hevner.

Da Heimdal foer som Lynet
 I Springets Straalevand,
 Og deilig stod for Synet
 En isvoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
 Med rædsomt Gnisterøie;
 Det monne Hvalen høie,
 Den sølte sig forvirret.
 Mens Odin læste Runer,
 Til Bunds den atter gif,
 Thi stærkt, som med Harpuner,
 Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
 Til Uggis D, den milde,
 I Aftenrøden silde
 Hiin høie Asa-Skare;
 Og som en Sky sig skyder
 Fra Lust i Bølgens Favn,
 Saa let Skybladner flyder,
 Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var fastet
 I Solens Aftenrøde,
 Da svømmed dem i Møde
 Havfruerne, som hasted;
 Med Haar saa grønt som Sivet
 Man saae dem, tre og tre,
 Med Arm i Arm om Livet,
 Saa hvide som en Snee.

Med Sølvør ad Næffen,
 Paa Jæsen hvide Hatte,
 De tumled, aldrig matte,
 Bod Alferne paa Bækken.
 Det lyse Alfefølge
 Da steg fra Skibets Rand,
 Og fulgte dem fra Bølge,
 Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen,
 Hver Alf var deilig Kriger,
 Havfruerne var Piger;
 Da gik det med en Kyssen,
 En Krysten og en Hviſten
 Bag Fjeldfløstens Skiul,
 Som naar hos Sølvørſſen
 Der pladſker sig en Fugl.

Hier Ægir sad med Elmen,
 Ein Stang, med Demanthage;
 Og dannet som en Drage
 Med Kam var Sølvørhielmen.
 Skiondt Hielmen smykte Guden,
 Den rysted Siæl og Sind:
 Der hørte man med Tuden
 En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giestestuen,
 Thi Nat det nu var vorden,
 En Klump af Guld paa Jorden
 Høit lygnede, som Luen.

Da Wgir dem bespiste
 Med hvad han havde bedst,
 Og alle Guder viste
 Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen
 Igiennem Sne og Taage
 Med svulne Dienlaage
 Fløi Aja=Lof' som galen.
 Som Snee var bleg ham Kinden;
 Den sorte Hovedlof
 Udbredte sig for Binden,
 Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgrer ham i Siælen,
 At Fenris nu man twinger.
 Med Flaggermusens Binger
 Han vredt ombandt sig Hælen,
 Paa Skuldren sig af Uglen
 Han satte Binger studs;
 Derpaa Ulykkesfuglen
 Strøg Klippen, som en Estruds.

„Mig har man ikke buden
 Til Hlesen med de Andre.
 Nu kan jeg ene vandre,
 Nu man foragter Guden.
 Men Thor i Østerleden
 Drog bort, er ikke Giest —
 Jeg faster Klint i Hveden,
 Forstyrer denne Fest.

Hvis ikke jeg kan nyde,
 Skal Andre heller ikke;
 Med glædedrufne Blikke
 Skal ingen Gud sig fryde.
 Snart vil de alle sande,
 At Rosen har en Torn;
 Og Malurt skal jeg blande
 Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
 Dog ogsaa Svag kan jaare.
 Nu staaer til Disars Taare
 Min Higen og min Tragten.
 De lære skal at frygte
 Us-Løse som en Mand:
 Jeg spilder deres Rygte
 Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
 Med Falskhed vel kan trives?
 Gen Sandhed kun der gives,
 Men hundred tusind Løgne.
 Man Mængden let forfører,
 Naar fræk man ifkun vil:
 Snart troer den, hvad den hører,
 Og Løse har sit Spil."

Som saa han monne siunge,
 Henfoer han over Bierge;
 Han stolte paa sit Bærge:
 Sin frygtelige Tunge.

Han gif til Kystens Odde,
 Og lod af Dverge smaae
 Med skarpe Slangebraadde
 Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
 I hvert et Lindinghjørne
 Udstrutte stive Tiorne
 Og sorteblaae Skarntyder.
 Til Glesen han sig trænger;
 Der voldte han din Død,
 Du bolde Finnaefænger,
 Som Beien ham forbød!

Besprængt med Trælleblodet
 Ved Døren han sig satte;
 Han monne vel sig fatte,
 Han tabte ikke Modet.
 Den blege Blodbesprængte
 Ved Dørens gyldne Pæl
 Paa Trædsfhed ene tænkte,
 Og stirred paa sin Hæl.

„Hil være Diser alle!
 Hil være Balhals Guder!
 Derude Blæsten tuder,
 Men luun er Egirs Halle.
 Her efter Glæden tragtes,
 Her vorder Ollet smagt.
 Ubuden Giest foragtes,
 Men leer ad jer Foragt.

Hvi tier I saa stille,
 Og stirre ned i Skjødets?
 Jeg Wegirs Træl har dødet,
 Det største Kogesnille.
 Han vilde mig forbyde
 At staae paa Wegirs D.
 Træl maa sin Herre lyde,
 Men næsviis Træl maa døe."

Odin.

Med Afers gode Minde
 Du meer indbydes neppe,
 Du Dgle bag en Skrappe!
 Du Broder til Helblinde!
 Biig bort, du Lystforoder,
 Som bryder Fredens Ed!
 Hvor jeg dig atter møder,
 Dig Gagner styrter ned.

Loke.

Meer venlig i din Tale
 Var du, da du som Terne
 Fortrylled Hindas Hierne
 I Garderikes Sale.
 Du gik i Trællefapper,
 Og glemte Fensals Diis;
 Gud, mere viis, end tapper,
 Og mere flog, end viis!

Bragi.

Saaledes tør du siunge
 Til Valhals høie Fyrste,
 Med Haar i trodsig Børste,
 Med giftigslebne Tunge?

Ha, fly Balhallas Straale,
 Styr i dit Mulm, og snyd!
 Og kan du ikke taale,
 Saa sky det rene Lys!

Røse.

Jeg kiender dine Dyder:
 I No du sanker Talgen,
 Med rustne Sværd i Balgen,
 Du Bragi Bænkepryder!
 Du flyer, hvor der er farligst,
 Du pyntelige Gud!
 Til Drabet est du varligst,
 Og taabeligst i Skud.

Ydun.

Saadan tor du forhaane
 Den Gud, som glæder Jorden;
 Hvis høie Qvad i Norden
 Husvaler som en Maane;
 Som Nidingsværket dræber;
 Som danner God af Grum;
 Som aabner Elfskovs Læber?
 Gjør han ei Ondskab stum?

Røse.

Hust, da du dig forlystet,
 Og svagt mod Thiasse værged,
 Da Trolden hist i Bierget
 Dig Barmens Åbler frystet!
 Taalmodig da at være
 Dig lærte Fiældets Skræk.
 Dengang af Bragis Ære
 Du tog dig ei saa fiæk.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig,
 End Odun, Ingen findes.
 Tid, at din Tunge bindes!
 Dog jeg er ligegyldig.
 Din Udsjælsbed dig gotter?
 O, en elendig Høst!
 Lyv kun, du Gudsbespotter!
 Jeg agter ei din Røst.

Loke.

Du hader Mænd, du Grumme!
 Ved høilys Dag i Sale;
 Men Natten kan ei tale,
 Og Skovens Træer er stumme.
 Bag Buskens lave Toppe
 Du bader dig i Flod;
 Den hvideste blandt Kroppe
 Ophidser Nøkkens Blod.

Odin.

Saa vidt du dig formaster?
 Du pletter Maanestraalen?
 Har Torne da Biolen?
 Paa Sneen Kul du faster?
 Ha, fly til Fielde sorte,
 Forstyr ei Glædens Stund,
 Og gis ved Ægirs Porte
 Ei hæst som Lænehund!

Loke.

Ei, Odin! Kun i Blinde
 Du deler Seir blandt Kæmper,

Din Trolddom Modet dæmper,
 Du roger Seid, som Qvinde.
 Du helst den Feige skaaner
 Bag tykke Skiolderand.
 Du Mimers Hoved laaner,
 Men fielden hans Forstand.

Frigga.

Ha, Lofe! du est galen,
 Som alle Guder hader;
 Til Asernes Alfader
 Du taler saa i Salen?
 Han vil ei Freden bryde
 Ved Egirs Giestebord;
 Men dybt vil dig fortryde
 I Morgen dine Ord.

Lofe.

Ti, Frigga! Jordens Dronning!
 Paa Kløen følger Evien.
 Du ligner Dronningbien,
 Har Mænd, men ingen Konning.
 Dit Blomsterskiød i Vaaren
 Sig aabner for hver Lyst,
 Da viser Længselstaaren
 Os Tanken i dit Bryst.

Freia.

O, Lofe! kan ei Breden
 Din bittre Tunge tæmme,
 Saa hør en bønlig Stemme,
 Fat dig, og vær beskeden.
 See Freias gyldne Taare,

Den smelte lad din Harm!
 Hvor nænner du at saare
 De store Guders Barm?

Røse.

Hvad svækker Freias Kræfter?
 Hvad volder hendes Trængsel?
 Hvi græder hun? Af Længsel!
 Af Længsel! Og hvorefter?
 Den skønne Brudgom fattes?
 O, der er flere jo!
 Slig Mangel kan erstattes,
 Før Maanen gaaer til No.

Hvi mon vel Odur vige?
 Hvi brød han sine Kieder?
 Blev disse Indigheder
 Tilsidst ham væmmelige?
 Blev de ham alt for blotte?
 Beg han i Valaskialf
 En Fryd, som deles maatte
 Med hver en As og Alf?

Freir.

Ti, Snog, som arrigt hvisler,
 Og stikker seigt med Blikke!
 Hvi vil du Rosen stifte?
 Bind dig om dine Tidsler!
 Hvi haaner du den Gode?
 Uthjfer er der nok;
 Gaf til din Angerbode
 Med fittet Marelof!

Lofe.

Dit Belystøie brænder,
 Du har Valhalla sveget;
 Thi med dit Sværd er veget
 Din Kraft fra dine Lænder.
 Som Igles Gerda nyder
 Dit søde varme Blod;
 Hvergang dig Freia fryder,
 Da smiler Angerbod.

Heimdall.

Hos Trolde af Pandeskallen
 Du drak i Klippehuset,
 Nu kommer du beruset,
 Og ryster Rind i Hallen.
 Kun Ollets stærke Dunster
 Har lært dig tale frit;
 Vi kende dine Kunster,
 Din gamle Vid er slidt.

Lofe.

Ha, Taabe! far til Helved.
 Hvad? du tør Lofe true?
 Er ei af Regn din Bue,
 Af lutter Dunster hvælvbet?
 Hvad er din skønne Farve?
 Kun Kornmoen over Korn!
 Hvad est du bag din Larve?
 En Bægter med et Horn!

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
 En Hierne snild og fløgtig,
 Men som blier aldrig dygtig,

Jordi den mangler Dyden.
 Som Lygtemand du spaser
 I Mojens Taageslud,
 Vil blusse vildt mod Aser,
 Men slukkes, og gaaer ud.

Lofe.

Naar Lammet venligt bræger,
 Og lader feigt sig slagte,
 Mon derfor jeg skal agte,
 Hvad Taaben kun bevæger?
 At være from og lydig,
 Hvad er det i en Sum?
 Kun, Baldur! den er dydig,
 Som søvnig er og dum."

Da Vidar taug, men stirred
 Saa strengt i Lofes Dæ,
 At Trolden for den Høie
 Blev bleg, og Læben dirred.
 Det var, som Skyens Pumpe,
 Naar den med sagte Brum,
 Med tykke Skoe paa Stumpe,
 Udsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
 Og dybt i Mulmet lyste,
 Mens Asa=Lofe gyste,
 En blaaligkæntet Lue.
 Et Skrald hen over Jorden
 Og over Havet foer;
 Da mærktes paa den Torden,
 At nær var Asa=Thor.

Da maatte Lofe sukke,
 Dog tvang han end ei Harmen.
 Han saae i Skyen Karmen,
 De skæggethvide Buffle;
 Han skued Thor hiin høie
 I Malm, med sorte Skæg.
 Dog gnistred Lofes Die,
 Han blegned som en Bæg.

Thor.

Ti stille, Gudsbespotter,
 Som Asers Glands fordunkler!
 Jeg seer, dit Die funkler,
 Dit Ridingsværk dig gotter.
 Kom kun! din Skiebne haster,
 Jeg ende vil din Svig:
 Til Utgard jeg dig kaster,
 Til Hel paa dine Liig.

Lofe.

Jeg tør dog sige dette:
 Din Hammer ei forskrækker;
 Thi Midgardsormen dækker
 Med sine Skæl den rette.
 Tidt spottet som en Fiante
 Du blussed, mindre fiæk:
 Husk, da du sad i Bante
 Hos Skrymner som en Gief!

Thor.

Ti stille, Gudsforagter,
 Som haaner Vjets Flamme!
 Jeg bruger ingen Hammer,
 At standse dine Jagter.

Seer Granen du paa Stenen?
Den skumbestænkte Blof?
Jeg hænger dig paa Grenen
Der ved din egen Lok.

Lofe.

Det ei Umagen lønner,
At Lofe længer raser.
Jeg sang for høie Ajer,
Jeg sang for Ajer's Sonner;
Kun Thor min Tunge fuer,
Han kan ei Spøg forstaae,
Han hugger, før han truer,
Dg derfor vil jeg gaae."

Saa skød han sig som Alen
Med Sliim igiennem Bølgen.
Heel ivrig i Forsølgen
Da saae man Lynildsstraalen.
Dg skiermed Klippens Bolde
Dg Lofes egen Til;
Han slap til sine Trolde,
Dg undgif Skyens Piil.

Men som en Slud, der svinder,
Meer blaa os Lusten viser,
Saa smilte Balhals Diser
Med mere røde Kinder.
Huldt hørte man bevæge
Sig Bolgerne paa Kyist,
Dg Wgirs Strængelege
Forkyndte Gunders Lyst.

Lokes Svig.

Hen Loke flød i Havet, -som Slange, slimet, blaa,
 Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
 Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Til.
 Paa Kysten fulgte Bonden med Diet ham en Mil.
 De smidige Knuder fremstak af Bølgerne;
 Loke foer som Vinden, han frygted Forsølgerne.
 Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
 Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
 Saa blev han atter Asa, sad paa Klippeblof,
 Som Hyrden, naar han vogter Fjeldgeders Flof.
 „Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud;
 Hvad est du nu, min Loke? Totun, eller Gud?
 Skal nu jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
 Hvor er da Livets Glæde? hvor min Tidsfordriv?
 De dumme Jetter fiedes i bælmørke Nat,
 Saa døfige, som Drager, de ruge taust paa Skat.
 Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Baar;
 Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
 Der fiendes ei til Elskov, høres ingen Sang,
 Al deres Vellyst er Biergsofsens Klang.
 De slumre dybt, som Biørnen i haarede Belt.
 Hvad gavner Heltkraften, naar Tossen er en Helt?
 Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
 Det mored dog, at spotte hans Harpe, naar den flang.
 Skal aldrig meer i Fensal jeg skienne Diser see?
 Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Enee?
 Skal ikke meer jeg haane As-Odin med Færdighed?
 Det kildred dog, at bringe lidt Bafsen i hans Værdighed.
 Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord

Til Blus din høie Rue, du stærke Asa-Thor?
Ha, ved min Fader Forbout, As-Thor er dog en Mand!
Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham godt;
Taalmodig længe taalte han Asa-Lokes Spot.
Jeg sad i Karmen hos ham; tordnede dens Hiul,
Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul:
Jeg deelte Glorridas Hæder, og hvergang Jorden skialv,
Jeg tyktes mig en Alf-Thor — ei ganske, men dog halv.
Dyserne, de vene, mit Die forlystet.
Med Blus'en Fulla skælved, naar jeg hende frysted;
Jeg veed, hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
Med Tiden fleer Gudinder fik jeg i mit Garn.
Man rødmer en Tidlang ved Frækheden, man seer;
Naar Rødmen blier Bane, saa rødmer man ei meer.
Godt smagte Sæhrimner, og Balassialsens Drif,
Einheriarne leged med Skjold, Sværdestif.
Det var dog altid lystigt, Udspredelse for Diet;
Saadan gik Tiden hurtigt, Loke var fornøiet.
Jeg kunde alting nyde, kunde hore, see,
Dertil var jeg den Kløgtigste, for Alt at belee.
Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
Som Kat, naar den spaser paa Gulv med en Muus:
Først gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
Griner taust i Skægget, logrer med sin Svands;
Men er den først tilfulde ret af de Løier fied,
Da bløder stakkels Taabe, den foler, Katten beed.
Nu sidder Pud's paa Taget, selv der han ei er sikker,
Han sliffer sig om Skægget, han sig om Poten sliffer,
Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer;
 Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leer.
 Nu kan de helligt kiedes, kan de gabe fromt,
 Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
 Lad Aser kun prøve vanmægtige Forsøg!
 Snart vil de see, hvor Alvor blier dum uden Spøg.
 Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel sød,
 Naar ei Lofe bringer Suurdeig meer til deres Brød!
 Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
 Ha, hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
 Straal kun, høie Glæde! glinds kun, stolte Lys!
 Hvor er din skionne Skygge? hvor, Salighed! dit Gys?
 Ha, sidder samdrægtigt med Hænder kun i Skjød!
 Bevægelsen er ophørt, jer Stilhed er Dod."

I disse sæere Tanker urolig han sad,
 Og dirred stundom heftigt, som Væspetræets Blad.
 Han tænkte: „Hvis kun vinde jeg kunde Thor igien,
 Hver Asa let i Valhal blev atter min Ven."
 Urolig sværmed Lofe blandt Fjeldets Granestammer.
 „Nu“, tænkte han, „jeg har det: jeg skaffer ham hans Hammer!"
 Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif;
 „Thor“, raabte han, „for Hamren gav gierne sin Sif."

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal
 Til Jernvidieskoven ved Fjeldkløstens Sal.
 Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
 Han snoede sine Pile med Baand af flaren Guld,
 Han fletted Hestenes Manter med røde Lidser ind,
 Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
 Han stirred hen i Marken, og da han Lofe saae,
 Da raabte han: „Velkommen, du Odins mindste Taa!"

Medlader du saa dybt dig? Herre Loke, store Mand!
 Hvad vil en Gud, en Asa i Troldekæmpe-Land?
 Har du lidt næsviis været? Jøg Guder dig paa Port?
 Ei, det var utilbørligt, uforskammet gjort.
 Hvad snuser du ved Bierget? Udsendtes du som Falk,
 At skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?"

Sagtmodig satte sig Loke hos Jetten paa Blof;
 Han qvad: „De læffre Smuler jeg dyrt fortjener nok;
 Og var det ei for eder at være tidt til Gavn,
 Jeg holdt ei ud i Aegard, i Valhallafavn.
 J trænge til en Speider, en Viismand, som veed
 Om Guderø Jdrætter fuldkommen god Besked;
 J kan mig ei undvære. Saa fandt jeg mig deri.
 Misliendt jeg stedse vorder, staaer dog eder bi.
 Og maa da nu mig trøste for Alt, hvad jeg leed,
 Den Løn, jeg har i Hiertet, og min Samvittighed."

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Fyrrebullen iprat;
 „Hvad“, raabte han, „betyder den taabelige Snak?
 Troer du at fange Jetter, med Dine svøbt i Blaar,
 Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
 Du græder, som Dragen i Mosens fule Vand,
 Naar den er ædelysten, og myrde vil en Mand.
 Hvad vil du Bendekaabe? Tal ud af dit Skicæg!
 Hvis ei, jeg gaaer i Fjeldet, lukker Biergets Bæg."

„Af, du har Ret at trodse,“ svarte Loke slu,
 „Selv Alf=Thor i Valhal har Kraft ei, som du.
 Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
 Du frydes ved Ranet, og deri gjør du vel.
 Thi skiondt du ei at bruge Hamren selv forstaaer,

Den skaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
 Og store Løsepenge du indfræve fan,
 I Fald du kun nytter din Fordeel med Forstand."

"Hvad Penge?" raabte Jetten drabelig og svar;
 „Mon Guld, Sølv og Kobber Thor, som Thrymur, har?
 Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølv et ei.
 Men meget har man talt om Odins Datter Frei;
 Man siger, hun er yndig, har Haar som guult Metal,
 Krop som Elfenbenet, Læber som Korall,
 Dertil liflige Stemme, en Arm saa rund og blød,
 En Mund, der veed at kysse, som Honningen sød.
 Slik Qvinde jeg lider. Den sortbrune Hud
 Loffer ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
 De skrumpne Biergets Piger, af dem jeg længst er fied;
 Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
 Skal Thor i Morgengave Miolner atter faae,
 Thi er først Alle Benner, hvi skulde vi da slaae?
 Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyfter
 I Bederlag at faare til Brud hans smukke Søster.
 Der hørte du mit Forsæt; meld det til Asers Flok!
 Mig tykkes, vi har hadet hverandre længe nok.
 Et stadigt Venskab slutte bør kærlig Elskovs Pagt.
 Dybt otte Mil i Jorden er Thors Hammer lagt,
 Og aldrig meer sin Miolner han seer i dette Liv,
 Hvis Odin mig ei sender skøn Freia til Viv."

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadrenge kom hans Dverg,
 Og fulgte med sin Husbond. Da lukte sig hans Bierg;
 Tæt Kampestenen slutted, og Løse stod forladt.
 Af Guder og af Jetter i sorte Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
 At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
 Han dukked op fra Dybet, at see, hvad det var.
 Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Arr.
 Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Bover treen
 Høit over Bredderne, høit over Klippens Steen.
 Paa Bolstret hver Riding med ond Samvittighed
 Omvælted sig, og Panden stod i den kolde Sved;
 Og Fenrisulven gjoede hæst i sin Drivesky,
 Saa hele Natten hørte den Latter og det Gny.

„Jeg hader Guder og Jetter,“ sang Loke. „Fiende! skælv;
 Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
 O, kunde jeg dem spille, tilintetgiøre Alt,
 Saa dybt i Afgrundssvælget igien hver Skabning faldt!
 Bee jer! J mig forstøde, lukke mig hvert Læ;
 Men rives mod hinanden J skal, som Træ paa Træ,
 Til Glød fortærer begge, til begge flamme vildt.
 Da er ei meer min Møie, da min Kraft ei spildt.
 Da skal J — for jilde — beundre min Forstand,
 Da fisker Asa-Lok' i Verdens rørte Vand.

Bed plumpe Kræfter virker biergblinde Drot;
 Af Dyd og Viisdom rose sig Aser paa Slot.
 Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
 Naar List pletter Kræften, jeg vundet har min Sag.
 Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst
 Nedlader sig til Hæxer i Midnattens Dunst,
 Da Ygdrasil skælver, da mørknes Urdurs Bæld,
 Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
 Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
 Da blæser Heimdal i Hornet til Verdens sidste Strid.“

Til Valhal Lofe voved efter den sidste Feide
 Gi atter op at stige foruden sikkert Leide:
 Han sneg sig hen en Aften i Siolunds Bøgeskov,
 Da Bonden hjem fra Marken førte med sin Plov.
 Der var et Sted i Skoven, hvor Kilder med Lyst
 Sprang giennem hvide Sand fra Herthas Moderbryst;
 Der, hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Fro
 Af Tegl og stærke Bælker opførte Kongebo.
 Der leged Alferne gierne ved Morgen-, Aftenstund:
 De stænkte Freias Taarer som Dug i Bøgelund;
 Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
 Da toge de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
 Besprængte grønne Værter: ved Solens Atterkomst
 Dusted da sødt i Runden mangen Purpurblomst.
 De toge guulgraae Spurve, som monne paa Jorden gaae,
 Kyssed dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae;
 Saa blev det Nattergale, der sang om Elskov sødt,
 Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
 De salved Freias Lokker hver Morgen med en Duft,
 Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft.
 Engang lidt Olie stjal de fra Disen i en Skaal,
 Og gøde det paa Urten: det blev en Natviol.
 Men alt for stærk var Kraften, hvad end man lugte kan.
 Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand,
 Og gøde det i en Grønning; da yndigt man saae
 De smaae Violer vore blaae bag grønne Straae.
 Saa leged tidt Smaaalfer i Skovens dunkle Sale.
 De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
 For Tiden ham at sige, naar han til Husets Tarv
 Fra Bolstret ile maatte til Plov og til Harv.
 De viste mangen Veiler, som gif i Aftenrøde,
 Veien, han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;

Naar da han hende mødte, og trykte hendes Haand,
 Bandt Alfen Hænderne sammen fast med Blomsterbaand,
 Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun om i Hu,
 Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.
 Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
 Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
 Da fremtreen Asa=Lofe fra hulen Afkestamme:
 Han ligned Ellekongen i Guldmaanens Flamme,
 Han bar en Brombærkrone, han sælt i Skægget loe,
 Og under Kaaben slæbte han Svandsen som en Ro.
 Først Alferne blev bange, de meente, det var Tid
 Svartalfers Hær at vige, de undgif hver Strid;
 Men da de kiendte Lofe, da loe de alle høit,
 Sprang omkring i Græsset, og hver var saa fornøit.
 De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas,
 De kiendte ei hans Dndskab, de vidste, han var As.

„Hvad gjør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Kvist
 For med os at dandse?“ — „Ja, fiære Børn! ja vist!
 Hvad gjør ei Asa=Lofe, det nok I alle veed,
 For at forlyste Glutter i sød Uskyldighed?“

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
 Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lofes Svands:
 Da standsed Kildens Ridslen, bortsvandt Bækfens Skær,
 Frøer og Tuder qvækked i sorte Boblekær,
 Og Faarefylling=Sværmen paa Marken skreg om Liig.
 Dog aned hvide Alfer endnu ei Lofes Ewig.

Saa sidder tidt i Græsset Hyrden med sin Mø,
 Mens Feberlustens Bisten forkynder: Gen skal doe.
 De mærker ei til Gisten, med Blomsterkrands i Haand.

Da spøger dybt i Busken den fule Lofes Aand;
 Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Ekin,
 Som ei formaaer at føle de stærke Blus paa Kind,
 Seer tidt om nogle Uger — Frugten af Lofes Ewig —
 Paa Baar med hvide Blomster det brataffælte Liig.

„I venlige Smaaalsfer!“ sang Lofe saa from,
 „Beed I, hvorfor i Skoven jeg hid til eder kom?
 Valhallas Børn I nævnes, Alser har jer fær
 Som salige Forældre, derfor kom jeg her.
 I lægge skal et godt Ord for Lofe, Stakkell, ind,
 Med Bonner formilde de vrede Gunders Sind.
 Jeg har uhøvisk været, har uvørent talt;
 Jeg negter eder ikke, jeg gjorde det for galt.
 Men det var Egirs Mundgodt; han bruger dybe Kruus.
 Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Kruus?
 Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilstaaer.
 Men skienker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
 Kan Alfa=Thor forglemme, hvad Asa=Lofe sang,
 Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
 Da lover jeg til Giengiæld, Sandhed er mit Ord,
 At skaffe Thor sin Miølnir af fulsorten Jord,
 Saa Fienden han kan træffe tilbørlig i Kraft,
 Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskast.“

Alferne loved venligt at tale Lofes Sag.
 De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
 Folded deres Hænder, gif i en broget Rad
 For Guderne paa Lilie, for Asa=Lofe bad.
 Da rørtes hvert et Hierte, da smilte Freir og Frei.
 Naar søde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
 De bragte Asa=Lofe frem fra det skjulte Læ,

Han smigred, græd, hyfled, han faldt paa sine Knæ,
Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød.
Da blussed Thor i Harmen, han gav hans Mund et Stød,
Saa Loke faldt tilbage hen mod en Skjolderand,
Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
„Bær ei saa nederdrægtig!“ da raabte Thrudvangs Drot,
„Din Anger turrer mere til Breden, end din Epot.“

„Den Tand skal du betale!“, tænkte Loke bister;
„Man spænder Buestrængen saa længe, til den brister.
Men tving dig, Loke! tving dig; det gielder med Flid -
At spare Hevnens Kildren til meer beleilig Tid.“
Saa sprang han op fra Gulvet, og raabte: „Leve Fred!
Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
Ei Guder nu og Jetter skal kæmpe hadesuldt,
Brystet, som Breden ildned, banker ømt og huldt.
Thrymur, Drotten svare, en Kæmpe ganske smuk —
Paa Jetteviis, at sige — udstøder dybe Suk.
Han raser ikke længer fiernt bag Klippens Blok,
Hver Nat paa Mark han sidder og seer paa Freias Hof.
Naar yndigt da den funkler med gule Tot og Teen
Giennem Birkebusken, giennem Fyrrens Green,
Da tænker Jettekongen sagtmodig bag sin Fyrr:
Den Biv maa være huuslig, som spinder al den Hør.
Hun var vel værd at eie. De Fingre, som forstaae
Saa fiint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
Maae være silkeblode. Og jeg har al min Tid
Hørt sige: Disen Freia var alabasterhvid,
Hoirød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Kyst,
Blegrod paa Fingerender og paa det trinde Bryst,
For Resten hvid som Skummet, og med et guldguult Haar,
Hvis tykke treleds Fletning hun om sin Tinding flaaer.

Man siger, at hun sørger — hun mistet har sin Mand.
 Det vidned, meente Jetten, just ei om stor Forstand;
 Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
 Og Troskab forudsætter, at man paa Troskab troer,
 Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Løn,
 Især for Fru Freia, som er saa saare skion?
 Ei Sommerfuglen leser paa Tidslens Urtebed,
 Men Rosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred."

"Nu nok om Troskab, Lofe!" giensvarte Frei, og loe;
 "Dit eget smukke Hierte sig stedse bliver tro.
 Røgt hurtig kun dit Grind, fortæl, hvad Thrymur sang,
 Og siig os dine Tanker om Dyd en anden Gang!"

"Det er ei mine, Frue!" sukked Lofke from;
 "Som Bud kun her fra Trolden til Valhal jeg kom.
 Han elsker Freia Dise med Manddommens Jld,
 Hans Kiærlighed til hende gjør hele Skaren mild.
 Utgarde=Lof', hans Fader, forgabet i sin Søn,
 Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
 Og hvis til Odins Svoger snart vorder Utgards Drot,
 Da blier der ingen Forskiel paa Ondt meer og paa Godt.
 Alt smelter kiærligt sammen, med Solskin Biergets Lue,
 Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
 Da vore mugne Evampe paa Valhals glatte Bæg,
 Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skæg,
 Tusmørket hersker, Dagen og Natten gaaer af Brug,
 Da vore blaae Violer paa Ligets gule Bug,
 Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
 Ved Hof spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Liv.
 O, hvilket deiligt Røre! Dog Get ei glemmes maa:
 Vor Jattedrot er nidfiær, kan ei Spøg forstaae;

Er Freia først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
 I favnedybten Kielder, i Mulmet indeluft.
 Da savner Jorden Elskov; men siig mig ogsaa: hvad
 Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
 Modsatningen forsvinder. Ei rød og guul og blaa
 Sig strimer Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa
 I broderlig Forening af alle Farvers Skær.
 Og Tudsen som en Rattergal da synger i sit Kiær."

Da snysed Freia Dise, saa Balaskialfen rysted,
 Af Harne mere fyldigt svulmed hende Brystet,
 Hun skued hen paa Loke med stolten Diekast,
 Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
 Hun qvad: "I Fald jeg reiste med dig til Trolde's Land,
 Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand!"

Da samlede sig høie Guder, som Sol just stod op,
 Paa Thing under Træet, trindt under Askens Top.
 Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
 Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skær;
 Han hvisted ham i Dre, han gav ham sine Raad,
 Og lod, som han af Jver kun virked denne Daad.
 Han sagde: "Mægtige Guder til mig har fattet Nag;
 Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
 Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
 Benyt den, om dig tykkes! Bisalder du den ei,
 Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae i Fart,
 Og hvad I end bestemme, bestemmer eder snart!"

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Høi,
 Og sikkert vidste, Loptur for den Gang ei løi,
 Bisalder det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
 Saa stifter Ormen oftest en velindsluttet Kiærne.

Meldte da høit paa Thinge Heimdal, den Asa hvid:
 „At ende Jettens Hovmod, mig tyffes, det er Tid.
 Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte gjort,
 Det spilder ei Styrken, det svækker os ei stort.
 Riord mildner Skades Råsen, hun snuser ei saa gram,
 Paa Dybet Egirs Vælde gjør Ran mere tam;
 Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
 Skybladner gav hun Asen, hun er af bedre Kuld.
 Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Jld
 Steds brænder mere kraftig, skiondt mindre fiælenmild.
 Selv Lofe jo tvinges fra den Tid, han blev Gud;
 Hvem veed, hvad ellers værre han i Mulm ruged ud?
 At hæve Nat til Dagen, gjør Maanen mangen Nat;
 Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
 Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
 Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.
 Vi skulde Freia savne? Nei, store Guder! nei!
 Hvad var vel selv et Balhal, hvis der var ingen Frei?
 Vel Ydun skienker Rødmen ved Ublets Atterkomst;
 Men Freia skienker Sødmen af Elfkøvs bedste Blomst.
 Vi elske hende alle. Hun aabner sin Favn —
 Det kildrer Gudens Hierte, og han har intet Savn.
 Og denne fiære Disa bort evig skulde gaae?
 Slud stedse skulde skiule Folvangers Himmelblaa?
 Det glatte Bryst nu knuges til lodne Jettekrop?
 Før raadne dybt i Nastrond, Aft Ygdrasil! din Top.
 Hvordan? de søde Læber, som smiled yndigt nys,
 Skulde nu frækt besudles af æfle Troldefys?
 Og Dine, som kun Beemod og Salighed har straalt,
 Fortvivlet skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
 Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
 Før briste du og synke som Dug i Verdens Hav!

Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freia seer;
Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
Og blæser søde Toner, som fylde Støvet's Bryst
Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levetslyst.
Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaa,
Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freia saae."

Froe hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gif,
Og Freias Dine lønte ham med saa sødt et Blik,
At han livsaligt blussede som Morgenrødens Skin,
Og klare Taarer sunkede i Diet og paa Kind.

Da foreslog han Aser, hvad Loke havde tænkt;
Han sagde: „Thors Miolner ei vorder atter skienkt,
Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud,
Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.
Han er ei vant i Dybet til største Skionheds Glands;
Hvor let for os at gieffe da Troldens plumpe Sands!
Hvis Thor sig kan beqvemme, den drabelige Gud,
Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes maa som Frei.
Jeg veed, hun sine Smykker til Festen negter ei.
Naar Odin foger Seiden, da skienkes Thor et Band,
Hvormed han alle Skrammer af Huden vaske kan.
Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
Taber staffet Skægget, men derfor ei sit Mod.
Føer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
Da maa en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
Det skionne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
Da blier den stærke Skioldmø for Miolner tilfals.

To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
 At Barmen høit kan spulme med samt sit Tvillingpar.
 Seer Trollden denne Fylde bag rødt Skarlagenskind,
 Da, som i Solen Riimfrost, vil smelte vist hans Sind.
 Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
 Blanke Nøgleknippe ved Skjørtet flinge maa.
 Til Utgard Asa=Loke maa følge med som Terne;
 Han negter os det ikke, jeg veed, han gior det gierne.
 Naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jettens Hiem,
 Naar de sorte Dverge hans Hammer bære frem,
 Naar Thrymur elskovsdruffen har lagt den i hans Skjød —
 Behøver jeg at sige, hvad Viisdom Guden bød?
 Formasteligt af Heimdal det var, hvis med Ord
 Sin Miolner ret at bruge han vilde lære Thor."

Da flapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
 De loved selv at flæde Gud Thor som Bruden paa.
 Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
 Mens herligt Asken visted grøn mod Balhallatag.
 Ei Baldur, Forsete, ei Mimer var paa Thing
 (Fraværelsen benytted As=Loke). Drupners Ring
 Paa Odins Finger drypped i Græs vel andre ni,
 Og stod med Trofskabsvarslet sin store Eier bi;
 Men skionne Disers Latter jog Odins Tvivl i Røg,
 Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
 Thor raabte vel til Diser: „Hvad Auf=Thor en Dvinde?
 I Evighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde."
 Da smilte Freia yndigt, saa Gul i Kinden blev,
 Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
 Og sagde: „Mænd maa vogte sig vel i Stovets Braa
 For hver en Daad at ove, som man kan misforstaae;
 Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,

Dg let af Panden vistes da letten Egeblad.
Men Thor er Gud i Thrudvang; hvo tvivler, han er As?
Han gjør sig kun elskværdig ved sliq en venlig Spas."

Da kom alt Jomfru Fulla med Freias Klædebon;
Men Odin maatte vide det mægtigt med sin Haand.
De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
Dg ei han vilde miste sin gode Bandsersærk.
Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
Balkhyrierne rødmed, de vendte sig, og loe.
Da fik han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldets fin;
I Brystets sorte Loffer der funkled Rubin.
Da rørte Odin Guden paa Bryst og Kinden brat;
Saa svandt de sorte Kruser, og han blev hvid og glat.
Der fandtes ingen Hue, som passed Asa=Thor;
Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flør
Med lange Elør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
Samt Bæltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,
Naar Hamren laae i Skiodet. De stødte røde Tegl,
Eminked ham hans Kinder, flipped ham hver Negl;
Dg da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
De unge, skionne Diser, og raabte: „Thrymur! ha!
Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?"

Da monne Thialfe nagle Guldskoe til haarden Hov,
Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov.
Thor ønskede høit sin Hammer, forklædt tog Loke med;
Der gnistred ingen Flamme, de sagte foer afsted.
Med ad den hvalte Bue som Freia førte Thor;
Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte, da Kærren forbi ham gik;

De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
 Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
 Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
 Guldkærren som en Evane kun skilte Skyen ad,
 Den høie Jotunbane med Thialf' og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asa=Thor
 Med Loke foer
 Paa Gyldenfarm
 Til Fjeldets Steen;
 Og Loke' sad
 I Hiertet glad
 Ved Gudens Harm
 Til Jettens Meen.

Saa reiste de frem, medens Klippen skialv,
 Med en gabende Klost Steenbierget sprak,
 Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
 Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trollden stod,
 Saa sort som Sod,
 Men smykt med Ild,
 Saa stærk og prud,
 Med Kongefrands
 I taffet Glands,
 Og hilste mild
 Sin skionne Brud.

Som Drabanter i Dør Malm-drotterne stod:
 Det blomstrende Solv, Jern-landsen var ny;
 Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
 Og det hvideste Tin, og det sorte Bly.

Da Thor steg ud,
 Den høie Gud,
 Man ham modtog
 I Biergets Slot.
 De vandred frem
 I mørken Siem,
 Og Hiertet slog
 I Fioldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skær og saa fin,
 Hver Edelsteen smilte med Straale paa Kant:
 Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
 Den milde Sapphir, og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
 Af Sol forladt,
 Thor steg i Bierg,
 Men skælved ei;
 Med Fakkelspaan
 I skrumpne Haand
 Gik liden Dverg
 Og viste Bei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
 Skjoldvagnerne ventede i skumleste Braa:
 Og Rottekrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
 Og det Koboldbarn med Eløfiøle paa.

Som liden Glut,
 Men bleg og but,
 Man Kobold saae
 Paa Gulvets Steen;
 Hun stirred stivt,
 Og aanded Gist,
 Med Faldhat paa,
 Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
 Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
 Om de lodne Barme var Brynier spændt,
 Og med Hielmene kneiste de, Nød ved Nød,

Og quod en Sang,
 Der hæsligt flang:
 Som Glam det lød
 Af Hunden vred,
 Naar høit med Hviin
 Det vilde Sviin
 Til blodig Død
 Den sønderfled.

Og fra Hel var der sendt, for at hylde den Brud,
 To fornemme Mænd, af en Byrd saa høi:
 Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
 Og den langsomme Got i det prægtigste Tøi.

Utgarde=Lof'
 I Jetter's Flok
 Kun ei man saae
 Den Bryllupsnat;

Han aned Ewig,
Han lugted Liig,
I dyben Braa
Var Sengen sat.

Dg til Utgarde-Lof' gif Gubberne hen
Med de Børnebørn smaae, og begav sig til Ro;
Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor,
I Silke, Flor,
Med hestigt Bliif
Paa Brudebænk.
Steenrunde Barm
Gif Jetten varm.
Da kom med Drif
Hans gode Skienf,

Dg fyldte den Skaal med liflige Miød;
Da trængte de Jetter i Hallen ind,
Med Lindingers Horn gav de Stød paa Stød,
Dg bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see,
Hvad skulde see;
Thi Bruden stærk
Var i sin Drif.
Hvert Bæger ud
Staf Valhals Gud,
Det var et Bærf
For Trolde's Bliif.

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax,
 Skiondt bredfulde Maal til sunflende Rand.
 En Dxe hun aad, samt otte Lax,
 Tre Tønder af Miøden drak Sifias Mand.

Da Thrymur qvad:
 „Saa megen Mad?
 Saa meget Korn?
 Saa meget Øl?
 Det er dog sært.
 Alt nu fortært?
 Hun tømmer Horn,
 Som Fingerbøl.“

Men da meldte Lofe, den Terne, saa viist,
 Urbødigt hun stod bag Bænkens Rand:
 „Ei otte Nætter har Bruden spist,
 Saa længtes hun efter sin Fæstemand.“

Nu Thrymur fro
 I Skægget loe,
 Sig bøied fiæk
 Mod Asa-Thor;
 Da Ild der gif
 Fra Gudens Blif,
 Saa hiin med Skræk
 Tilbagefoer.

Men da meldte Lofe til Brudens Lov,
 Som Terne han stod, og qvad med Hast:
 „I otte Nætter ei Freia sov,
 Thi brænder nu Diet en Kiende hvast.“

Da treen en Qvind
 I Hallen ind,
 En fulsort Gen
 Med Haar som Uld,
 Men ung og glat,
 Med Guldbliks-Hat,
 Og Edelsteen
 Paa Barmen fuld:

„Min Søster! nu kom; det er Tid, at gaae
 Med din Brudgom til Sengs paa de bløde Siv.
 Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
 I Morgen gienhilser jeg Thrymurs Biv.“

Da Thrymur bød:
 „I Freias Skjød
 Læg Hamren brat!
 Den er ei fiern.
 Forelskte to
 Maae sværge Tro
 Ved Midienat
 Paa Miolners Jern.“

Knap Ordet var sagt, før en Dvergeslof
 Indslæbte Miolner, paa Skuldre den bar;
 Skiondt mange de var, var der dog ei nok,
 De pusted og stønned med Byrden svar.

Da Miolner laae
 Nu blank og blaa
 Med stærke Skin
 I Gudens Skjød,

Da saae han op
 Til Fjeldets Top,
 Da blev hans Kind
 Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
 Om hans Mund stod Skæg, paa hans Barm stod Arr;
 Bredskuldret reiste sig Ufa=Thor,
 Da mærkte de først, hvem Bruden var.

Og høit i Harm
 Han svang sin Arm,
 Da blev hans Mod
 Bersærtegang.
 Ved Miolners Fald
 Mod Jettens Skæl
 Rødt Straaleblod
 Fra Panden sprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
 Med Spyd og med Sværd fra Kloft og fra Bold;
 Men da hamred, som Baulundur, Ufa=Thor,
 Naar Knapper han slaer i et Kobberskiold.

Frem Hruger treen,
 En Mand af Steen
 Og kold som Flint,
 Med Trods og Bram.
 I Brystet stod,
 Dødt uden Blod,
 Trefantet Klint
 Som Hierte ham.

Dg af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
 En forfærdelig Mand, og levendegiort;
 Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
 For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
 Med Miolner foer,
 Da traf han vred
 Hans Kølle graa.
 Den sprang itu
 Med Larm og Gru,
 Dg regned ned
 I Stykker jmaae.

Men Manden af Leer hed Mofkurfalf',
 Han stirred, og tirred, slog paa Skiold.
 Da traf med Sværdet ham Uja-Thialf',
 Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
 Blandt tusind Liig,
 Thi Thor var stærk
 Med opbragt Siæl;
 Han seired alt,
 Hans Hammer faldt,
 Som Stampeværk
 Med tunge Pæl.

Men Løse, den Niding, af Blodet rød,
 Sprang mellem de Slagne med Spottesang,
 Dg fandt han en Jette, som ralled i Død,
 Saa loe han, og stak ham endnu en Gang.

Nu blev der tyst,
 Som paa en Kyjt,
 Hvor Storm og Hav
 Sank hen til Ro;
 Thor stirred mørk,
 Som i en Drk,
 Og Alt var dødt
 I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svømmed i Blod,
 De mægtige Riser, som knækkede Siv.
 Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
 Forsvundet af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
 Dens Harm forgaaer,
 Den seer ei grum
 Paa Ligets Blod;
 Sagtmodig; fri
 For Raseri,
 Den sørger stum
 Med Udelmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
 Tungfindig han stod og grubled en Stund.
 Men Løse, som Løssen, med grusomme Torst
 Sig sliffed med Griin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløstede sig Dampen.

Da skælved Lofe brat, og tabte Modet,
Thi midt i stærke pludselige Taage
Der steg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Dienlaage,
Hun høi som Hallen var, og bleg som Døden.
Da blaaed Blus i alle Fjeldets Kroge.

I Klippekløften skælved Morgenrøden,
Som der alt smilte med sin unge Lue.
Paa Lofes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor, og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dækte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en selsom Ynde
Forbandt med Strengthed sig, og mildned Breden.

„Jeg maa dig tunge Tidender forkynde,“
Til Thor hun sang. „Du smittet har din Ære,
Den lumste Lofe lærte dig at synde.

Run stakket skal du end din Mislner bære.
Det drøver mig, thi du est god og hold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skjold,
 Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
 Saa hør da, Thor! din Skiebne rolig, kold.

Thi brænder end Allskabningen til Aske,
 Hvad evigt er, kan Luen ei forbrænde;
 Fra Jorden brister kun den fæle Maske.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
 Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
 Den falske Glands vil eders Dine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
 Forgieves dog han varslar — høres ikke.
 En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Bellyst brænde vil i Freias Blikke,
 Grum vorder Thor, og Asa=Odin svag,
 Da knytter Lofe paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
 Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
 Da brister, Breidablik! dit Perletag.

Det grumme Epyd i Mørket Lofe finder:
 Ved Brodermordet føles Kiærligheden,
 Og Alfes Flok fra Balastkialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
 Sværdtid og Skægtid raser: Askurs Stamme
 Fordærvs daglig meer; da brydes Eden.

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
 Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
 Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker, som Fæ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder da Ufskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
Dog, Løse! fort kun faaer du Glæden smagt,
Af egen Ewig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

Der strække dig til Steen de vrede Aser:
Gen Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Gen Rænder, og den tredie dine Haaser.

Da vil sig Ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Børn sig sønderrive,
Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
De giftige Slinger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sigyn fiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, for fra Giftens Bælde
At redde den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det helde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du sfiælver — og da ryste Jordens Fielde.

Da faster Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte,
Til Fredens hvide Liin selv Blodet flæber.

Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
 Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
 Da dyrkes hendes Malm paa Fjeld og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
 De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
 Og skienker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
 Thi Mimer længst har Gunders Lund forladt,
 Og boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Die sat,
 For Lyset end i bælte Mulm at skue.
 Det hjælper ei; hans Syn blier mere mat.

Ligkysten viser aaben Fjeldets Bue:
 Der gaber Nastrond rød med sorte Slinger;
 Da drypper Gift, da blusjer Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig følte Anger;
 Og fælt omkring den Læstefuldes Krop
 Sig spraglet Ormen vifler, før den stanger.

Som Dyr stor, med frygtelige Hop,
 Der kniber Hierterne med sine Tænger.
 Samvittighedens Kæmpe-Edderkop.

Nidhugger med sin Tand i Riødet flænger.
 De stærke Luer dybt i Grunden brage,
 Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
 Da rundt paa hver en Ryst maa Livet daane,
 De gamle Gran- og Ege-Skove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane,
Da mørknes Solen, som en udbrændt Glød,
Med Latter Jetter Aserne forhaane.

Utgarde=Rofe dybt i Biergets Skjød
Til sine Børnebørn skal hestig tale,
Dg minde dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypa=Gule,
Da aabner Hel med Raðlen sine Sale.

Med blanke Hjelme, Flaggerloffer gule,
Valkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiebnen skiule.

Da kommer Bindtid, Sværdtid, Døretid.
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Dg Ingen skaaner meer den Anden blid.

Da skælver Ygdrasil, og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Aserø Dine læser,
Dg Fiældets Euf gientager Jordens Jammer.

Forsærdeligt i Hornet Heimdal blæser
Paa Buen til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardsormen løfter sig, og hvæser.

Den skionne Regnbu hyller sig i Damp.
Med ride Guderne — da Broen brister,
Dg Skynen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
Mens ud af Cumpens dunkle Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgarde=Lofe staaer for Sneffens Rand,
 Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
 Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
 Og giser saa høit og hilser Jettevrimlen,
 At Graaden hele Havet overstærker.

Uf Skræk nedfalde Stierne fra Himlen,
 I Havet slukkes de med Hvislelyd,
 Og død paa Gladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
 Dybt i den sorte Stotte Flammen brænder
 Med blaalig Ild, til alle Jettens Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundssvælget sender,
 Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
 Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
 Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
 Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier fiæft i Kampen,
 Men blegner — thi han mistet har sit Sværd.
 Da høres der en vældig Hestetrampen:

As=Odin rider op til Kampens Færd,
 Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
 Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skær.

Med Gagner styrter Ulven han i Møde;
 Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
 Da lyser der en stakket Morgenrøde;

Thi morgenrødt er Asa=Odins Blod.
Nu seer man Frigga vride sine Hænder
I Skyn bleg, og tirre Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer 'gyseligt, mens Diet brænder.

Ham Fenrisulven frækt i Møde griner;
Da fuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
Bed Ildens Kraft bortdunster ganske Bandet,
Og Havet viser frem sin hvide Bund;

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asa=Thor med løftet Hammer.
Saa skøn en Strid tilforn man aldrig saae,
Skøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Sfrig, thi Asa=Thor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fodder snoer,
Den oversprøiter ham med Gift, og sukker;
Blod farver Panden rød, hvor Mooset groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet buffer
Sig Helten snart: ni Skridt derfra han gif,
Saa synker han, og brustent Die lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blif,
At alle Diser doe af Sorg og Smerte,
Din Hedenfart blev dem et Daggertstif.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte.
Fra Krogen springer Løse frem, som Ratten,
Dg strider med en Nastronds Svovelserte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lufte,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

Nu høres Dverge dybt i Fjeldet sukke,
De doe af Skæk; end lyner Alf-Thors Kærre,
Saa ruster den, saa doe de hvide Buffle.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre,
Alfskabningen nedsank i Regn og Død.
Da er igien Alfader ene Herre.

Jeg sang om Gunders og om Verdens Nød;
Nu tolker jeg det Haab, den Trøst, som følger:
En nyfåbt Jord staaer frem af Havets Skød.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
Biergjossens Skum skal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen svæver, og hvor Drnen følger.

Da samles Aserne paa Ida-Elette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Dg mindes neppe meer den gamle Trætte.

Dg da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders fiendte Veie;
Langt mere skøn end hiin den Alle skatter.

Da Mennesker igien skal Livet eie:
Lif og Lifthraiser vækkes af en Slummer,
Dg Morgenduggen skal dem kærligt pleie.

Som selsom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen sig skynder Aser's Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomster skummer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare;
Sit Runestjold han dem fra Skynen skifter,
Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

I Græsjet, hvor Kærminde venligt nikker,
De finde, tegnet med en sundrig Skrift,
Et gyldent Brætspil; og med gyldne Brætter.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift;
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Dg Rægedom, hvad fordum var en Gift.

Ufaede Ux fremskyde sig af Jorden.
Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
Bed Blomsterskyggen; Alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyst,
Det helligstedsoverfælske Gimle.

Der finder Baldurs Hierte rigt sin Trøst,
Der favner atter han sin Broder Høder,
Der trykker Odun Bragi til sit Bryst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freia møder.
Der finder Freir igien sin Gerda tro,
Og Thor sin Sif; og intet Hierte bløder.

Men Miølnir findes ei i Gimlebo:
Alfader skienker Thor et Sværd, hvis Hialte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snøe.

Nu", raabte Vola, „jeg dig Alt fortalte,
Hvad Tiden skiuler. Vaer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte."

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Fjeld sig Asa=Thor.

I Skjødet Hamren laae, han kiendte Bærget.
Dybt ved hans Side slumred rolig Thialf'.
Liighoben vidned, at han havde hærget.

Da foer han atter op til Valassialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

ANMÆRKNINGER.

Tanken om at behandle hele den nordiske Mythologie som et episk Digt er tidligt opstaaet hos Oehl., og røber sig udentvivl allerede i det nedenfor anførte Sted af hans i Aaret 1800 forfattede Priisafhandling. I Rahbeks Charis for 1804 fremkom fra Digterens Haand første Sang af Edda, Epopee i 24 Sange, hvilket, i 1802 forfattede, Fragment (her i Varianterne kaldet m) meddeles nedenfor, som den første Spire til Digtet Nordens Guder. Ikke ret langt inde i Aaret 1804 (1805, som der staaer i Erindringerne, IV, Side 5, er urigtigt) begyndte Digteren atter forfra paa sit store Epos efter en ny Plan, og skrev „det første Eventyr med Thor og begge Løkerne“, hvorpaa han foreløbig lagde Værket hen. I „en senere Tid“, formodentlig Vinteren 1806—1807, da han ordnede Manuscriptet til et nyt Bind af sine poetiske Productioner, omarbeidede han Fragmentet fra 1804 til et selvstændigt Digt, kaldet Thors Reise til Jotunheim, 1ste til 5te Sang (a), der i November 1807 udkom som det første Stykke i hans Nordiske Digte. Af Litteratur-Tidenden sees, at Oehl. den 29de April 1818 i det skandinaviske Selskab oplæste „Dæmisagaer, første Afdeling“, den 11te Juni samme Aar „Dæmisagaer, anden Deel“, og endelig den 27de Mai 1819 „den sidste Deel af Digtet om Nordens Guder“; derefter udkom i Juni 1819 Nordens Guder, et episk Digt af Oehl. (A), som begynder med Thors Reise (hvis fem Sange ved Tvedeling af tredie og femte ere blevene til syv, med Overskrifter efter hvers Indhold), og fortsættes og sluttet med 23 nye Sange, der efter det Anførte ikke alle kunne være

fra 1819, som Oehl. angiver i Erindringerne, IV, Side 5. Ligesom de Nordiske Digte ere „Deres Excellence Hr. Ernst W. [o: H.] Greve af Schimmelmänn; Deres Naade Fru Charlotte Grevinde af Schimmelmänn underdanig tilegnet“, saaledes har ogsaa Nordens Guder følgende Dedication: „Udvingen med Ungdomsild og Blidhed, Statsmanden med Følelse for det Skionne, Stormanden med Videnskaber og Smag, Rigmanden med Udelmod, min faderlige Belgiorer: Herr Ernst Henrik Greve af Schimmelmänn helliges med Taknemmelighed og sønlig Uresnagt dette Digt“. I Nordens Guder er der føiet een ny Strophe til Thors Reise (Side 5, Linie 10—17), som derimod havde mistet 9 hele og 4 halve Stropher, hvilke 88 Verslinier samtlige ere gjenoptagne i nærværende Udgave (Side 7, Linie 13-20; Side 8, Linie 5-12; Side 11, Linie 1-8, 17-24; Side 74, Linie 25, til Side 75, Linie 4; Side 85, Linie 17, til Side 86, Linie 4; Side 101, Linie 25, til Side 102, Linie 28) tillige med endeel rundtomsprede enkelte Ord og hele Linier, der havde maattet vige for nye og svagere. I Aaret 1837 udkom den anden Udgave af Nordens Guder i Digterværker af Oehl., VII (B), og i 1844 den tredie i Oehls Digterværker, I (C). Begge disse Udgaver have foruden en Mængde nye Forandringer det Særkjende, at de manglede første 15 Stropher af Sangen Yduns Frelse (Side 155, Linie 2, til Side 158, Linie 24).

Nordens Guder er opstillet som det første Nummer i nærværende sjette og sidste Række af Oehls Poetiske Skrifter, fordi den første Trediedeel, der hører til det meest Classiske i den danske Litteratur, er det tidligste af Digterens Heltedigte og Sagaer. Imellem denne og de to andre Trediedele af Nordens Guder falde i Tiden Vaulundurs Saga, Helge og Hroars Saga. Ønskeligst havde det været (hvad nærværende Udgaves snevre Rum ikke tillod), at kunne optage Thors Reise for sig

Linie 9: dette Digt".] Om Greve og Grevinde Schimmelmänn see Oehls Digte, II, 1860, Side 43, 71, 208; III, 1860, Side 196; Oehls Erindr., I, Side 235-237, 233; II, Side 8; III, Side 5-6, 8, 16, 30, 31.

— fuldstændigt, saaledes som her — som det første Nummer i Rækken, og siden, efter *Vaulundurs Saga*, *Helge* og *Hroars Saga*, gjentage den samme Digtning som et Led i Nordens Guder med de Forkortelser og Forandringer, ved hvilke Oehl., ikke meget heldigt, har søgt at bringe nogle Enkeltheder — der nedenfor i Bemærkningerne omtales nærmere — i bedre Harmonie med Fortsættelsen.

Oehl.s Forsøg til Besvarelse af det ved Kiøbenhavns Universitet fremsatte Priisspørgsmaal: „Var det gavnligt for Nórdens skønne Litteratur, om den gamle nordiske Mythologie blev indført og almindelig antaget i Stedet for den græske?” *Rahbeks Minerva*, 1801, I, Side 286:

Den [nordiske Mythologie] har ... særdeles Forraad paa episke Emner, ja jeg troer med vor afdøde Suhm, at den endogsaa kunde behandles fra Begyndelse til Ende (med nogen Forandring) som et eneste episk Digt. Der er sat en Præmie ud af de skønne Videnskabs Selskab for et saadant, og den Digter, som har Evne og Lust til at fortjene den, vil neppe finde et mere fordeelagtigt og originalt Sujet, end at skrive en Epopee om Odin og Aserne. Suhm havde udkastet Plan til saadant et Digt; men den var kun løselig, og heller ikke troer jeg, at denne hyppelige Historiograph besad det høiere Digterkald, der udfordres til at udføre en saadan Plan. Men Ideen er fortræffelig.

Oehl.s Fortale til Nordiske Digte, undertegnet: Paris, i Junii 1807, Side III til X:

Thors Reise, hvormed Samlingen begynder, er paa en noget

Linie 17: Der er sat en Præmie ud osv.] See *Rahbeks Minerva*, Jan. 1789, Side 119-121.

— 20-21: Suhm havde udkastet Plan til saadant et Digt;] See P. F. Suhms samlede Skrifter, XVI, Side 451-460: Udkast til en Plan til et episk Digt kaldet Odin.

forandret Maade allerede digtet i Maret 1802. Det skulde dengang været Begyndelsen til et Epos i fire og tyve Sange, hvori jeg vilde bringe hele den nordiske Mythologie. For at kunne dette, saae jeg mig om efter en Form. At skrive det i Hexameter, var en Idee, som, hvis jeg maa udtrykke mig saa, indigneerte min æsthetiske Moralitet. Det forekom mig ikke anderledes, end at mane de gamle Eskigger op af Graven, for at slaae dem ihjel paa ny. Hvad var det, der bragte mig til at behandle dette Emne? Var det en blot homerisk Begeistring, der trængte til at høre sig i et Echo, og derfor søgte hen til de nordiske Klipper, som til Bægge, hvorfra den syngende Sang kunde slaae tilbage, som Gienlyd? Nei, det var Nordens Character selv, disse Fjælde selv, der vinkede mig, rige Metal-aarer med deres Diamanter, der blot behøvede at slibes, for at skinne i eiendommelig Glans. Men jeg forglemt ei, at Diamanten kun lader sig slibe i sit eget Støv.

At der til at skrive et hvilket som helst stort Digt hører æsthetisk Modenhed, at Kiendskab med Homer bør indbefattes under denne Modenhed, vidste jeg vel. Homer var mig saa lidt fremmed, at den meget mere blev mig et af Hoved-Drivehiulene til dette Foretagende. Hvad der især henrev mig i Homer, var det eiendommelig Nationale, det Characteristisk-Naive, det Store-Græske, den individuelle Natur. Formens Ypperlighed kunde jeg kun erkiende, for saavidt den var en nødvendig Betingelse for disse Hovedsager. Ved at læse Oldtidens skionnest Digt, begyndte en ny Verden at bevæge sig i mit Indre. Jeg fik Lyst til, saavidt mine Kræfter vilde tillade det, at digte noget Lignende, det vil sige: ei til ængstelig at copiere Iliaden eller Odysseen, som Malerne i vore Dage copiere Rafael; men den homeriske Natur vakte min, det Græske begeistrede mig til det Nordiske. Jeg fik Lyst til i mit eget Sprog, ved egen Nationalitet at virke og høre mig, saaledes som de gamle Rhapsoder paa deres Viis havde gjort det i sin Tid; kort sagt: at copiere den homeriske Frihed.

En saadan Frihed bestaaer ikke i vild Vilkaarlighed. Jeg indsaae vel: hvad der gjorde dette herlige Digt frit, var en vis bestandig

Linie 25 : Lyst til, saavidt] Orig.: Lyst, saavidt

overfkuende Rolighed; en fuldkommen Regemliggiørelse af Sangeren med sin Gienstand; en Afsondring af alt øiebliklig Personligt; en tydelig Skuen og plastisk Fremstilling af enhver Ting; en Hensigt med det Hele, der gik ud paa det Hele selv, uden andre ephemeriske Hensigter; alt dette forbundet med en uskyldig Barnlighed og Tro paa Guderne. Dette vil sige: en moden, kraftig Frihed, der nødvendig maatte yttre sig i et genialist Product. At efterligne denne active Frihed, holdt jeg for at være den sande homeriske Efterligning fra Stoffets Side.

De homeriske Digte have givet Anledning til en ganske anden Art af poetisk Virksomhed, der ved denne Leilighed maa omtales for at forekomme Misforstaaelser. De have foraarsaget et activt Studium fra Formens Side, et Studium, som, for at give Grandfkeren Bished om sin Erkiendelse og sin Forstand paa den homeriske Sangart, tvang ham til at besyngte andre Gienstande paa denne Maade. Portraitmalere stille ofte deres Billed paa Hovedet, eller see det giennem et Speil, for ved denne middelbare Skuen at forfriske sig Synet ved det Picante i en forandret Seemaade. Saaledes gik det de genialistiske Kunstnere, der af Natur og ved Studium havde faaet Kald til fuldelig at indsee Skionheden i den homeriske Form. De maatte, ligesom de Franske have gjort ved de italienske Malerier, tage den blotte Farve af Tavlen og bringe paa nyt Lærred, det vil sige: bringe den blot homeriske Form over paa et nyt Stof, for paa denne Maade at redde den fra Undergang. Saaledes opstode Wos's og Goethes Meisterstykker, der evig fra denne Synspunkt ville fortiene en hoi Plads i den nyere Litteratur; ei at tale om deres eiendommelige Skionheder. At jeg maatte erkiende det Gode i denne Maade; at det goethiske Udbrud: „Nuch Homeride zu seyn, selbst noch als letzter, ist schön“, maatte være falden mig paa Hjertet, troer jeg at have viist

Linie 24-25: Wos's og Goethes Meisterstykker] Luise og Hermann und Dorothea.

— 28: det goethiske Udbrud: „Nuch Homeride zu seyn, osv.] I Goethes Elegie Hermann und Dorothea (Sämmtliche Werke, I, 1840, Side 263) hedder det:

„Doch Homeride zu seyn, auch nur als letzter, ist schön.“

i mit lille Digt „Toget til Thorſing“ i *Langelands-Reiſen*, hvori man vil ſee, at den homeriske Form ei er mig ubekjendt.

Men her var det, ſom ſagt, en anden Sang. Kunſtneren vil ei beſtandig gientage Get og det Samme, men fremtræde ny og original. Det Samme, ſom havde drevet Boß og Goethe til at ſkrive ſtore hexametriſke Digte, holdt mig derfra. For dem var det noget Nyt, noget eiendommelig Boret; hos mig vilde det kun bleven en Efterligning af en Efterligning. Med et lidet Stykke, ſom Studium be-
traget, var det en anden Sag; men noget ſtort Nyt kunde jeg umulig beqvemme mig til at behandle paa denne Art. Meget mere ſyntes den overhaandtagende Hexametersyge mig at være en Epidemie, der af alle Kræfter maatte modſtrides. Det gik med dette, ſom det er gaaet med ſaameget: een fortienſtlig Daad gav Anledning til mangt et taabeligt Ubeſpil. Det var nu ikke længer nok, at kunne overføre den gamle Form i de gothiſke Sprog, ſom en Side mere, hvorved de bleve uddannede; nei, denne fremmede Form ſkulde nu ganske fortrænge den originaloprindelige. Hvad var det monoton-gothiſke Riim mod den græſk-metriſke Velklang? De Godtfolk glemte, at de ikke ſkreve Græſk, men med alt det endnu beſtandig Gothiſk. De glemte, at det gothiſke Riim, ſaavel ſom det græſke Hexameter ikke var noget Product af critiſk Læſkerhed eller aparte Mening, men en Blomſt, fremsprungen af Sproget, Naturen og Nationernes ſtore Omvæltning, udfkæffet og hævdet af Secler, uendelig mere værd og af en meget dybere Naturgrund, end alle forſængelige Nyheds-Paradoxer. Derved opſtod da nu og ſlig en Syndflod i Thyſkland, at man vel har Aarsag til at bede, ſom Boileau Rimerne i ſin Tid, blot med en Emule Forandring: *ni prendre pour génie un amour de faire des Hexametres*.

Alt dette tilſammentaget bragte mig nu til at bryde Iſen paa

Linie 1: „Toget til Thorſing“ i *Langelands-Reiſen*] See Oehl's Digte, I, 1860, Side 177—187.

— 11: overhaandtagende] Orig.: overhaandſtagende

— 13: gaaet med ſaameget] Orig.: gaaet end ſaa meget

— 26-28: at bede, ſom Boileau Rimerne i ſin Tid, osv.] I *L'art poétique*, 1ste Sang, 9de og 10de Vers, ſiger Boileau:

„N'allez pas sur des vers sans fruit vous consumer,
Ni prendre pour génie un amour de rimer.“

en anden Maade. Om jeg besad den genialiske Kraft? om det vilde lykkes mig? Hvilken Kunstner spørger om det, naar han vover sig til et Arbejde? Han føler sit Jnderste fuldt, han føler sig drevet — han vover. „Der hører Mod til at synge, som til at stride,“ siger Bragi i Baldur hiin Gode. Den, som med Visshed troer at kunne forud beregne Udfaldet, som vel endog kalder sligt Vove-stykke uforskammet Indbildning om sig selv, kan være vis paa, at han ligesaa lidt er skabt til at bedømme Helten eller Sangeren, som til at vorde dem.

Udfaldet viste, at jeg i Henseende til mit Emne havde taget mig for meget for. Jeg havde valgt de kraftige, muntre trefodede Jamber, hvori den tyske Heldenbuch er digtet. Da mit Værk skulde være episk, ei lyrisk, kunde jeg ikke bruge vore egne firliniede, eller egentlig med Cæsur forsynede toliniede Romancevers, hvilke i et stort Digt vilde blive alt for monotone. Ja, selv de Vers, jeg valgte, af en større Stil holdt jeg op med af samme Frygt. Da jeg havde digtet det første Eventyr med Thor og begge Lokerne, lagde jeg Digtet hen.

Bed at tage det frem igien i en senere Tid, indsaae jeg, det var ikke Versene, men Stoffet selv, som havde bragt mig til at standse. Jeg fik den Overbeviisning, det vilde vorde umuligt, at behandle hele den nordiske Mythologie episk, da det som Mythologie maatte spille over i Alt. De forskellige Stoffer maatte fordre forskellige Former; hvad der begunstigede det ene, maatte bethynge det andet, og qvæle Digteren under Arbeidet. Her var det ikke Achils Brede eller Odysseus' Glæden, der kunde beshnges i een Tone. Snart var Emnet episk, snart dramatisk, snart lyrisk; nu tragisk, nu comisk; hist lunefuldt, her alvorligt; her spillede Phantasien, hist Sensibiliteten Hovedrollen; ofte var Mythen et giøglende Spil med barokke Forestillinger, ofte en didactisk Moral, eller Naturallegorie &c.

Følgen af min Undersøgelse blev, at jeg havde gjort vel i at

Linie 4: „Der hører Mod til at synge, osv.] See Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 196.

— 11: trefodede] Orig.: trefødede

— 13-14: firliniede . . . toliniede] Orig.: firlinede . . . tolinede

skrive Thors Reise paa denne Maade, og vel i at standse med den, fordi hvad der skulde følge, ei havde den episk humoristiske Colos-Natur, der udfordredes til at lade sig udfærdige i disse diævre Træsnit. Jeg besluttede altsaa, i Stedet for at fortsætte Digtet efter den gamle Plan, at omarbejde det til et selvstændigt Digt. Dersom Læseren i disse Sange finder en Mythus paa den uden findigt Overlæg spildte Kraft; dersom han finder Striden mellem skult Værd og giøglende Pral, mellem organisk og anorganisk Natur udtrykt i et grotesk, tro Billed af den nordiske Oldtid og dens Forestillinger her — saa er Thor ikke reist forgieves til Jotunheim. (See ogsaa Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 309, Linie 6—25.)

Svar paa Hr. Capt. Abrahamsons Recension over mine nordiske Digte. En æsthetisk Afhandling af A. Oehlenschläger. Kbh. 1808 (Udkommet i October 1808, i Anledning af W. H. F. Abrahamsons Inserat i Kjøbenhavnske lærde Efterretninger for Aar 1808, Nr. 4 og 5.) Side 6—39:

Jeg har allerede i min Fortale udviklet Grunden, hvorfor jeg fandt den valgte Tone i Thors Reise passende for dette Æmne, og upassende for det Følgende i den udfærdigede Epopee. Rec. finder den ogsaa upassende her, og ønsker, at jeg heller havde skrevet Digtet paa den Maade, som Wieland sin Neue Amadis. Jeg maa svare, at jeg, med alt det, jeg har imod Hexameteret, dog heller havde brugt denne Form, end hine Plaisanterie-Rim. Motiverne, som bevæge Digterne, ere saa forskellige, som deres Characterer og Tilboieligheder. Der gives Mennesker, som med lunefuldt Egenhed vide at tale om Alt; det er ikke, hvad de fortælle, men Maaden, de fortælle paa, som behager. Æmnet er dem blot et Middel til at udvikle deres Pudseeligheder, Vittigheder, Satire-Indfald. Blandt denne Slags Digtere staaer uden Tvivl den udødelige Vessal fremmest i Epidsen paa det danske Parnas. Digternes Character har utallige Nuancer og Overgange; der gives Poeter, som staae mellem den blotte Subjectivitet og den rene Objectivitet, saaledes som Baritonostemmen imellem Tenor og Bas. For at blive ved vor egen Litteratur vil jeg nævne Baggesen, som

Linie 30: Digternes] Orig.: Digterens

— 31: staae] Orig.: staaer

det formodentlig smukkeste Exempel af dette Slags. Denne Digter har, hvad Versarten angaaer, i adskillige af sine bedste Digte (f. Ex. *Odin* eller *Poesiens Oprindelse*) tildeels fulgt Wieland, og med Rette, da denne Maade at fortælle paa unegtelig er den bekvemmeste og bedste for et vittigt og findrigt Spøg. Min Thor havde en anden Hensigt; den skulde være et trofast Billed af den gamle Tid, vel lune-fuldt og spøgende, men antikbarbarisk; ikke det attende Aarhundredes Spøg, men saaledes som Munterheden spogte i Hiernen paa bredskuldrede Stridskæmper med Mjødhornet i Haand efter Dagens Kamp og Strid. Jeg vilde ikke byde Læseren mit Jeg, jeg vilde trylle ham i en forsvundet Eksistens. Naar jeg vilde det, kunde jeg ikke amadisere; det havde været, for at betiene mig af allerede een Gang brugte Udtryk, at mane de gamle Helte op af Graven, for at slaae dem ihjel paa ny. Naar en Maler stiller et Billed tilskue af en gammel Tid, glæder det os da ikke, deri at finde Klædedragter og Bygninger, som vi selv ikke have længer? Hvad kan man bedre ønske sig, end det Gode, man ikke besidder? Bytter ikke Kiøbmanden indenlandske Varer bort for udenlandske Producter? Hvad jeg har budt, var engang ægte indenlandsk, men er desværre længe forsvundet af vore nordlige Gnemærker. Jeg vilde udtrykke en sund, ensfoldig Tids stærke Phantasie og Lunefuldhed, hvilket ikke kunde lade sig gøre i modernt Plaisanterie, og derfor valgte jeg disse Vers, hvilke ikke forekom mig for alvorlige, men tværtimod, som jeg i Fortalen til mine Digte har kaldet dem: *diærve Træsnit*, passende for Digtets episk humoristiske Colos-Natur. Hvor vilde det f. Ex. været mig muligt, i wielandske Vers at udtrykke denne grotesknaive Plastik:

Alt ved den ene Ende
 Stod Trollden for det Gad,
 Alsa-Lof' behænde
 Ret for den anden sad.
 Da blev heel svarlig sluget,
 Det var stor Lyst at see;
 Paa een Gang midt i Truget
 Da baade mødes de.

Linie 22: alvorlige] Orig.: alvorlig

Da havde Løke Riødet
 Reent ifra Benet ædt,
 Som der for ham var sødet;
 Han var da saare mæt.
 Jetten da ei alene
 Havde ædet den halve Mad,
 Men og de haarde Bene,
 Dertil det gyldne Fad.

For at undgaae Bidtloftighed, anfører jeg kun dette eneste Sted for at give et Exempel af hvad jeg mener. I denne med Alvor og Godtroenhed blandede Spegetone gaaer Digtet fort, og faaer just ved denne Blanding sin Humor, hvilken aldeles vilde forsvinde, hvis jeg dræbte den trofkyldige Tone ved modern Klogt. Uden denne Tone vilde hverken Idyllen hos Bondefamilien, Eventyret med Ekrhmer, eller Bedrifterne hos Utgarde-Løke have deres historiske og poetiske Colorit.

Naar for Resten Rec. kalder disse anførte Begivenheder lavt stemmede og løierlige Forestillinger, da maa jeg meget imod-
 sigge ham. Jeg finder dem mythologisk findrige, det vil sige poetiske, altsaa opstemmede. Deres Adel bestaaer deri, at de ikke ere blot borneerte sandkelige Betragtninger af det Ubetydelige i det virkelige Liv, men et lunefuldt og dybsindigt Spil med det hele Verdensliv. Naar vi nemlig (for at blive ved det anførte Exempel) tænke os tvende Bønder i en Kro siddende ved et Fad og æde, da er visselig Ideen lav. Betænke vi derimod, at det er en personlig Trang (Løkes Hunger), som af Forsængelighed troer at kunne kappes med Ildens altfortærende Element, da er Ideen en findrig Mythe, og altsaa ikke længer lav. Saaledes med Alt hele Digtet igiennem. Det Poetiske ligger just i den simple Maade, hvorpaa de største Ting ere fremstillede. Guderne trine herved som Menneſker, og igiennem den jordiske Larve lyser en hellig Lue, i Stedet for at vore Dages forsængelige Menneſker i eet væk staae paa Tærne for at vorde Guder. Kraft og Genfold ere de tvende Hovedpiller for Indgangen til ethvert Kunstens Tempel; hvor Apollon ikke finder dem, gaaer han Deren forbi. Hvor Kraft forvandler sig til Overspænding, Genfold til Coquetterie eller Glitter-

prægt, der er ingen Urne for den sande Digtekunst. I Homer sidder Fader Zeus som en rig Selveierbonde i sin Familie. I den hebraiske Poesie spænder Jehova sine Skyer op under Himmelen som Telte, og græsser og vander sine Hiorde som en Hyrde. I de arabiske Eventyr, endskiøndt langt yngre, spiller Phantasien naiv og naturlig. I den christelige Religion er Alt eenfoldigt, uden Bram. Den samme Character har jeg troet at finde i de nordiske Sagn, og uden dette vilde de aldrig have begejstret mig.

Det valgte Versmaal kan da vel ikke synes at være for alvorligt for Gienstanden, saa lidt som Gienstanden for Lav for Verset. De wielandiske Vers vilde været mig for fornemme alvorlige, for raillerende, og dette Raillerie vilde dræbt Poesien og tilintetgjort Illusionen i det Dieblis, den skulde vækkes. „Hvad Digteren vil have Læseren til at troe, maa han selv først troe,” siger den findrige Horatius, „ellers foragter jeg det som Ilforstand.” De wielandiske Vers ere aldrig fuldkommen muntre, eller fuldkommen alvorlige, men (som Tidsalderen) en Blanding af begge. At ogsaa denne Blanding ofte kan være smuk, ja genialisk, har jeg allerede tilstaaet; men at det bør være en alvorlig Bestræbelse for enhver Natur, der føler nogen Ungtighed i vore Dage, hvor Alting vakler, at bringe een Tone, een Holdning, et organisk positivt Værk frem, i Stedet for selv bestandig vaklende negativ at spøge og spøges med af Dieblisset, troer jeg; og jeg troer ikke, denne Stræben fortjener Bebrejdelser.

Rec. mener, at vi med vore Tiders Begreber ikke kunne tænke os Latterligheder og Uffæheligheder hos vore Guder. Dette behøver en noiere Forklaring. Mener han ved Tidens Begreber Tilbedelsen af et usandseligt, evigt uendeligt Grundvæsen, saa har han Ret, og denne er det Modsatte af al Mythologie. Men en saadan Forestillingsmaade er vist nok mindre almindelig, end Mange troe, og endnu mindre lader den sig forene med de Gamles Religion.

I det Dieblis jeg sætter Guder, sætter jeg Personificering af Naturvirkningerne, hvorunder ogsaa hører de psykologiske Modifica-

Linie 13-15: „Hvad Digteren vil have Læseren til at troe, osv.] Oehl., som her citerer efter Hukommelsen, sammenblander to Steder i Ars poetica: V. 102-103 og 188.

— 16: fuldkommen muntre] Orig.: fuldkomne muntre

— 20-21: Holdning] Orig.: Holding

tioner; der maa altsaa ogsaa være Myther for Latterlighed og Uffæ-
lighed. Men nu Rec., at man ikke kan taale Latterligheder og Uffæ-
heligheder hos de Myther, man skal elske og agte, saa spørger jeg,
hvor han i mit Digt finder dem. Uffæhelighederne maatte ligge paa
Lokes og Jetternes Side, hvis der i det barnlige Naturspil egentlig
var nogen. Latterlighederne derimod opstaae blot i Conflictet af
Begivenhederne; de ere ingen personlige Latterligheder hos Thor, men
kun fortvillige *Qui pro quo's*, der alle have deres Udspring af den
ene Overilelse, at reise til Jotunheim uden Odins Samtykke.

Thor fører sig op under hele Røgleriet som en vakker, agtværdig
Kæmpe, der stedse beholder Gøllens af sin Kraft, uden dog at indsee
Herrierne. Alt, hvad Troldene kunne gjøre, er at hytte sig for hans
Brede, uden for Resten at kunne tilføie ham det mindste Onde. Han
udstaaer ogsaa alle Drillerier med stolt Bevidsthed af sit Værd, og
med taus Foragt mod de Gøglespil, han vel ikke indseer, men hvis
Banmagt han formoder. Vant til at handle, og til strax at hytte
sin Stemning i Daad, gaaer han efter Sædvane rask til Værks, naar
han bliver tirret dertil; og i femte Sang hæver sig det Trylleflor, der
vilde gjøre ham liden i de foregaaende Sange, for at vise ham i sin
sande Storhed. Han frygter ikke Jetten i sin gigantiske Udstrækning:

„Ei Kraften i at vore
Bestaaer,” saa var hans Ord;
„En Ulv tidt vog en Dre,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
Ei skal mit Mod forgaae,
Skiondt denne fule Jette
Lader til godt at slaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerskaft.”

Linie 5: Jetternes Side, hvis] Orig.: Jetternes, hvis

— 18: femte Sang] d. e. den nuværende sjette Sang.

Og Jetten betragter ham ogsaa som en glubende Løve, der vel for Diebliffet ved List er spærret i Buret, men til hvis Jernstænger han dog ei vover at nærme sig. Han siger:

Vi vil derom ei trætte,
Du ædle Kæmpe god!
Jeg vil dig Veien vise. —
Du est en tapper Mand;
Kiært vil det Løse være,
At see dig i sit Land. 2c.

Og forsøger nu atter at forfærde ham med sin Koglen.

Med naiv Tillid til sin Kraft httres Thor den altid efter Lyst, og naar han har giort det, skammer han sig ikke over, om det ogsaa ingen Virkning gjorde. Han troer dog paa Virkningen, og bagefter see vi, at han ikke troede feil; de trende Hug med Hammeren, og de trende Drag af Kruset havde Noget at betyde.

Hvor det blot er en virkelig Modstand, som hvor Havet bruser, viser han sig i sin sædvanlige Guddomsvælde:

Han sine Sener spændte,
Han hialp de Andre hver,
Ret som en Hval han rendte
Forbi de skarpe Skær.

At det hele Væsen er Spilfægteri, indseer han tilsidst, og siger:

Mit Die sig oplader
Gi for dit Kogleri.
Den vise As, min Fader,
Mod Sligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog,
Derfor min Heltelykke
En saadan Ende tog. 2c.

Kun paa et eneste Sted bliver han i sit inderste Hierte forbitret, og det er der, hvor Jetten i femte Sang fortæller ham, at Tiden har sat ham i Knæ. Han føler her det sande Barsel, og dette gjør ham saa opbragt, at Jetten af Forfærdelse pludselig forsvinder, og Thor finder sig paa Marken ved de gamle Bønderfolks

Hytte, hvor den stille, blomstrende bucoliske Natur dulmer hans
 Garme.

Hvor har nu Thor i nogle af disse Situationer viist sig latterlig? Den ædle, sanddru Helt i lutter Omgivelser af falske, løgnagtige Væseners faaer derved en rørende, elskværdig Colorit. En deilig Pige kunde kysse ham for sin mandige Naivitet, og han blev dog endnu altid ved at være Thor; en Urrighedstaare kunde dirre i Heltens Dø over det gemene Vertskab, man vover at drive med ham, og han blev dog endnu altid ved at være Thor, Thor i en Stilling og med en Interesse, hvori man neppe skulde tænke sig den forfærdelige, barske Stridsgud at kunne komme. Den herlige Sol giennemvandrer det gigantiske tomme Jette-Rum med sine smukke Planeter Thialfe og Roska, medens Loke, som en fiendtlig blussende Comet, svæver om i uvisse Buer, og truer selv undertiden at styrte mod hans Barm for at befordre hans Fald i Afgrundsvælget. Men Solen gaaer sin rolige Gang, og kommer tilbage til Østen, hvorfra den udgik.

Man taler saameget om de gamle Fablers Barbarie. Hvor humane, hvor genialiske ere ikke de fleste af disse Fabler! Thi deri bestaaer det Humangenialiske, at det veed at sætte Naturvirkningerne paa en findrig Maade i fleersidige Forhold til hinanden, saa at de bestandig fra en ny Side, paa en ny Maade tiltale vort Indersite. De moderne Heros-Digtere (især Franzoserne) troe det for det meste under det Høiestes Værdighed, at være fleersidigt, vil sige: naturligt, individuelt; og man hører uafsladeligt de samme Trompetstød, de samme hule Paukerslag af den borneerteste Lidenskab, den stumpeste, gemeneste Hovmodighed; et Spectakel saa kiedsommeligt i mine Øren, som den evige Klappren af en Veirmølle. Hvor dybsindigt voxle derimod de gamle Fabler med genialisk fordomsfri Rækkehed! Hvor blomstrende og mangfoldige ere de Ideer, de vække!

Thi deri bestaaer en Poesies Genialitet, at den vækker en Uendelig-

Linie 13: Roska] Orig.: Rosgu (Trykfeil for: Rosga; see Var. til Side 16, Linie 17).

— 19: bestaaer] Orig.: bestaae

— 20: fleersidige] Orig.: fleresidige

— 22: troe] Orig.: troer

— 27: Klappren] Orig.: Klappen

— 30: den] Orig.: det

hed af Jølelser og Jorestillinger. Et stort Digt er som en Verden, hvori Munterhed og Lune staae ved Siden af Alvor og Dødsfind, ringe Spøg og Spil ved Siden af heroisk Daad og hellig Begeistring. Dette vil ikke sige, at Poesien skal vorde en kunstig Blomst, sammenlimet af forskellige Rosen-, Lilie- og Viol-Blade. Men Rosen, Lilien og Violten skulle blomstre ved Siden af hinanden i naturlig Flor og en skøn Samdrægtighed i Musernes Blomsterbed. Fornemhed og conventionel Beenhed have aldeles Intet at gøre i et saadant Digt; de ere uvedkommende Gæster uden Bryllupsklæder, der bør kastes ud i det dybeste Mørke, hvor der er Graad og Tændersgnidse, som Naturens og Kunstens evige Fiender. Den skønne Natur saavel som den skønne Kunst staae lige saa vidt fra taabelig oppustet Hovmod og Glitterpragt, som fra grov og stump Pøbelagtighed. Poesien er en deilig, uskyldig Pige i simpel Dragt, der afstøjer Falblader og Sminkedaasen; en raske Ungling i en homerisk Bondekoste, men af finere Løi end det nu brugelige, og med et Guldbælte om Livet i Stedet for en Læderrem; en Ddning, som føler sig at gaae til Gud, og som derfor af ganske Hierte forsager al forsængelig Dingeldangel, al taabelig Tidsfordom, og som med sit bristende Die,

„hvis Jld forkynder, at det snart skal slukkes,”

blot seer igiennem Tiden for at skue ind i Evigheden.

I denne Stemning og med denne Begeistring maa Digteren digte, og, hvis Kunst skal trives, Læseren læse. Og alle conventionelle Hensyn til Soccus og Gothurne 2c. bør forsvinde, som Åbner for Bind, hvor Convention og relative Forhold Intet har at gøre. Conventionelle Forhold passe sig for en vis Tid, ægte, paa Fornuften grundede Naturforhold for Evigheden. Kunsten er Evighedens Organ, og det er Kunstnerens Pligt middelbart ved sin Virkning at bringe Menneskeheden til at nærme sig Sandhedens og Skønhedens Rige. At rette sig efter conventionelle Tidsforhold i sit Værk, vilde af en Kunstner være ligesaa usædeligt og plumpt, som af et Individ, pludselig, umiddelbart, ved sin enkelte Personlighed at ville føre disse Forhold ind i Selskabet.

Linie 2: staae] Orig.: staaer

— 20: „hvis Jld forkynder osv.] See Ewalds Fiskerne, I, 1.

Et Udtryk's Adel eller Gemeenhed kommer aldeles an paa Maaden, det bruges paa, Stedet, det staaer paa, Hensigten, det siges i. Naar en stor nyere Digter, begeistret af sin Helts simple Retskaffenhed, for at bravere den fornemme, høflige Argelist lader sin Gøg sige Bedkommende en Plumphed ved Trompeteren, saa forekommer mig denne Plumphed af langt ædlere og høiere poetisk Værd, end de fleste barnagtige Galanterier af den pene Racine, en Sirup, der kunde smage den franske Hofcavaleer, men der vilde bleven holdt for væmmelig af Grækerne og ethvert Folk med sund Sands for Natur og Kunst.

Saaledes mener jeg da, at hiin Humor, som smiler giennem de gamle nordiske Sagn, er at ansee som den brune Sundhedsrødme paa Heltens Kind, der ikke bør bebreides af vor Tid, en Ungling, hvis Kinder af Asthenie og Gigtsmerter desværre ere alt for gustne, eller alt for sngeligt blussende; at altsaa den antike Munterhed ikke blot bør tolereres som en Curiositet i Poesiens Kunstskammer, men misundelig beundres, og om muligt efterlignes af Nutidens Mennesker, saaledes som dens Tone i Poesien af Nutidens Digtere.

Vi komme til Indvendingen mod den philosophiske Naturbetydning i Digtet. Denne hæver Rec. i Grunden selv ved at sige, at naar en Digter vil lægge sliq Betydning deri, saa kan man vel Intet have derimod. Jeg maa blot ved denne Leilighed erindre, at der er stor Forskiel paa at see en Ting fra en Side, hvorfra den ikke har været seet før, og paa at lægge Noget egenmægtigt deri, som ikke hører den til. Det Sidste vilde være aldeles uskiont og upoetisk; det Første er den sande Seening, der i gamle Dage gav Digteren det ærværdige Navn af Seer. Rec. synes at modsige sig selv; thi endskiøndt han siden httre, at det Hele formodentlig ikke er Andet end en ved Tidens Længde udpyntet Tildragelse, kalder han den dog i Forveien „en findrig Fabel“. Og visseelig, det er den!

At Naturvirkningernes Bildning ikke kan være nogen Tidssalder fremmed, som har en Mythologie, er naturligt, da Mythologien ikke

Linie 2-5: Naar en stor nyere Digter, osv.] See Goethes Götz v. Berlichingen, henimod Slutningen af tredje Act.

— 8: men der] Orig.: men som der

er Andet end Bildningen af disse Naturvirkninger. At nu de historiske Begivenheder (Naturens skønneste, frieste Virkninger) ikke ere udeladte, men tværtimod blande sig ind i flige mythologiske Digtninger, og just derved give dem Liv, Individualitet, skøn Vilkaarlighed, redde dem fra at vorde blot koldt demonstreerte Hieroglypher, raisonneerte Udtryk for et dødt Begreb, — dette er ogsaa vist nok, saa herligt og poetisk som det er. Det er meget muligt, ja endogsaa sandsynligt, at en norsk eller siciliandsk Herremand ved Navn Thor engang i gamle Dage har gjort en farlig Reise over Rategattet eller Bæsterne til Island, og at denne Reise har givet Anledning til dette Digt; men det forhindrer ikke Tiden i at idealisere det til en Naturpoesie. Rec. taler om Udeladelser, Udsmykninger, Lyst til at opvække Forundring. Forudsætte nu ikke Udeladelser og Udsmykninger et andet Maal, en anden Hensigt, end at fortælle en Historie? Og kan Noget i Naturen opvække Forundring, som ikke umiddelbart er beslægtet med dens evige Hemmeligheder?

Ligesom Jorden i sit Skød fordeier og udvikler Elementerne til Naturproducter, saaledes fatter atter den menneskelige Aand disse Naturproducter for at fordøie og udvikle dem til Kunstproducter.

Man taler altid saameget om Forundring, om Fornøielse i Kunsten, uden at tænke sig noget Ordentligt ved disse Ord.

Hvad er Fornøielse? Er det en blot velslystig Krillen, som sætter Nerverne i en behagelig Rystelse? Dette kan dog vel blot siges om den legemlige Fornøielse. Men nu den aandelige? Er den Andet end den evige Naturs Sympathie med et enkelt Væsen i et lykkeligt Dieblis? Andet altsaa, end en sand religiøs Actus, den menneskelige Aands høieste Virksomhed, høieste Nydelse?

Hvad der altsaa skal kunne aandelig fornøie Mennesket, Jordens tænkende Væsen, maa nødvendig slaae Tilværelsens og Organisationens Harpe. Og poetiske Udeladelser og Udsmykninger vil ikke sige Andet, end Kunstdriftens Virksomhed, der stemmer denne Harpe, saa at Tonerne ikke længere klinge forvirrede og skurrende i hinanden, men i sympathetisk Melodie.

Linie 21: Ordentligt] Orig.: ordentlig

— 30: Udeladelser] Orig.: Ubladelser

At nu denne Kunstdrift, denne Stemmen ikke behøver at være sig bevidst, vil sige philosophisk bevidst, derom er ingen Tvivl; tværtimod kunde man vel sige, at de skønneste Producter ofte skyldes deres Tilværelse en Moder, der selv ikke vidste, hvorledes hun bragte sit Barn til Verden.

Men deri er ingen Modsigelse, at een Tid gjør, hvad en anden erkender. Daad er Kraftens Søn, Erkiendelse Kundskabens Datter. Vor Tidsalder har tildeels den Sidste, men savner meget den Første. Den Tid, som havde Begge, kunde med Rette hæve sig over den, der kun besad den Enkelte; men saalænge de ere adskilte, hovmode den Ene sig ikke for meget over den Anden. At den raske Ungling Kraft engang vil finde den skønne Pige Erkiendelse, og i Ægteskab med hende lykkeligjøre Jorden med Sønner og Døttre, det er den Godes Ønske, den Vises Haab. Der har været Tider, hvor de vare forenede; hvad der var, kan vorde, og den Bedrøvede trøste sig med, at aldrig er Natten mørkere og koldere, end en Time,

„for den gylde Sol frembrøder
giennem sin fulsorte Sky“.

Digtekunstens Fremblomstren af Historiens og Philosophiens Urtebed er uden Tvivl en af de nyere Tiders skønneste Kraftnyttninger. Det er den Johannes, som raaber i Ørken, og som forkynnder, at Ordet skal vorde Kiød (som i Grækenland og de italienske fiirtende og femtende Aarhundrede) og boe iblandt os; det vil sige, at Kunstnerne engang skulle tage Borgerskab i Staterne, og ved deres umiddelbare Indvirkning forædle dem.

Digtekunsten i vore Dage staaer uden Tvivl usigelig høit over Poesien i den nordiske Oldtid, hvor det digteriske Bæsen mere var i Livet, end i Kunsten, ligesom det nu mere er i Kunsten, end i Livet. Det er derfor den nyere Digters Pligt og Bestemmelse, at bygge Templer og Colisæer op af de Marmorblokke, som de Gamle have sammenflæbt for os. Og hvo som gjør dette, kan vel med Rette kaldes en Original- og National-Digter. Thi Originalitet bestaaer ikke deri, som taabelig Forsængelighed ofte troer, at opfinde noget

Splinternyt. Dette blinder for Diebliffet, men visner snart, fordi det ingen Rod fæster i Grunden, hvor det er plantet. Den sande originale Digter derimod er sin Nations og sin Tids Organ; dette gjør ham kun ugenialistisk misforstaaet til en ephemeristisk Leiligheds poet. Med Diebliffet har han Lidet eller Intet at gjøre, skøndt vel undertiden en udmærket Borgerdaad kan bringe hans Harpe til at klinge. Som National-Digter seer han tilbage, og udtaler den Character, de Bedrifter, Tilboieligheder, Forestillinger, som Rækken viser ham. Som Tidens Digter lader han sig ikke henrive eller indknibe af det ubetydelige Dieblif, men skuer rastløs frem; han udtaler Tidens Stræben, og synger med prophetisk Aand her det kommende, som hist det tabte Paradiis.

Hvad gjør han nu altsaa Andet, naar han lægger af den Betydning i den behandlede Gienstand som muligt, end fortsætter Tidens og sine Forgængeres Værk? Neppe skeer en tilfældig Daad, før Fortælleren med Udeladelse og Tilfætning idealiserer det historiske Factum til en findrig Mythe. Saaledes opstod den græske Mythologie, Iliaden, og Odysseen, og paa denne Maade udvikler sig lidt efter lidt enhver Mythologie, ethvert National-Digt. Den virkelige Tildragelse giver Værket sin Individualitet, redder det fra at løses op i philosophisk, legemløs Almindelighed; og paa denne Maade kan man vel sige, at Bedriften selv er det første Digt, og Helten den første Digter, hvorfra Alting gaaer ud. Enhver Tidsalder giver nu Digtet sin Skier, men er det af Begyndelsen genialistisk (og uden at være dette maatte det forgaae som en Mumie uden Balsam), da ligger allerede alle Anelser, alle Bink, som Rønnen i den gode Frugt, til vordende Generationer. Man kan altsaa ikke siges egenmægtigt at bringe Noget ind, fordi man (ligesom Forgængerne) seer det med sin Tids Die.

Hvad er nu egentlig vor Tids Die? Vi have ædt af Kundskabens Frugt, og ere fordømte (hvilket efter Herder blot vil sige: dømt) til at skielne mellem Godt og Ondt, til at philosophere over Tingene, naar vi ville gjøre dem os ret indlysende. Skulde nu

Nogen have Noget mod den philosophiske Betragtningssmaade, da anklage han ikke Digteren, men Skiebnen og Tiden, som gjør det nødvendigt. Men hvorfor anklage? Hvorfor have Noget imod ham, der berører en Stræng mere i den menneskelige Aand? Ogsaa den philosophiske Betragtning er en skøn Blomst, som maatte have sin Tid at spire og trives i; og man kan vel sige, at den hele gamle nordiske Mythologie stræber efter engang at udklække sli­ en Blomst. Thi hvo er med nogen Dybsind trængt ind i vor gamle nordiske Litteratur, og finder ikke i dens Digtninger en evig Stræben efter philosophisk Evidents? Jeg skriver denne Afhandling paa en Reise, uden at have en Bog ved Haanden, kan altsaa ikke henvise til de Ting, der rinde mig i Tankerne; men hvad ere de fleste nordiske Myther, de fleste eddaiske Fragmenter Andet end Forsøg paa at udtale Naturens Hemmeligheder, og at vide Aarsagen til Tingene? Denne Grandsten efter Aarsagen er den nordiske Aands eiendommeligste Særkiende, saaledes som den græske mere dvælede ved at forskionne sig Virkningerne.

Næsten overalt i den nordiske Mythologie stikker denne Stræben igiennem efter at symbolisere, hvilket ogsaa er et af de vigtigste Beviser for dens asiatiske Herkomst. Det ubeviselige historiske Sagn er her et endnu eksisterende æsthetisk Factum. I den Mythe, vi omtale, stikker den symboliske Tendents ikke blot igiennem, men angiver Udskilligt selv med klare og tydelige Ord. At Utgarde-Lokes Ræmper ere Hu og Lue, at den gamle Kvinde er Tiden, findes jo bogstaveligt. Er det nu da ikke ganske naturligt, at man gaaer videre? jeg mener ikke: tilgiveligt, tilladeligt, men poetisk rigtigt, nødvendigt for Digteren i vor Tid, hvor ogsaa Reflexionen er kommet videre, saa at vi nu philosophisk udtrykke, hvad de Gamle billedlig anede? Dette er Punktet, vi skulle gaae ud fra. Jeg er ogsaa fuldkommen af den Mening, at de Gamle ikke gjorde sig abstracte Begreb om disse Ting; men min Mening er ogsaa, at hine Myther ikke vilde være genialiske, vil sige: ingen virke-

Linie 20: for dens] Orig.: for deres

lige Myther, dersom ikke en rigtig Naturbetragtning havde lagt til Grund. Thi blot Sympathien af en Naturvirkning og en poetisk Fiction er i Stand til at opvække, hvad vi kalde Interesse; uden dette blev det Hele kun et Virvar uden Værdi.

Saaledes mener jeg da ikke at være gaaet for vidt, naar jeg i Thor og Guderne skuer den organiske, i Jetterne den anorganiske Natur; thi denne Anskuelse ligger til Grund for enhver mulig Mythologie, der gaaer ud fra Dualismen af det gode og onde Princip. At Modsætning af sandt Værd og giøglende Pral her poetisk er fremsat, er et Faktum, synes mig, som altsaa beviser sig selv.

Den philosophiske Betragtningsmaade forholder sig til et Kunstværk, som Anatomien til et Legeme. At denne Anatomie ikke er Tidenes og Tingenes *non plus ultra* og Krone, det er vist nok; det vilde være græsfeligt, hvis den var det. Vi sønderlemme blot for siden desbedre at see Lemmerne i deres Forbindelse, for som Kunstnere siden desbedre at kunne forbinde dem selv. Vi skulle studere Anatomien som Billedhuggere, skulle destruere for at komme til en bevidst, vil sige: en rigtig Construction. Og Anatomien kommer ogsaa derfor blot for i min Fortale, hverken i Thor eller Baldur som Digte.

Jeg troer nu altsaa ikke at finde Medhold af Gaa, men af Enhver, som med Eftertanke veier min Daad og mine Grunde, i at have betragtet Tingen, som jeg har. En vidtloftigere Udvikling i denne Anledning forbeholder jeg mig til min Hiemkomst; thi at give mine Landsmænd med Tiden en raisonneret nordisk Mythologie i Hænde, er en af mine kiæreste Tanker og fasteste Beslutninger.

Side 58-59: Selv en af mine dristigste og eiendommeligste Sprogdigtninger, hvis Værd, om den har nogen, bestaaer i den egetvovede, naivheroiske, nordiske Tunge, bebrejder han mig, og vilde heller, at jeg, i Stedet for at bryde mig en egen Wei og componere mig en egen Tone, skulde mat efterlallet den wielandiske Amadis!

Denne Amadis har uden Tvivl sine sande poetiske Fortienester, men et Mønster for mig, især naar jeg behandlede et oldgothisk

Emne, kunde den aldrig blive. Det var at spænde Thor af Robberharnisket, for at give ham Budder i Haaret, Bidst i Nakken og Cavaleerkaarde ved Siden, i Stedet for sit vældige Slagsværd og sin Hammer. Og alt dette tilfidesat — havde jeg ikke indseet, at jeg med min Thor kunde frembringe noget Originalt: at vælge dette Emne for at copiere en anden Digter, kunde aldrig faldet mig ind.

Side 60: Thors Reise gaaer bestandig frem i den eenfoldige Ræmpetone, og bestaaer af de korte trefodede Jamber, altsaa næsten af lutter Riim; adskillige Hielp-Ord og Bendinger maae forekomme, det er naturligt, og jeg troer ikke, det fortæner Forekastelse. Alle Digtere have til alle Tider havt deres Versifications-Hielpemidler, om de nu ere uflørede og ligefrem, som hos de Gamle, med et dristig tilsat Riimord, eller skjulte, som hos de Nyere, under en Sauce af Bidtloftighed, eller, som hyppigst derimod, at to foregaaende Linier, som Rioreheste, maae trække de tvende efterfølgende poetiske. Mig synes, det er bedre, at tage enkelte Ord til Hielp end hele Phrafer og Tirader; og nogen Hielp hører der til at versificere et Digt, det veed endog den lettest versificerende Digter. Selv hos Homer forekomme flige Hielpemidler og gientagne Bendinger.

Men selv disse gientagne Bendinger gjør Digtet ærbærdigt, og giver det sin episke Colorit; og derfor staaer ogsaa meget i Thors Reise, som Rec. kalder Gjaldeskalks-Udtryk, og som jeg for vilde kalde Costume-Attributer, Epitheter, der ved deres gamle Tilsnit illudere Læseren hen i den gamle Tid. Lad os tænke os overalt aldeles fuldkomne Jamber og uden flige Bendinger og Udtryk: Verset vilde blive grammatikalsk rigtigere, men ogsaa derved yngre; correctere, men ogsaa kraftløsere og mindre dristigt, da just flige Smaasfordere tillade Sanggudinden at svinge sig klækkere og underfuldere paa Sprogets Vinger, end hun ellers vilde kunne det.

Derfor har jeg brugt flige Friheder, men sparsomt, ikke af Skiodesløshed eller Reithaandethed, men som en nødvendig Ingrediens for denne aandelige Rets eiendommelige Smag. Mangel af Belklang vil Rec. paa faa Steder vise mig. Ved Belklang i dette

Linie 28: tillade] Orig.: tillader

Digt mener jeg nemlig heroisk Malmklang, ikke modernt Klingklang. (See ogsaa Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 264, Linie 23, til Side 267, Linie 13; Side 318, Linie 20, til Side 319, Linie 6; Side 319, Linie 9 til 19; Side 320, Linie 29, til Side 321, Linie 22.)

Oehls Erindringer, I, Side 218:

Kort efter Greias Alter digtede jeg (1804) Thors Reise til Jotunheim, der siden er optagen i Nordens Guder. Jeg havde nylig læst den tyske Heldenbuch, og syntes, at dens korte, kraftige Rim, at diærve Træsnit af dette Slags passede sig godt for Thors Eventyr.

Samme Skrift, IV, Side 5: Nordens Guder, et af mine Hovedværker, blev digtet 1819. Jeg brugte, ligesom i Helge, forskellige Versarter til disse, vel sammenhængende, men dog i Character og Bæsen meget forskellige Fabler. Thors Reise til Jotunheim (allerede digtet 1805) tjente til Indledning for det Hele.

Side 48: Nordens Guder ere store, omhyggeligt udførte Natur- og Phantasie-Billeder for religiøse og philosophiske Ideer.

Første Sang
af
Edda,
Epoee i fire og tyve Sange.

1.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Dre,
Mens jeg Guldharpen staaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er tegnet om Reg og Krige
Og Gudernes Bedrifter,
Det vil jeg eder sige.

2.

Jeg vil ei her fordølge,
 Hvad aldrig følges maa:
 Høit over Land og Bølge
 Og over Luften blaa,
 Der seer man Himlen stande
 Med Borge, vældigt klare;
 De deres Straaler blande
 Med Nattens Stjerneffare.

3.

Hardtad med Stiernehue
 De funkle lifligt der
 Paa Himlens sorte Bue,
 Kun Jorden lidet nær;
 De stærke Straaler kaste
 Med selsomt Luespil.
 Der boe de Ufer faste,
 Dem her jeg nævne vil.

4.

Hvad herligst Verden eier,
 Er samlet i den Hær.
 Slet Jordens Fryd opveier
 Mod den, som nydes der.
 Den største Kraft og Vælde
 Blandt dem har sat sig ned;
 De lever uden Velde
 I stor Samdrægtighed.

5.

Den største Borg og bedste
 Er Odin underlagt.
 Ham Jordens Helte gieste
 I sidste, røde Dragt;
 Med Miner saare blide

Han hilser dem saa huld,
 Naar de paa Sværdet ride
 Til ham fra Jordens Muld.

6.

Usgard, hans Borg hiin høie
 Fra første Arildstid,
 Har tvende store Fløie,
 Dertil en Gaard saa viid.
 Fire Taarn' i Rue
 Staaer om den blanke Sal;
 Dem kan man ikke skue
 Fra Jordens dybe Dal.

7.

Paa Gaardens høire Side
 Valhallas Hvælving staaer;
 Vyngholf, den Sal hiin vide,
 Naar man til Benstre gaaer.
 I Gaarden gaaer i Plade
 Einheriarne hen,
 De stride, blegne glade,
 Og lever op igien.

8.

Udi de vide Sale
 Staaer Odins gyldne Stol,
 Over Jordens Dale
 Den lyser som en Sol;
 Der sidder i det Høie
 Valhallas ældste Gud,
 Kring Jorden der hans Die
 Formaer at stirre ud.

9.

Med megen Pragt og Ære
 Sidder den Herre huld;
 Hans Stol mon drevet være
 Udaf hiin røde Guld,

Den skinner i det Fierne
 Alt med sin blanke Lue,
 Ret som den største Stjerne
 Paa Himlens sorte Bue.

10.

Heel kraftig høit han holder
 Sin runde, brede Barm;
 Med Panden dybt i Folder
 Han strækker ud sin Arm.
 I Solskin og i Torden
 Han altid rolig blier;
 Fra Østen hen mod Norden
 Peger hans-Jernspirr.

11.

Byngolf er vel i Minde,
 Den Sal saa høi og skion;
 Der sidder Frhgg, hans Qvinde,
 Udi sin Dragt saa grøn.
 En Krands, som Ar forghlde,
 Hun slynger om sit Liv;
 Barm i sin Ungdoms Fylde
 Sidder den stolte Liv.

12.

Heel mange skionne Dnser*)
 I hendes Byngolf boe;
 Deres Aashn lyser
 Af Dannished og Ro.
 Fylla, den Rosenblomme,
 Alt med sin hvide Hånd
 Hjælper vel Frhgg at komme
 Udi sit Klædebon.

13.

Det lyse Guldhaar bølger
 Om Gna i liflig Duft,

*) Gudinder.

Naar hun sin Frue følger
Rask giennem Ild og Luft.
Udi en Krinds fortrolig
Siddē de Dnser stil
I Friggas skionne Bolig,
Dem her jeg nævne vil.

14.

Lofna, vel værd at skue
Alt med det ranke Liv,
Hun stiller Bredens Lue,
Hun dæmper Had og Riv.
Ved den Gudindes Side
Alt med de fagre Haar
Man skuer Eyr hiin blide,
Hun læger Sot og Saar.

15.

I Borgen dybest inde
Der sidder viis og bold
Saga, den gamle Qvinde,
Dg skriver paa et Skiold;
Alt hvad i Verdens Egne
Der skeer af stor Bedrift,
Det seer man hende tegne
Alt med sin Runeskrift.

16.

Hlyna, den Mø hiin klare,
Foruden Stang og Sværd,
Dog redder hver fra Fare,
Som Frygga haver kjær.
Hun har et venligt Hierte,
Den ranke Vyngholfs Mø,
Hun lader alskens Smerte
Forgaae, ja brat hendoe.

17.

Snotra, den fagre Blomme,
Har et heel lifligt Syn.

Hun lader Glæden komme
 Snar som sit Dies Løn.
 Heel skiemtsom i sin Tale
 Er hun, og snild i Ord;
 Fra Friggas luse Sale
 Hun bringer Kløgt til Jord.

18.

Alt paa hiin blanke Skive
 Af fint og flebent Staal
 Staae Baras Blik heel stive,
 Hun seer hver Jdræts Maal;
 Hun med sit Blik kan følge
 Hver Daad, hun Alting veed,
 Man Intet kan fordølge,
 Hun hører hver en Ed.

19.

Naar Balhals luse Helte,
 Hver tapper saasom Thor,
 Har løst sit Sværd fra Bælte,
 Og sat sig rundt om Bord,
 Da flux de Dnser træde
 Fra Vngolfs Sal med Jil
 I Balhal ind, og glæde
 De Helte med et Smil.

20.

Derpaa med megen Ære
 De spæler overalt;
 Selv kommer Frigg at skære
 Sæhrimmer for, den Galt.
 Mens rundt om Egebænke
 Man seer hver Dnse huld
 For Helten Miod at skienke
 I dybe Horn af Guld.

21.

De Kæmper Haand at hæve
 Til Braden da man seer;
 Men naar ei meer de kræve,
 Og Ingen tørster meer,
 Da ud af Runeskrifter,
 Som Saga sammenskræb,
 Oplæses de Bedrifter,
 Hver Helt i Livet drev.

22.

Derpaa de sig iføre
 Igien de Brynier blaae.
 Fem hundred aabne Døre
 Og fyrgethve staae.
 Da skinne blanke Blader,
 Hver Dør modtager der
 Vel otte hundred Rader;
 Saa mange Mænd i hver.

23.

Men ei, hvor Sværdet blinker,
 Kun glædes Heltens Mand;
 Selv Freia tidt ham vinker
 Med hvide Liliehaand.
 Valhalla Kæmpen kræver,
 Som lod kun Kampens Røst;
 Men Freia Helten hæver,
 Som kiendte Elskovs Lyst.

24.

Folkvangurs bedste Gie
 Er hun, den Drotning blid.
 Midt paa et Blomsterleie
 Hun blusser rank og hvid.
 Saa smekker som en Vidie

Hun aander elskovsvarm;
 Hun er saa smal i Midie,
 Hun er saa fuld om Barm.

25.

Hun har to runde Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De tvende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid søde
 I hendes klare Siem;
 Aften- og Morgenrøde.
 Gaae deres Lys fra dem.

26.

Hun læger alskens Vaande,
 Saa huld i Siæl og Sind;
 Hendes varme Aande
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Dje
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Høie
 Som Dug paa Blomster smaae.

27.

Hun har to Møer blide,
 Eiofna, dertil vel Hnos;
 Ud deres Skuldre hvide
 Redstyrter Isfens Fos.
 Frugtbarheds Gudiinde
 Er Hnos, det klare Lys;
 Eiofna, den hulde Qvinde,
 Er Søvnens milde Dns.

28.

Blaae Edelfstene dækker
 Den skønne Freias Sal.
 Blandt høie Rosenhækker
 Den stander i en Dal.

Sneehvide Svaner seiler
 Rundtom i Borgens Sø.
 Der kommer hver trofast Veiler,
 Dertil hver trofast Mø.

29.

Man kan den Borg fra Jorden
 Heel lavt paa Himlen see.
 Den glæder hele Norden
 Ved med sit Skær at lee.
 Ved Aftenstid den smiler
 Til Vaarens Blomsterkrat,
 Saa slukkes den, og iler
 Ned i den mørke Nat.

30.

Det melder en gammel Sanger,
 Hvad nu I høre faaer:
 Et Land er nævnt Thrudvanger,
 Deri en Hofgaard staaer;
 Dens Lofte paa Piller ruge,
 Af Sale er Huset fuld:
 Fem hundred og fyrgetiuge,
 Og vel beklædt med Guld.

31.

Søer og grønne Bolde
 Er trindt om Gaarden lagt,
 Med kobberøde Skiolde
 Er hele Huset takt.
 Det Roiber kan man skue
 Fra Jordens dybe Dal
 Imellem Valhals Lue
 Og Freias lyse Sal.

32.

Der boer den Gud for Krige,
 Den stærke Asa-Thor.
 Næst Odin, kan man sige,

Er han meest høi og stor.
 Han styrker vakkre Helte
 Alt med sin Manddomsaand;
 Om Lænd han har et Bælte,
 Staalhandske paa sin Haand.

33.

Misølner, hans tunge Hammer,
 Er dog hans bedste Skat;
 Hvorhelst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Bæltet han griber efter,
 Og giorder om sin Lænd,
 Da vore snart hans Kræfter
 Vel fremfor alle Mænd.

34.

Naar Jordens Sønner stride,
 Da er han altid nær
 Med Thr tæt ved sin Side.
 Den Gud eenhaandet er;
 Men derfor Kamp ei trætter
 Hans Haand, den hader Ro,
 Han gjør med den Jdrætter,
 Som ingen Mand med to.

35.

Han kan vel Kæmper fælde
 Og brat udøse Blod;
 Som Thor har Kraft og Vælde,
 Han Vildhed har og Mod.
 Han mangel Daad har fristet
 I Kampens Tordenskrald.
 Hvordan sin Haand han misted,
 I snarlig høre skal.

36.

De tappre Aser følge
 Hen giennem Ild og Snee

Dg over Land og Bølge
 Valkyrierne tre.
 De gaaer i Vaabenskraldet-
 Med kampbegierlig Mand;
 Den ældste, Rota kaldet,
 Har Døden i sin Haand.

37.

Den Helt, hun vil betegne
 Midt i den svære Strid,
 Han maa for Sværdet segne
 Saa blodig og saa hvid.
 De andre to ham bringer
 Ved Morgenrødens Skær
 Paa stærke Ornevinger
 Til Odins Herja-Hær.

38.

Heel mange Borge faste
 Staaer over Himlens Bue.
 Breidabliks Straaler kaste
 Fra sig en hvidlig Rue;
 Der boer den fromme Balder,
 Gud Odins yngste Søn,
 Saa guul hans Lof nedfalder,
 Han er saa saare skøn.

39.

Hans Sal er puur tilshne,
 Den er saa blank og reen.
 Sine hvide Bryne
 Han rynker saare seen.
 Ham offres Blomster hvide
 Dg hver en venlig Urt;
 Den Gud saa vel kan lide,
 Hvad der er reent og puurt.

40.

Høit Noatun med Graner
 Staaer vel fra Arilds Tider.
 Gud Njord, den stærke Baner,
 Derfra paa Stormen rider.
 Han styrer diærvt dens Tømme;
 For Ufer her han boer,
 Thi Stormens Herredømme
 Bestandig var i Nord.

41.

Skade, den Herres Qvinde,
 Hader al stille No;
 Hun kan sig ikke finde
 I lune Borg at boe.
 Ni Nætter rast hun iler
 Paa Fjeld med Ski paa Fod,
 Naar Nætter tre hun hviler
 Blid hos sin Husbond god.

42.

Helst sidder Braga ude
 Dnbt i en Klippehal,
 Han slaaer Guldharpen prude,
 Den unge, stærke Skiald.
 Saa sødt de Blomster lugter
 I Sangens blide Siem.
 Han tryller guldne Frugter
 Paa Træets Grene frem.

43.

I dun saa kælent sukker,
 Den Herres Qvinde huld.
 Den modne Frugt hun plukker
 Udi et Kar af Guld.
 Heel bly med røde Rinder
 Hun byder dem Enhver.

Al Alderdom forsvinder
 Ved dem fra Asers Hær.

44.

Den milde, skønne Balder
 Har en velvoren Son,
 Forsete man ham kalder.
 Han har en Borg saa skøn;
 Der han sin Dom affiger,
 Og giver kloge Bud,
 Heel gierne han forliger,
 Den gode Glitners*) Gud.

45.

Heimdal ham vel paastægter,
 Den unge Gud saa fro;
 Han er de Asers Bægter
 Høit paa Regnbuens Bro.
 Syn Møer ham monne føde,
 Og lod ham Ekionhed arve,
 De monne deiligt gløde
 Hver i sin egen Farve.

46.

Hodur, dertil vel Vale,
 Er i bestandig Strid;
 De har to høie Sale,
 Een sort, en anden hvid.
 Hodur er skuml at skue,
 Som Nattens Mørke er;
 Vale staaer tiæt i Lue
 Med Dagens Flammespær.

47.

Heel flere Borge stærke
 Rundtom paa Himlen staae;
 I lyse Pandserærke
 Der milde Guder gaae.

*) Hans Borg.

Linie 30: Der] Orig.: De

Hver Gud og hver Gudinde
 Har fast sit eget Slot,
 Dog meest de sig indfinde
 Hos Asgards vise Drot.

48.

Der samles høie Guder
 Vel baade Nat og Dag.
 Af Ægdrasil udluder
 Over det blanke Tag.
 Det Træ er saurt tilskue,
 Det breder sig vidt omkring,
 Under dets grønne Bue
 Har Valhals Guder Thing.

49.

Hen forbi Asken skyder
 En Flod sig, klar at see;
 Hvor blaa dens Bæld udbryder,
 Sidde de Rorner tre.
 De Qvinder aldrig sove
 Blandt Blomsterkrat og Siv,
 De læser i Isen Bove
 Hver Mands og Qvindes Liv.

50.

Den As, det kan man sige,
 Er Verdens Hierte fast;
 Den haver ei sin Rige,
 Den Himlens høie Mast.
 Heidrun dens Blade bryder,
 En Ged saa silkeblød;
 Af Gedens Bryster flyder
 Valhallas brune Mød.

51.

Paa Ræmpefaders Bolig
 Den Hiort Gifthirner staaer,
 Og nipper Løvet rolig,

Som hen paa Taget flaaer.
 Ud af dens Over springer
 Udi en bundløs Grav
 Det Vand, som Stormen tvinger
 Igiennem Jordens Hav.

52.

Tre Rodder vidt sig rækker
 Fra Asken, langt de groe;
 Den ene did sig strækker,
 Hvor Askurs Askom *) boe,
 Den anden langt med Bælde
 Til Helas Sal gaaer frem,
 Den tredie til de Fielde,
 Som ere Jettens Hiem.

53.

Af Aser overvundet,
 Fra Dagens Lys forstødt,
 Til Biergets Mørke bundet,
 Hvor Alt er koldt og dødt,
 Utgarde-Lof' i Lænker,
 Den Jettens fule Drot,
 Paa Hevn der evig tænker
 Udi sit Fængselsflot.

54.

For Aserne at hade
 Han lever end forvist;
 Han pønser kun paa Skade
 Og evig Argelist.
 At atter han kan fange
 Sit gamle Herredom,
 Han synger Tryllesange,
 Og kaster Runer om.

*) Menneffene.

55.

Den værste Daad, man hørte
 Af ham, -i Ondskab stærk,
 Var det, at han forførte
 As-Rok' til Elfskovsværk:
 At med en Jetteqvinde
 Han sig forglemte flet
 I Hulen dybest inde,
 Og avled Ræmpeæt.

56.

Tre Børn hun mon undfange,
 Og satte dem paa Jord:
 Den Ene var en Slange,
 Forgiftig, kæmpestor;
 En Ulv, som ingensinde,
 Det andet Foster var;
 Det tredie var en Qvinde
 Blaahvid, uhyre svar.

57.

Da blussed som en Lue
 Af Trud den onde Drot;
 Han tænkte: „De skal fue
 As-Odin i sit Slot!“
 Men snart hans Haab begravet
 Den stærke Asa-Thor,
 Han vandt den Drm i Havet
 Trindt om den runde Jord.

58.

Odin, den vise Herre,
 Da han den Qvinde saae,
 Brat hendes Magt mon spærre,
 Og kasted Runer smaae;
 Han mon ei længe tøve,
 Han satte-hende hen,

Hvor hun sin Kunst mon øve
 I Straf mod rædde Mænd.

59.

Til Fenris*) ene satte
 Den Jætun**) end sit Haab.
 Ud Bifrostbro***) hiin bratte
 Han løb med Hungers Raab;
 Da den endnu var liden,
 Da var den ei til Hinder,
 Men som den vorte siden,
 Da blegned de Gudinder.

60.

Dens Kraft sig grumt forøgte,
 Dens Magt tog Overhaand.
 De Valhals Guder søgte
 At lægge den i Baand;
 Men intet Baand' og Lænke
 De stærke Sener bandt.
 Det monne de Ufer krænte,
 Thi paa et Raad de fandt.

61.

De sendte til de Dverge,
 Saa kunstig' og saa smaae,
 Som boer i lave Bierge,
 Og snildt med Hamre slaae.
 De monne snarlig smedde
 Alt under hiin sorte Jord
 Saa understærk en Riede,
 Blød som en Silkesnor.

62.

Den var til Hielp i Baande
 Heel kunstig sammenfænt

*) Ulven.

**) Jette.

***) Regnbuen.

Af alle Fiskes Mande
 Og alle Fugles Spyt,
 Af Smæk ved Rattens Fodder,
 Af Skæg paa Kvinden feig,
 Af Biergets dybe Rødder,
 Af Biornens Sene feig.

63.

Da nu man Ulven vilde
 Indslutte i dette Baand,
 Da troede han dem ilde,
 Hans Tvivl tog Overhaand;
 Han sagde: „Hvad kan det baade,
 At bryde saa tynd en Traad?
 I vil mig vist forraade
 Alt ved saa fletst en Daad.“

64.

For nu dens Tvivl at dæmpe
 Lagde den Helt i Drab,
 Gud Tyr, den Valhals Ræmpe,
 Sin Haand i Ulvens Gab.
 Da loe i Pandfersærke
 De Guder med listig Mænd,
 Kun ikke Tyr hiin stærke,
 Han mist sin høire Haand.

65.

Da nu de Jettens Tyrste
 Alt Haab forsvundet saae,
 Da steg hans Haar i Børste,
 Da blev hans Læber blaae;
 Af Harm han qvær mon daane,
 Da var hans Stræben kun
 De Guder at forhaane
 I mørke Midnatsstund.

66.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han slukte Offrets Brænde,
 Og rev de Altre om.
 Hofgoder *) der mon stande,
 Dem slog han ned for God,
 Og drak af Hovedpande
 Det fromme lunkne Blod.

67.

Høit, høit paa Upsals Fielde
 Et vældigt Slot mon staae;
 Der Freier boer med Bælde,
 Omflængt af Eken graa.
 Den Asa fra det Høie
 Der fast har sat sig ned,
 At nær han har for Die
 Al Jordens Frugtbarhed.

68.

Han efter Hevn mon tørste
 Ved sig en Niddingsfærd,
 Han steg paa Gullinbørste**)
 Med sit uhyre Sværd.
 Døbt han til Biergets Lue
 Den onde Jotun slog;
 Derpaa ad Bifrost-Bue
 Til Asgard Freier jog.

69.

Da Odin brat erfared
 Den fule Jdræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 I Hast han sammenkaldte

*) Præster.

**) Sin straalende Galt.

De Aser til et Raad,
 Og lydeligt fortalte
 Utgarde-Lokes Daad.

70.

Da nu de Aser hørte
 Den Ræmpes onde Spil,
 Sig deres Indvold rørte,
 Og deres Blik blev Jld.
 Enhver af Hevn mon tørste
 Ved hvad der nys var hændt;
 Til Jotunheimas Fyrste
 Han bad at vorde sendt.

71.

Da sagde Hlidskials Fader
 Heel findig saa med Skiel:
 „At I den Jotun hader,
 Mig thffes saare vel;
 Thi vil jeg til den Ende
 Før næste Hundeglam
 Min Svend Hermoder sende,
 Med Ord at tugte ham.“

72.

Da monne Varen vore
 Paa Thr i Panden stor.
 Han raabte, liig en Dre,
 Der stoder Horn mod Jord:
 „Skal usle Jettekæmpe
 Mod høie Guder feide,
 Og Guder Breden dæmpe,
 Og kun med Ord bebreide?“

73.

Ha, vise Seierfader!
 Send mig paa hurtig Fod;
 Min Biørnehud jeg bader
 Da snart i Jetteblod.

Jeg ham i Bierget knuger
 Ret efter Ræmpeskif,
 At aldrig meer han suger
 Af Mænd den røde Drik."

74.

Da med sin hvide Isse
 Gud Odin rysted blid.
 Han sagde: „Søn! tilvisse
 Du est en Tyr i Strid;
 Men udi Raad at give
 Ved Asken Ygdrasil
 Maa du tilbage blive,
 Thi skalst du tie stil.

75.

Jeg skuer dybt i Tiden,
 Mig Mimer venlig er;
 Dog er min Rundskaab liden
 Om onde Jettehær.
 Den er i Fieldet døvet,
 Men den at dræbe reent,
 Det har vi ofte prøvet,
 Guldføre dog vel seent.

76.

Et ringe Liv de leve,
 Vi er fast hevnet alt,
 I Biergene de bleve
 Ret som til Døde qvalt.
 Af Harmen fast de revne,
 Kan dog ei vorde frie;
 Banmægtigt de sig hevne
 Ved frugtløst Raseri.

77.

Thi vil jeg fra mit Rige
 Først sende did en Gud,
 Som dem med Thynd kan sige

Mit Ord, mit stærke Bud,
 At de skal stille fare
 Udi den skumle Braa,
 Hvis ei den Asa-Skare
 Mod dem skal atter gaae.

78.

Hvo nu, I kække Sønner!
 Vil helst den Daad udføre,
 Hans ærefulde Bønner
 Jeg faderlig vil høre."
 Da treen i Vargestofe *)
 For Odin: Tyr og Thor,
 Hermoder, Asa-Lofe,
 Heimdal, Forset' og Niord.

79.

De Guder brat mon haste,
 Dog fremmest vandred Thor.
 Da bød dem Odin faste
 Guldtavel over Bord;
 Men først om trende Dage
 Bestemte han den Tid,
 At Ingen skulde drage
 Med Harm iilsindet did.

80.

Til Bords da Hver sig satte
 Med Higen i sit Sind.
 Thors Tanker var saa bratte,
 Han støtted Haand mod Kind.
 Man saae ham længe grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Jotun straffet faae.

81.

Den afianske Herre
 Med staalbeflædte Bryst

*) Ulvestindsfiortel.

Tidt spænder for sin Kærre,
 Har til at age Lyst.
 De Bukke frem han kalder,
 Ud af den lune Stald.
 Naar Kærren vældigt gjalder,
 Det kaldes Tordenskrald.

82.

Den er vel Løfe nævnet
 Blandt afianske Mænd,
 Som ofte did er stævnet
 For Uffetræet hen.
 Dannis er han tilshne,
 Men Falskhed er hans Skif;
 Under hans Dienbryste
 Har han et listigt Blik.

83.

Stor Snildhed er ham skienket;
 De afianske Mænd
 Haver han ofte frænket
 Og frydet tidt igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Ord.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Ufa-Thor.

84.

De hvide Valhals Piger
 Med Kinden rosenrød
 Da rakte hver en Kriger
 En Drik saa saare sød.
 De største Horn udstukke
 De understærke Mænd.
 Thor ledte sine Bukke
 Da brat for Kærren hen.

 Linie 7: Den] Orig.: Der

— 27: udstukke] Orig.: udslutte

85.

Med Søm han fast mon nagle
 Guldsfœ til haarde Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæst om stærke Bob,
 Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Løse fare med.
 Der gnistred Ild og Flamme,
 Saa hardt de foer afsted.

Bemærkninger til Nordens Guder:

Side 3, Linie 5: Jotunheim] Oehl. skrev urigtigen Jothun, Jothunheim, hvilket nærvær. Udgiver har beholdt i de foregaaende Rækker af Digterens Skrifter, men uden tilstrækkelig Grund, da han ellers ikke har udstrakt den samvittighedsfulde Overholdelse af mindre rigtige Ordformer (som i dette Digt Jormungarder, Gugner, Hrugner m. fl.) til Bevarelsen af blotte orthographiske Feiltagelser (som rendse, hvrindske, lokke En i Fællen, rædde Ens Liv m. fl.)

- 7, — 7: Paa Hævn der evig tænker] I m, hvor denne Strophe er den 53de, maa Ordet der vel henføres til „de Gielde, som ere Jettens Hiem“, i den 52de Strophe. Som det staaer her (efter a), kan det meget godt henføres til „Biergets Mørke“; og her er da ingen Trang for nogen af de senere Forandringer, hverken A's: Paa Hævn fun osv., eller B's og C's: Paa Hævnen osv.

- —, — 9-24: Thi drog han til den Ende osv.] Disse to Strofer ere i A, B og C saaledes sammentrukne til een:

.....Brænde,
 Rev Gudehujet om.
 Da Odin sammenfaldte
 De Aser til et Raad;
 Og bredelig fortalte
 Utgardeløfs Daad.

- 9, — 3-4: Som ofte did er stævnnet | For Afsetræet hen.] I m (82de Str.) referere disse Linier sig til en foregaaende Omtale (i 48de Str.) af Ygdrasil og Gudernes Thingsted under samme. En saadan tidligere Omtale mangler nu, og Ordet did gjør, at man savner den.
- 18, — 3-28: Bredeligt Ægir brummed osv.] For at give Ægir og Niord noget mere af det Mildhedspræg, hvormed de optræde i Fortsættelsen, har Digteren forandret dette

Sted saaledes i A (og med et Par nye Smaaforandringer i B og C):

Kan, Wgirs Hustru brummed
Huult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Sølvhielm med Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen ene
Med sin Baadshagestang,
Besat med klare Stene.
Hans lange Skieg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet meer ei brager,
Men seer heel venligt ud.
Paa Glesen kan I finde
Hans Muskelthrone staae.
Kan er den Herres Dvinde;
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tit Forbund fanger
Den vaade Gud saa trng;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Rng.
Dens raske Flugt formindsfer
Bist Havets Skønhed ei;
Høitideligt den vrindsfer
Hen ad sin vaade Bei.

Sølvhielmen omtales i Fortsættelsen, Side 257, Linie 19—24.
Side 24, Linie 20-24:

.....hvert Pandserbaand.
I Hielm og Vargestoke,
Vel foret blødt med Maar,
Jeg tiener Utgarde-Lofe
Udi hans Herregaard.

Og Side 34, Linie 9-12:

Gud Thor, dertil vel Lofe,
Samt Thialf og Roska hvid,
I Hielm og Vargestoke,
I spalen Aftenstid...]

For at undgaae Ordet Vargestoke, som i m (78de Str.)
forklares ved Ulveskindskiortel, og som er et Forsøg
paa en dansk Gjengivelse af det islandske vargstaka,

Ulveskind, eller vargstakkr, Ulveskindspels, har Digteren forandret disse to Steder saaledes i A (og med en ubetydelig ny Forandring i B og C):

.....hvert Pandserbaand.
 I Hielm og Pandserfjorte,
 Vel foret blødt med Maar,
 Jeg tiener Lofe sorte
 I Iltgards Herregaard.

Gud Thor dertil vel Tialfe,
 Samt Lof' og Roska hvid,
 Husvælt af Markens Ulfe,
 I svalen Aftenstid...

Side 57, Linie 27-28: Saa gaaer det ogsaa, ilde, | Med eders Kæmpeart.] Ordet ilde maa her forstaaes som uheldigviis, desværre, hvilken Opfattelse nærvær. Udg. har søgt at lette ved at indslutte det imellem to Commata.

— 85, — 17, til Side 86, Linie 4: En Stump udaf hiin Riede, | Hvormed I Fenris bandt, osv.] Disse to Stropher ere udeladte i A, B og C, og staae unegtelig ogsaa i Strid med det, der fortælles i Sangene Skirnir fuldender sit Ærinde og Om Fenrisulven og Tyr, hvorefter Fenris først senere bliver bunden. Men da Udeladelsen af de to ypperlige Stropher gjør et slemt Skaar i Sammenhængen, og lader den paafølgende Strophe blive saa godt som uforstaaelig, har nærvær. Udg. troet, at den omtalte Modsigelse var det mindre Onde, der burde foretrækkes.

— 90, — 9-12: Lad det en Gave være, osv.] I A, B og C ere disse Linier forandrede til Følgende:

Dermed du Iystigt lege,
 Du ædle Kæmpe god,
 Og Rysterne bevæge
 Til daglig Ebb' og Flob.

— 130, — 9-10: Beileren blussed som | Boldt af Ilden] Som Boldt af Ilden d. e. som en Ildkugle, et Meteor.

— 139, — 7: Lofe, den Evend i Ophav stærk] Ophav skulde vel været: Paafund, Opspind.

— 143, — 13: Og Ræven, Besselen, Rotten kom] Vessel er en sjeldnere Form af Ordet Væsel.

— 193, — 8: Til en skjellig Udaad dig bragte Guldets Træst.] Skiellig d. e. klækkelig, vældig. Smlg. Oehls Digte, VI, 1861, Side 245, Linie 7-8:

Men Damp i Bretland gives der nok,
 Af Heste haves en skjellig Skof.

— 198 til Side 204: Bragis Sang om Gefion.] Det samme Æmne havde Oehl. tidligere, i Vinteren 1801—1802, behandlet i

Romancen Siølund, see Oehls Digte, VI, 1861, Side 10—12.

Side 234, Linie 8: Da fortalte med Omsvøb hiin sin Herres Bedrifter]
Med Omsvøb skulde vel heddet: omstændeligt.

— 240, — 27: Af Fuglenes Aande, Fiskenes Spyt] Digteren er
her ved den Skriv- eller Trykfeil i a, der Side 85, Linie 27
og 28, havde ombyttet Ordene Fiskes og Fugles (see
Varr. dertil), kommen bort fra det Rette: Af Fiskenes Aande,
Fuglenes Spyt.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen, hvilken for Side
5 til Side 103, Linie 5, er a, og for det Øvrige A:

Side 3, Linie 17: en] = B; A: sin

— 4, — 6: ved] = C; A: med

— —, — 10: Freier vil skienke ham] = B; A: Freier skienfer ham

— —, — 10-11: Paa Reisen] = B; A: Paa hin Reise

— —, — 20: Mielner] A, B og C: Mielnir (den sidste Form
findes ikke i a, og kommer i A først frem i de tre sidste
Sange og den til allersidst trykte Indholdsangivelse, hvorfor
nærvær. Udgiver har gennemført den første Form)

— —, — 29: der ere bleve tilbage] = C; A: der bleve tilbage

— —, — 34: Natur] = B; A: Efabning

— —, — 35: Forsjættelsen] = B; A: Forsifringen

— 5, — 7: sat] = A (samt B og C); a: sæt

— —, — 8: Ufernes] = A; a: Guderne

— —, — 10-17: Om Gunders Færd mod Jetter, osv.] Denne
Strophe mangler i a.

— —, — 18: Det] = B (samt C og m [30te Str.]); a og A:
Eaa

— —, — 20: nævnt] = A (samt B, C og m [30te Str.]); a:
nævnet

— 6, — 1: Dens] = A (samt B, C og m [30te Str.]); a:
Dets

— —, — 2: Eale er Huset] = A (og m [30te Str.]); a: Eale
Huset

— —, — 17: bolde] = A; a: vaffre

— —, — 19: han har] = m (32te Str.); a: har han

— —, — 22: hans] = m (33te Str.); a: den

— —, — 26: sin] = A (samt B, C og m [33te Str.]); a: sit

— 7, — 12: de] = m (66de Str.); a: dets (A, B og C heelt
afvigende)

— —, — 19: snarlig] = m (69de Str. Smlg. Side 69, Linie 15);
a: svarlig (A, B og C mangle)

- Side 8, Linie 7: bød] = m (79de Str.); a: bad (A, B og C mangle)
- 9, — 7: Dienbrøne] = A (B, C og m [82de Str.]); a: Dinebrøne
- —, — 24: Rærren] = A (B, C og m [84de Str.]); a: Rarren
- 10, — 11: De] a, A, B og C: Der (smlg. Side 99, Linie 3, og Side 286, Linie 1, hvor alle Kilderne have De)
- 12, — 7: Den spæde Blomst] a, A, B og C: Det spæde Blomst (denne Sprogfeil, som Digteren har rettet i Trag. Dram., I, Side 172, Linie 24, og i Helge, 1814, Side 130, har han sikkert her kun overseet i de nyere Udgaver)
- —, — 22: graaligt, langsomt] a: graaligt langsom; A, B og C: graaliglangsomt (smlg. Var. til Side 226, Linie 27)
- 13, — 15: dem] = A; a: den
- 14, — 12: Iystigt] = B (smlg. Side 96, Linie 16); a: Iystig
- —, — 18: trøsteligt] = B; a: trøstelig (smlg. Side 96, Linie 22)
- 15, — 14: ham] = A; a: han
- —, — 17: stærkt] = A; a: haardt (smlg. Linie 16)
- 16, — 17: Røssa] = A, B og C; a: Røsga (samme Afvigelse, hvergang dette Navn forekommer i det Følgende indtil Side 103)
- 19, — 4: fatte] = B; a: fæste
- —, — 5: bød] = A; a: bødst (Da Formerne: bødst, blevst, kanst, skalst, veedst, fikst, som ere hyppige i a, ikke forekomme i A, B og C, altsaa ikke i nogen Kilde til de sidste to Trediedele af Værket, har nærvær. Udg. for Conformitetens Skyld forladt a i dette Punkt.)
- —, — 28: I Himmel] = A; a: Paa Himmel
- 20, — 7: Midgardsormens] = A; a: Midgardormens
- —, — 21: vandred] = A; a: vanfød
- 21, — 8: Høit] = B; a: Ut
- 23, — 18: heel] = B; a: vel
- 24, — 1-2: Han hørtes vældigt buldre, | Han] = B og C; a: Da hørtes vældigt buldre, | Han; A: Han hørtes vældigt buldre, | Og
- —, — 6: En Stang kun var hans Værn] = A; a: Men stirred nær og fiern
- —, — 19: snarlig] = A; a: svarlig
- 25, — 5: blev] = A; a: blevst
- —, — 10: alt] = A; a: al
- —, — 26: Grannetop] = B; a: Grannetop
- 27, — 1: vil] = A; a: vilst
- —, — 17: fialfe] = A; a: fialve
- —, — 23: i] = A; a: udi

- Side 29, Linie 6: l̥n̥s] = A; a: l̥n̥s
 — —, — 14: mod] = A; a: med
 — —, — 23: Vil] = A; a: Vilst
 — —, — 25: fan] = A; a: fanst
 — —, — 27: fan] = A; a: fanst
 — 30, — 9: Helte dyrke] = A; a: Jorden dyrker
 — —, — 26-27: Siem; | Blandt] = B; a: Siem | Blandt
 — 31, — 16: Nornen] = A; a: Vola
 — 33, — 3: Breden] = A; a: Brede
 — —, — 9-11: Slette; | I røden Aftenstund | Stode] = A; a: Slette | I røden Aftenstund. | Stode
 — —, — 25: vil] = A; a: vilst
 — 34, — 23-24: o Roska! sage | Jeg] = B; a: o Rosga sage! | Jeg
 — 35, — 7: vil] = A; a: vilst
 — —, — 12: slutte] = A; a: slutter
 — —, — 13: Hug] = A; a: Huu
 — —, — 25-26: Maane | Da] = A, B og C (Maane, | Da); a: Maane! | Da
 — 36, — 2: snilde] = A; a: ædle (smlg. Linie 10)
 — 37, — 1: kraftigt] = A; a: svarligt (smlg. Side 36, Linie 19, og Side 37, Linie 20 og 21)
 — 39, — 26: Man i det Gierne [aae] = B; a: Man da langt borte [aae]
 — 41, — 19: det] = A; a: de
 — 44, — 2: Rinden] = A; a: Rinder
 — —, — 10: god] = A; a: flog
 — —, — 14: Vel] = B; a: Alt (smlg. Linie 17)
 — 45, — 8: For] = A; a: Om
 — —, — 22: stærk] = A; a: lief
 — —, — 24: Riddingsværk] = A; a: Riddingsværk
 — 46, — 11-12: Høit Hallen monne gientage | Den Skares] = B; a: Høit mon den Hal gientage | Den Skares
 — —, — 16: hans] = B; a: sin
 — —, — 26: Helheim̥s] = A; a: Niflheim̥s
 — 47, — 21: Der] = B; a: Det
 — 48, — 3: hurtigt] = B; a: hurtig
 — 49, — 11: blænder] = B; a: blinder
 — —, — 24: [narligt] = B; a: [narlig
 — 50, — 20: Gud Thor] = A; a: Den Gud
 — 51, — 9: skumle] = A; a: hvide
 — 52, — 15: skal] = A; a: skalst
 — —, — 26: Som i en] = B; a: Udi en
 — 53, — 7: U̥g Odin] = A; a: U̥sa-Odin
 — —, — 15: den] = A; a: din
 — 55, — 20: dem] = A; a: den

- Side 57, Linie 19: da] = A; a: der
- 58, — 2: prøve] = A; a: prøver
- —, — 3: dristigt] = A; a: dristig
- —, — 6: holde] = A; a: vafre
- —, — 12: Glammen] = A; a: voldsomt
- —, — 26: Ham paa det hvalte] = A; a: Heit paa hans hvalte
- 59, — 8: Hvor den blev stum af] = A; a: Forstummende af
- —, — 13: skal] = A; a: skalst
- —, — 22: Rappelyst] = A; a: Kampens Lust
- —, — 23: stærkt] = B; a: stærke
- —, — 24: mandigt] = B; a: mandigt
- 61, — 3: svarede] = B; a: sagde (smlg. Side 60, Linie 25)
- —, — 17: skal] = A; a: skalst
- 62, — 14: med] = B; a: ved
- —, — 19: kan] = A; a: kanst
- 63, — 17: Dog Jetten ei] = B; a: Jetten da ei
- 64, — 18: Thialfe] = A; a: Løse
- —, — 20: Siig] = A; a: Søg
- 66, — 8: Vist nok et Pileskud] = B; a: Et svarligt Pileskud (smlg. Linie 3)
- —, — 10: strax] = B; a: da (smlg. Linie 7 og 11)
- —, — 20: Der] = A; a: Da (smlg. Linie 17)
- 67, — 4: Kan] = A; a: Kanst
- —, — 22: kunstigt] = A; a: kunstigt
- 69, — 2: Bredden] a, A, B og C: Bredden
- 71, — 2: svar] = A; a: stor (smlg. Side 70, Linie 27)
- 72, — 13: Men da vi nu kun spøge] = B; a: Men da kun nu vi spøge
- —, — 14: end] = B; a: brat
- —, — 21: vi ikke tøve] = B; a: vi og ei tøve
- —, — 27: ad] = A; a: ved
- 73, — 7: Den] = A; a: Der
- —, — 8: Og nær ved Guden laae] = A; a: Og sig for Guden laae
- —, — 21: raabte] = A; a: sagde (smlg. Linie 19)
- 74, — 15: stærke] = A; a: stærken
- 75, — 7: her] = B; a: nu (smlg. Linie 5)
- 77, — 24: Paa Jettens Klippe] = A; a: Paa Ugirs stolte Ø
- —, — 28: snarlig] = A; a: svarlig
- 78, — 12: Saa] = B; a: Alt
- 79, — 1: need] = A; a: vedst
- —, — 12: I Jern og Kobber flæd] = A; a: Og i Jern-Blader flæd

- Side 81, Linie 11: [skal] = A; a: [skalst]
 — —, — 21: [skal] = A; a: [skalst]
 — 82, — 3: [Ham] = A; a: [Han]
 — —, — 13: [Blomster] = B; a: [Blomsten]
 — 84, — 20: [blev] = A; a: [blevst]
 — 85, — 6: [Paa Rattens øde] = B; a: [Alt paa den øde]
 — —, — 19: [Overge] a: [Overger] (Strophen mangler i de øvrige Kilder)
 — —, — 27: [Fiskes] = m (62de Str.); a: [Fugles]
 — —, — 28: [Fugles] = m (62de Str.); a: [Fiskes]
 — 86, — 3: [Biergets] = m (62de Str.); a: [Klippens]
 — —, — 6: [blev] = A; a: [blevst]
 — —, — 19: [Til] = B; a: [J]
 — —, — 24: [Dine] = A; a: [Die]
 — —, — 25: [ndmng] = A; a: [ndmngt]
 — —, — 27-28: [hugget, | Thor! med] = A; a: [hugget | Alt med] (smlg. Linie 26)
 — 91, — 12: [Kæmpear] = A; a: [Kæmperarm]
 — 92, — 22: [Thor] = A; a: [Han]
 — —, — 23: [vidt] = A; a: [rundt] (smlg. Linie 25)
 — 93, — 7: [Strar] = B; a: [Brat] (smlg. Linie 5)
 — —, — 13: [nu] = A; a: [da]
 — —, — 17: [snarlig] = B; a: [svarlig]
 — —, — 23: [gode] = B; a: [gamle]
 — —, — 25: [Hiertensglæde] = B; a: [svarlig Glæde]
 — 94, — 3: [Hustru monne græde] = B; a: [Hustru plat mon græde]
 — —, — 5: [Glad hendes Dine] = A; a: [Med Frnd det Die]
 — —, — 6: [Dattrens] = A; a: [hendes]
 — —, — 9: [spurgte] = A; a: [sagde] (smlg. Linie 7)
 — —, — 17: [gode] = B; a: [gamle]
 — —, — 18: [Med lange Loffer] = B; a: [Alt med de Loffer] (smlg. Linie 23)
 — —, — 26: [var] = A; a: [varst]
 — —, — 28: [var] = A; a: [varst]
 — 95, — 1-2: [Nu i din Haand du flemmer | Dit Sværd med Helteskif] = A; a:
 Nu du din Arm udstrammer
 Ret efter Helteskif
 — —, — 5: [fik] = A; a: [fikst]
 — —, — 8: [var] = A; a: [varst]
 — —, — 15: [gode] = B; a: [gamle]
 — 96, — 2: [Fat om sin] = A (smlg. Side 13, Linie 18); a:
 Da fat sin
 — —, — 3: [gammel] = C; a: [gamle] (smlg. Side 13, Linie 19)

Side 97, Linie 1: gode] a, A, B og C: gamle (smlg. Side 93, Linie 23; Side 94, Linie 17, og Side 95, Linie 15)

- —, — 26: Klædt i sin] = B; a: ldi sin (smlg. Linie 27)
- 98, — 2: aarle] = A; a: aarlen (smlg. Side 15, Linie 2)
- —, — 14: Bod Følget fare med] = B (smlg. Side 10, Linie 2); a: Og tog sit Følge med
- 100, — 17: Døttre] = A; a: Moer
- —, — 21-23: Blandt Børn har ei sin Lige | Ung Snos, det klare Lys; | Siofna, den skønne Pige,] = A (smlg. Side 191, Linie 16-18); a:

Frugtbarheds Gudinde
Er Snos, det milde Lys,
Siofna, den hulde Dvinde,

(m [27de Str.] har: . . . det klare Lys; og milde er vel en blot Sætterfeil, hentet fra Linie 24)

- 101, — 4: til] = A; a: for
- —, — 9: kan] = A; a: kanst
- —, — 10: Jeg har alt længst] = A; a: Jeg alt har længst
- —, — 17: vene] = A; a: vakkre
- 103, — 19: Den blotte Kraft er blind] = B; A: Er Kraften ene blind
- 105, — 23: ved] = B; A: i
- 108, — 6: dit] = B; A: det
- —, — 19: Døpflog] = B; A: Og slog
- —, — 24: Est du kun Luunheds Giest] = B; A: Est du den lune Giest
- 109, — 14: saa] = B; A: af
- 111, — 13: hans] = B; A: ham
- 112, — 4: Midgardsormens] = C; A: Midgardormens
- 113, — 13: Han avled, for] = B; A: Da avled han, for
- 117, — 15, og Side 121, Linie 3: Ragnarokker] = B; A: Ragnarokker
- —, — 24: Gummens] = B; A: Gummens
- 122, — 3: Kampens Gud] = B; A: Kæmperen
- —, — 4: For ham at bære staalblank Bante] = B; A: At bære for ham staalne Bante
- 123, — 2: Ydun] = C; A: Idun
- —, — 16: Saa svømmer dette Pigefølge] = B; A: Saa svømme de i Pigefølge
- 124, — 11: kan ei Sif sig] = B; A: kan hun ei sig
- 125, — 14: falder Haaret] = B; A: har hun Haaret
- —, — 25: vise] = B; A: viser
- 126, — 1: Og] = B; A: O
- 128, — 20: Deilige] = B; A: Deilig
- —, — 29-30: bragte jeg | Dig paa Bænken.] = B; A: bragte paa | Bænken jeg dig.

- Side, 130, Linie 24: *Æfiæg paa Rornet.*] = B; A: *Æfiægget, Frosten.*
 — —, — 28: *Gudbrandsdalen*] A, B og C: *Guldbbrandsdalen*
 (smlg. Var. til Side 140, Linie 28)
 — 131, — 21: *snarligen*] = B; A: *snarlig*
 — 133, — 24: *lyser*] = B; A: *lysner*
 — 135, — 6: *fig*] = B; A: *dem*
 — —, — 12: *Med pustende*] = B; A: *Med de pustende*
 — 136, — 4: *Den*] = C; A: *De*
 — —, — 5: *Jordens Dal*] = B; A: *Jorden plat*
 — 137, — 1: *Bar*] = B; A: *To*
 — —, — 15: *Smeden*] A, B og C: *Smedden*
 — 138, — 8: *Nedbølge*] = B; A: *Eig bølge*
 — 140, — 18: *løb*] = B; A: *gif*
 — —, — 19: *Græssets*] = B; A: *Jordens*
 — —, — 28: *Gudbrandsdalens*] = B (som dog ved en Trykfeil
 har *Gudbranddalens*); A: *Guldbbrandsdalenes*
 — 142, — 10: *ved*] = C; A: *med*
 — 143, — 14: *fig*] = B; A: *dem*
 — 144, — 3: *spidded*] A, B og C: *speded*
 — —, — 12: *Blev Luen fun*] = B; A: *Det brændte fun*
 — 145, — 20: *fig*] = B; A: *dem*
 — 146, — 1: *sanf*] = B; A: *laae*
 — 147, — 3: *det*] = B; A: *de*
 — —, — 15-16: *Dunst | Alt*] A, B og C: *Dunst. | Alt*
 — —, — 18: *rødt*] = B; A: *rød*
 — 148, — 6: *Gubbes*] = B; A: *Oldings*
 — —, — 7: *Olding*] = B; A: *Gubbe*
 — 149, — 2: *hiint*] = B; A: *fit*
 — 150, — 22: *fin*] = B; A: *fit*
 — 151, — 9: *aa*] = B; A: *nu* (smlg. Linie 1)
 — 155, — 13: *Tilstaa det*] A: *Tilstaa den* (B og C mangle)
 — 160, — 15: *Skæl, som paa en*] = B; A: *Skæl, fast som en*
 — —, — 18: *Dg Sønnen ei sin Flig udbreder der*] = B; A:
Ei Sønnen breder ud sin Flige der
 — 161, — 6: *Ingen fiendtlig, Ingen hulb*] = B; A: *Ingen*
harm, og Ingen
 — —, — 14: *mon*] = B; A: *lod*
 — 162, — 11-12: *af List og Spot,* | *Qvad Thor, „vil jeg fra*
Valhal udelukke.] = B; A: *af Us og Hel, | Qvad Thor, maa*
Kraften tvinge til at sukke!
 — —, — 13: *godt*] = B; A: *vel*
 — 163, — 23: *Snart*] = B; A: *Kort*
 — —, — 28: *fig*] = B; A: *dem*
 — 164, — 5: *Ærem spulmed atter i sin Ungdomshlde*] = B; A:
Den spulmed ud som før, med Ungdomshlde
 — —, — 13: *blændet*] = B; A: *blindet*

- Side 165, Linie 20: [ad] = B; A: var
 — 166, — 19: [Soens] = B; A: Havets
 — —, — 20: [sig til] = B; A: dem for
 — 172, — 5: [did] = B; A: da
 — 174, — 5: [Nattergale] = B; A: Nattergaler
 — 175, — 5: [stod] = B; A: var
 — —, — 26: [Saa smidige, saa lette, saa] = B; A: Saa dannede, saa smekke, saa
 — —, — 27: [De stærke runde Lægge, det] = B; A: Den stærke Ungdomsfulde, det
 — 176, — 15: [til] = B; A: i
 — 177, — 8: [J . . . lade] A: J . . . lader (B og C: man . . . lader)
 — 178, — 19: [hinanden] = B; A: hverandre
 — —, — 20: [Freier] = B; A: Freir
 — 179, — 22: [smelted hans] = B; A: smelted i hans
 — —, — 23: [om] = B; A: paa
 — —, — 24: [Smøtt] = B; A: Sprængt
 — 180, — 16: [Søskende smaae] = B; A: Søskende saa smaae (smlg. Linie 14)
 — 181, — 17-18: [Hrymthusser med Magt | Hendes Fader] = B; A: Hendes Fader med Magt | Hrymthusser
 — 182, — 2: [stirred ud fra Bierget med] = B; A: stirred i det Vide, med
 — 183, — 2: [Skovens] = C; A: Skoven
 — —, — 8: [Jotunheimas] = C; A: Jothumheimas
 — —, — 16: [Id] = B; A: Brand
 — —, — 24: [fuer] = B; A: seer
 — 184, — 9: [Freier saae paa] = B; A: Freir stirred hen paa (smlg. Linie 13)
 — —, — 17: [sig] = B; A: dem
 — —, — 19: [var stor] = B; A: var vel stor
 — —, — 27: [sig] = B; A: dem
 — 185, — 5: [er Ufernes] = B; A: er nu Ufernes
 — —, — 7: [sig] = B; A: dem
 — 186, — 13: [Blomsters] = B; A: Blomstens
 — —, — 15: [sig] = B; A: dem
 — —, — 20: [Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng] = B; A: At ei i hendes Høisal hun taaler selv en Dreng
 — 187, — 28: [hun de] = B; A: hun dog de
 — 188, — 6: [Han hvissed] = B; A: Hun mumled
 — —, — 21: [ledige] = B; A: ledig
 — 189, — 7: [ængstelige] = B; A: ængstlige
 — —, — 10: [da vanked] = B; A: at dele
 — —, — 14: [Niordur saare] = B; A: saare Niordur

- Side 189, Linie 17: Garderike fhldt] = B; A: Garderik just fhldt (smlg. Linie 19)
- —, — 27: nu blæser] = B; A: den strænge
- 191, — 7: var] = B; A: er
- —, — 16: bragte Freias Datter i Hal, den] = B; A: bragte ind i Hallen, Frenas Barn, den
- —, — 25: havde dog Balsfauder ei seet] = B; A: havde Balsfauder ikke nu seet
- 192, — 2: aabent Die] = B; A: aabne Dine
- —, — 19: Det] = B; A: De
- 193, — 13: høit] = B; A: rort
- —, — 23: hans] = B; A: sin
- 195, — 5: tro] = B; A: fro
- —, — 15: lusegrønne] = B; A: dunkelgrønne
- 196, — 3: der blev] = B; A: opstod
- —, — 6: med] = B; A: men
- —, — 12: Men plukket nu, og presset til] = B; A: Der plukkes nu og præsses til
- —, — 22: Frem Usa-Lofe traadte] = B; A: Fremtraadte Usalofe
- 197, — 28: af Buxten] = B; A: ad Buxten (smlg. Side 25, Linie 18)
- —, — —: af ham] = B; A: ad ham (smlg. Side 25, Linie 18)
- 201, — 11-12: naar sig atter | Guldmaanen] = B; A: naar nu atter | Sig Maanen
- 203, — 2-4: for Norden, | Og kaldte Wigen | Jsefiorden.] = B; A: for Nord, | Og kaldte saa Wigen | Jsefiord.
- 205, — 9: Robberets] = B; A: Robrets
- —, — 23: Beemod] = B; A: Serqmod
- —, — 26: Frugtbarheds] = B; A: Frugternes
- —, — 30: der] = B; A: som
- 206, — 14: som ikke din] = B; A: som ei høit din
- 207, — 12: spøgende] = B; A: skærtsende
- 208, — 2: til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.] = B; A: til Maal kun med Kraft, og taber sit Mod ei.
- —, — 19: Drengen skienfte] = B; A: Drengen hun skienfte
- 209, — 2: sin egen, sin bundlese Wiisdom] = B; A: i sin bundlestugende Wiisdom
- —, — 12: smage] = B; A: frelse
- —, — 15: meied] = B; A: afflog
- —, — 16: der] A: der; B og C: som
- 210, — 5: til] = B; A: i
- —, — 20: sig] = B; A: dem
- —, — 24: Bogterske. Da hiin Trolldmand] = B; A: Bogterske. — See, da den Trolldmand
- 211, — 1: som Drm] = B; A: som en Drm

- Side 211, Linie 11: *Dielaaget*] = B; A: *Sortbrunt Die*
 — —, — 19: *renere*] = B; A: *sødere*
 — 213, — 4: *med Korf*] = B; A: *med en Korf*
 — 214, — 17: *Regnbu-Rand*] = B; A: *Regnbuerand*
 — 215, — 15: *Seer du vel Brogen*] = B; A: *See! Seer du Brogen*
 — 216, — 27: *Gienelskov! Uffind fordrer Taal*] = B; A: *Utelstes! Breden fordrer Taal*
 — 226, — 22: *der*] = B; A: *som*
 — —, — 27: *langsomt, varligt*] = B; A: *langsomvarligt*
 — 227, — 15: *Med*] = B; A: *J*
 — 228, — 12: *sig*] = B; A: *dem*
 — —, — 18: *tie, skult af hendes*] = C; A: *tier under hendes*
 — 229, — 22: *opladte sølverne*] = B; A: *opladtsølverne*
 — 230, — 30: *blind dog kun Banvid er*] = B; A: *blind Banvid dog kun er*
 — 232, — 11: *er*] = B; A: *var*
 — —, — 20: *selv*] = B; A: *nu*
 — —, — 22: *Ei undfanget sig har i*] = C; A: *Ei undfanged sig selv i*
 — —, — 26: *agte*] = B; A: *elske*
 — 234, — 22: *er*] = B; A: *var*
 — —, — 23: *mig mit Herberge nu, og*] = B; A: *mig nu mit Herberg, og*
 — 235, — 15: *nok*] = B; A: *vel*
 — —, — 18: *Glængte det sneehvide Liin*] = B; A: *Glængte saa sneehvidt Lin*
 — 236, — 15: *Engstelig stirred*] = B; A: *Engstlig da stirred*
 — —, — 23: *Forste*] = B; A: *Første*
 — —, — 26: *Pelsværk*] = B; A: *Plesværk*
 — —, — 28: *Band, der viser*] A, B og C: *Band, det viser*
 — 237, — 1: *sprungen*] = C; A: *sprunget*
 — —, — 8: *stod op*] = B; A: *opstod*
 — —, — 20: *Gudbrandsdelen*] A, B og C: *Guldbrandsdelen* (smlg. Var. til Side 140, Linie 28)
 — 238, — 17-19: *Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed, | (Solstraalen i Eken sig bader), | Mellem*] = B og C; A: *Dog Noget for Noget, min Ven, du veed! | (Solstraalen . . . bader) | Mellem*
 — 239, — 27: *sig*] = B; A: *dem*
 — 241, — 17: *Ind gif*] = B; A: *Indgif*
 — —, — 24: *Genris blev lænkebunden*] = B; A: *Genris fængelbunden*
 — 243, — 2: *fiærligt*] = B; A: *fiælent*
 — —, — 3: *fiælen*] = B; A: *her min*
 — —, — 4: *Nu*] = B; A: *Snart*

- Side 243, Linie 5: Snart] = B; A: Tit
- 244, — 1: bitter] = B; A: bittert
- —, — 2: Den] = B; A: Det
- 245, — 13: naturlig] = C; A: naturligt
- —, — 22: Ut] = B; A: En
- 246, — 19: bunden] = C; A: bundet
- 247, — 27: Morgengave] = B; A: Morgengaven
- 249, — 4: liig] = B; A: som
- 252, — 7: Sværdeplader] = B; A: staaene Plader
- —, — 23: Ei Klippen kan den knække] = B; A: Den kan ei Klippen knække
- 260, — 8: sorteblaae Skarntyder] A, B og C: sortblaae Skarntyder
- —, — 10: Der voldte han din Død] A: Der voldte ham din Død; B og C: Der gav han dig din Død
- 261, — 8: Men] = B; A: Da
- 262, — 26-27: Da Trollden hjst i Bierget | Dig Barmens Ubler knstet] = B; A:
- Da Trollden dig i Bierget
De skionne Ubler knstet
- 265, — 23: Og stikker seigt med Blikke] = B; A: Med ild-
rødsfiæle Blikke
- 266, — 20: Ha, Taabe!] = B; A: Hvad Taabe?
- —, — 25: Kun Kornmoen over Korn!] = B; A: Riv Rosen af sin Torn!
- 267, — 15: Vidar] A, B og C: Vidur
- 269, — 10: fuer] = B; A: truer
- 270, — 2: Elange] = B; A: Drm
- —, — 9: Sand og Græs] = B; A: Sand, Græs
- —, — 18: Dem] = B; A: Der
- —, — 22: i haarede Pelt] A: i Vinterfuldens Plet; B og C: i haarede Peld
- 272, — 9: glatte] = B; A: glat
- —, — 16: dirred] = B; A: stirred
- —, — 19: Graneftammer] = B; A: Granstammer
- —, — 20: hans] = B; A: sin
- 273, — 17: Tjurrebullen] = B; A: Grøstens Vidie,
- 274, — 1: skaffer dig dog] = B; A: skaffer dog
- —, — 5: Sølv og Robber] = B; A: Sølv, Robber
- —, — 8: Haar som guult] = B; A: Haar: guult
- —, — 10: Arm saa rund og blød] = B; A: Arm rund, blød
- —, — 11: Honningen sød] = B; A: Honningen saa sød
- —, — 13: ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig] = B; A: ei saa lifligt, seer ei deilig
- —, — 20: det til Ufers] = B; A: det Ufers

- Side 274, Linie 22: slutte bør fiærlig] = B; A: slutter fiærlig
 — —, — 27: fulgte med sin] = B; A: fulgte sin
 — —, — 29: Guder og af] = B; A: Guder, af
 — 275, — 17: fortærer begge, til begge] = B; A: fortære begge, begge
 — —, — 25: blier til en] = B; A: blier en
 — —, — 29: længer, hun blier] = B; A: længer, blier
 — 276, — 1: Valhal Loke voved efter den sidste] = B; A: Valhal voved Loke nu efter sidste
 — —, — 3: sig hen en] = B; A: sig en
 — —, — 8: Tegl og stærke] = B; A: Tegl, stærke
 — —, — 10: Taarer] = B; A: Taare
 — —, — 11: Hu saa mod] = B; A: Hu mod
 — —, — 13: Besprængte] = B; A: Og sprængte
 — —, — 20: Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft] = B; A: Som lystigt sig udbredte vidt i klaren Luft
 — —, — 23: hvad] = B; A: som
 — 277, — 5: Kildernes] = B; A: Kilders
 — —, — 9: Brombærkrone, han fælt i Skægget] = B; A: Brombærkrone, fælt Skægget
 — 278, — 22: Fienden] = B; A: atter
 — 279, — 20: Tot og Teen] = B; A: Tot, Teen
 — 280, — 1: sin] = B; A: en
 — —, — 10: steds] = B; A: steds
 — —, — 16: Skaren] = B; A: Bierget
 — —, — 19: hvis til Odins Svoger [nart vorder] = B og C (som dog begge have Trykfeilen Odin for Odins); A: hvis nu Odins Svoger kun vorder
 — 281, — 2: I savnednben Kiælder, i Mulmet indeluft] = B; A: I fiæddnben Kiælder af Mulm indeluft
 — —, — 5: rød og guul og blaa] = B; A: rød, guul, blaa
 — —, — 6: Eig strimer Heimdals] = B; A: Ekilles Heimdals
 — —, — 9: Valassialfen] = B; A: Alfajalen
 — —, — 10: fjldigt [vulmed] = B; A: fjldigt høit [vulmed]
 — —, — 14: saare] = B; A: heftig
 — 282, — 15: da vor] = B; A: da vel vor
 — 283, — 24: af Huden vasse] = B; A: af sin Hud vasse
 — 284, — 9: Naar] = B; A: Og naar
 — —, — 10: Dverge] A, B og C: Dreuge (smlg. Side 291, Linie 21-22)
 — —, — 26: jeg aldrig i Eligt mig vil finde.] = B; A: jeg kan mig til sligt ei overvinde.
 — —, — 29: vel] = B; A: hist
 — 285, — 8: Barmen] = B; A: Barm
 — 286, — 3: Torden, der glimted] = B; A: Torden, glimted
 — —, — 25: mild] Ifølge Rimet; A, B og C: huld
 — 288, — 11: Brnner] = B; A: Pandgre

Side 289, Linie 6: [maae, og begav sig til] = B; A: [maae, begav dem til

- 294, — 1: der] = B (smlg. Side 293, Linie 17); A: det
 - —, — 9, alle] = B; A: hver
 - —, — 11: Forsvundet] = C; A: Forsvunden
 - —, — 12: Forsvundet] A, B og C: Forsvunden
 - 296, — 27: fordum] = B; A: før dog
 - 299, — 3: Med Latter Jetter Userne forhaane] = B; A:
Dg Jettens Latter Userne forhaane
 - —, — 8: fra] = B; A: for
 - 300, — 19: fiæft] = B; A: klar
 - 301, — 27: rød] = B; A: rødt
 - 302, — 26: Glæden atter] = B; A: Glæder atter
 - 303, — 13: Kiærminden] = B; A: Fiolen
 - —, — 14: findrig] = B; A: fielden
-

Rettelser.

Side 3, Linie 17: Ringer læs: Ringen
— 100, — 15: Høie, læs: Høie

III. Dramatiske Digte: Snygespil, Lytspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedfat Pris 4 Kr.**

IV. Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedfat Pris 3 Kr.**

V. Dramatiske Digte: Tragiske Dramaer. 10 Bind Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedfat Pris 10 Kr.**

VI. Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedfat Pris 2 Kr.**

VII. Erindringer. Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedfat Pris 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Ernt hos J. H. Schulp.

